

*Andreas Hercules de Fleury Gallus Episcopus
olim Foro-Julienensis in Provinciâ S. R. E. Presbyter
Cardinalis creatus à SSmo. D. N. BENEDICTO
PAPA XIII. in Consistorio secreto die 11. Septembris 1726.*

Cum Gratia et Privilegio Sac. Cas. Maj.

Ioh. Christoph. Kolb. exc. AV

No. LXXII.

ANDREAS HERCULES DE FLEURY GALLUS.

Andreas Hercules de Fleury Presbyter Cardinalis natione Gallus, Anno 1650. nobilissimis ortus Natalibus, non nisi ad summa quæque natus munia, pietatem à tenera ætate impensè coluit, qua ut magis non sibi soli, plurimis autem prodesset, doctæ Palladi indefesso litterarum labore animum intendit. Nec mirum: Societatem JESU veræ probitatis morumque disciplinæ magistram, nutricem, instillatricemque sapientiæ lactis habuit. Hinc assuetus proborum, doctissimorumque consortio Virorum, quos unicè deperibat amore, jactis in tam Sacra, & per universum orbem celebrata virtutum palestra, fundamentis, brevè Gallicus iste Hercules catenulas aureæ eloquentiæ, quibus omnium animos ad se attaheret, ex ore profudit. Congessit dein altissimos sublimiorum scientiarum montes, penetravit Physices arcana subtilissima ingenii acie, perspexit Theosophiæ abdita, omniâque humanæ sapientiæ adyta facili negotio transcendit. Talibus invictissimus facorum Gigantium armis, sacrator ipse Achilles cœlo spectatore Ecclesiæ hostium inanes illudit conatus, quibus permota Parisiensis Academia omnium scientiarum florentissimum in orbe facilè Emporium, illum in suum præsidem elegit, haud ignora, sub tanti viri protectione, cujus manus Deus docuit ad prælium, & digitos ad bellum, ex omni parte defensum iri. Spartam hanc nactus, ornavit eam dictissimis Librorum monumentis, quæ itidem Eruditorum ingenia ad Orthodoxæ Fidei defensionem accuunt. Sunt autem, quos vir iste in omni litterarum genere versatissimus summa cum industria conscripsit, sequentes libri. Le Moeurs des Israelites edit Parisiis 1682. 12. Le Moeurs des Chrétiens Parisiis 1682. 12. Traite du Chos de la Methode des etudes Paris, 1686. 12. Le Devoirs de Maitres, & des Domestiques Paris 1688. 12. L' Historie Ecclesiastique magno cum applausu novissimus iste in lucem editus Liber doctas inter versatur manus. Cognoscitur equidem ex adeò nobilibus intellectu fructibus, qualem se se in Episcopali munere Foro-julii exhibuerit vir omnium in ore celeberrimus de Fleury, dum non calamo duntaxat instruxit, sed & exemplo oves suas prævit, non sermone tantum, sed & opere gregem suæ curæ commissum pavit. Agrestium mappalia, & vilissima non abhorruit tuguria, infirmos, si quos ibi decumbere novit, sacra Exomologesi expiavit ipse, sacròque eisdem viatico ad longæ æternitatis peregrinationem communivit, teneram juventutem, rudésque adultos fidei rudimenta edocuit, è sacris suggestibus præco nunquam non ad confluentem populi multitudinem efficacissimè verba facere auditus est: audientium verò animos ad virtutis sequelam erexit, vitia, & detestandos abusus destruxit: ad hoc omnes corporis, spiritusque nervos ac vire

intendit, ut nemo à splendore Catholicae veritatis se absconderet, & quæ unica salvifica est, & sancta ubique terrarum floreret religio. Verum, etsi splendidis adeò, quæ vigilantem Antistitem vestiunt, fulgeret ornamentis, ac magnificis virtutum exemplis pastorale munus suum exornaret, timuit nihil ominis zelo suo, ne apud, qui naturâ suâ bonus est, pastorem, in reddenda aliquando ratione censuram incurreret, altæ officii sui dignitati, veluti undequaque indignissimum, & ejusmodi oneri ferendo imparem se reputans, excelsa animi modestia, & submissione resignavit. Aulæque Regis terreni relicta, soli Regum Regi in sacro quodam recessu impensissimè vivere statuit toto animæ hiatu ad coeleste palatium aspirans. Rarum admodum nostri temporis imitationis specimen, prælagium verò à pietate viri Deo adeò chari, omnem in Regnum Franciæ à Superis depluendæ felicitatis. Penetravit hanc in altissimam humilitatis abyssum Ludovici 14. regius, idemque perspicacissimus oculus, visoque, in ea armamentarium non omnium modò virtutum, sed etiam scientiarum, quas inter emicabat rara juris publici experientia, instructum suppellectile, statuit sui firmamenta Regni in hujus inconcussi Atlantis humeris solidare, dum Pronepotem, quem diadematis sceptrique successorem designare placuit, ipsius curæ, ac moderamini commisit. Multis æquavit illustrissimum orbis sydus D. de Fenelon olim moderatorem Ducis d' Anjou, & Berri, multis superavit: ille quidem quòd ob insignia merita factus sit Archiepiscopus Cambrij, iste, quòd purpureis ascensis gradibus Cardinalis sit creatus, nunc verò primus totius Regni Galliæ Minister delectus honoretur. Unus ergo est Andreas Hercules de Fleury, cujus operâ in præsentiarum Rex Christianissimus in summis quibusque rebus utitur, & tota propemodum Europa ab ipsius oraculis, dum suspenditur, pendet: nam arcanorum Regis Christianissimi conscius omnium, & transactor, Conventui Legatorum totius Europæ Suoissoni præficebatur sui Regis nomine, simul atque ut intentus in omnem occasionem tacitè & apertè singulorum Principum ad æquitatis trutinam commoda in ea omnium natione celebritate procuraret. Ipse unicè delectus est, qui inter se Reges ac Principes pacificaret, religionis causam, armorum consilia, regnorum ac dominatuum jura decerneret, stabiliret. Quanta in æstimatione apud Regem Christianissimum felicissimè regnantem fuerit, sermo, quem Rex ad Parlamentum (ut vocant:) habuit, declarat: & fermè sic sonat. Tempus est, ut ipse curam meorum in me suscipiam regnorum, & affluentiam mei meis subditis debiti amoris experimentum faciam, motus eorum immota obedientia, & fidelitate. Placuit mihi summa semper mei Patruelis Ducis de Buorbon solertia in administrandis, quas suæ virtuti commisi, provinciis, eamq; in acceptis refero: è re tamen in præsentiarum esse judico, titulo, & obsequiis principalis Ministri impofterum penitus abstinendum. Hanc animi mei sententiam ipse quòd regna mea gubernare constituerim, subiectis mihi Parisiensibus imprimis, deinde reliquis Parliamentis intimari præcepi, & id ipsum per litteras patentes mearum Præfectis, & Provinciarum Satrapis publicari faciam decretum, exterarum Ministris aularum satis jam manifestum &c. Determinatis horis certa quædam Regni negotia pertractanda proponam, quibus, & aliis privatis curis Antistitem olim Fori-juliensem interesse præ cæteris volumus, adjunctis, qui rerum expeditionibus gnaviter deserviant. Enim verò decuit, tam grande sapientiæ domicilium summis exornare honorum, atque officiorum titulis, ubi Rex ipse sceptrum moderari didicit: nam ex quo tantæ prudentiæ morumque gravitate vir ad esse futuri Regis Præceptor ascitus est, nactus est occasionem perspectam omnino Regiam in omnibus indolem habendi, sensa Principis penetrandi, & jam summi Regis mandata priusquam voce ederentur, ex vultu conijciendi. Et laborum quidem tolerantia, constans ac supra aulicum obsequium fides, quæ Regem latere non poterant, ipsius quoque haud dubiam benevolentiam devinxere, ità, ut non amare eum non possit, qui animi promptus consilia in omnem partem varia submittebat, quo integrum suæ Majestati esset deligere maxima suæ Regiæ Dignitatis, Regniq; commoda. Sola Purpura,

quæ

quæ magni hujus, simul atque in oculis suis parvi Herculis humeros, quibus una & politicum, & sacrum Ecclesiasticæ Reipublicæ cœlum hætenus fulciebat, teneret, restare videbatur. Sed ecce adest submissa à Summo Pontifice BENEDICTO XIII. infallibili veræ pietatis, atque virtutum æstimatore, in recognitionem tantorum meritorum Viri de sacra Sede optimè meriti, dum suæ Sanctitati placuit fortissimum istum Herculem sui, suæque humilitate antiqui serpentis Victorem inter coruscantia Purpuratorum Patrum sydera collocare, Cardinalem ipsum creando in Consistorio secreto habito die 11. Septembris anno 1726. Nescio, an unquam Lutetia Parisiorum (si Regum excipias inaugurationes) votis quempiam ardentioribus prosecuta, aut majori gestientis animi affectu cuidam ad Purpuram evecto gratulata fuerit, quàm cum talem ac ransum & Regno Ministrum, & Ecclesiæ Principem, & Patriæ Patrem, & maximè arduis præsentis Europæ statûs negotiis moderatorem propitius Cœli favor indulserit, cujus voluntate potius ac nutu, quàm humano consilio talem accidisse ad purpuram promotionem nemo est, qui ambigat, nisi quis fortè ignoret, eandem esse Dei, & populi vocem. Insignia florentissimi ac illustrissimi de Fleury stemmatis canem ostentant, & sex explicatas in parma gentilitia rosas. Ille vigilantiam signat, istæ odoriferam purpuræ gloriam pandunt. Certè vigilantem: quis enim tanti Regis Ministrò vigilantior? quo custode Antipatre coronata Macedonum capita sinè puugentium Regni curarum læsione tutè dormiunt, cujus latratu procul ab Ecclesiæ foribus arcentur ovium pellibus vestiti fures. Quid de explicatis rosis sibi non spondeat Sacra Romana Ecclesia in tanto purpurati Prinripis decore? Rosa florum Regina id prærogativæ habet, quòd suum ùr recens nata, ità odorim servet eiam in senectâ uberi. Primæ fasciæ hujus Herculei Principis jam involucra fuère virtutum: In primo flore juventutis vitiorum elisit angues: adultus hydram colubris & capitibus renascentium in Gallia hæresum pullulantem non ferrò, & igne, sed spiritu, & gladio oris sui oppressit. Et nunc gloriosissimus sacra in purpura Senex Dynasta cum beatissimo Sene Pontifice socijs admotis humeris cœlum portat. Et quoniam virtuosa consuetudo suavitatem à se penitus individuum nunquam non spargit, nec roseus noster Hercules victoriosam ammittet fragrantiam vel post mortem, sed ereptis infernali Draconi spoliis, rosis liliisque coronatus cœlestes Hesperides, quod tardè contingere precamur, triumphali totius perfectionis pompâ ingredietur.

No. LXXIII.

LAURENTIUS COZZA

MONTIS-FLASCONENSIS.

Aurentius Cozza, Assistens Congregationum S. Officii, Episcoporum, & Regularium, Disciplinæ Regularis, Fidei propagandæ, Ecclesiæ S. Mariæ Ægyptiacæ, & Nationis Armenæ Protector, Presbyter Cardinalis natus 31. Martis Anno 1654. in Monte Faliscorum (vel ut ajunt) in S. Laurentio Dioceseos Montis Flasconis salernò passim per orbem celebris. Hoc in monte Laurentius Cozza generosa vitis altas egit radices virtuosæ vitæ, ut suo tempore superno rore, ac divini Solis radiis ad perfectionis maturitatem coctus non optimum duntaxat aridis animabus poculum propinaret salutis, verum etiam in craticula variarum corporis afflictionum assatus, mensæ coelesti sapidus fieret cibus inferendus. Adolescens egregiæ indolis seraphicis jam admoveatur ignibus: nam Cœli tactus ardore, voluntatem suam victimam sacris dedit D. Seraphici Patris Francisci institutis. Effulsit in eo mira intellectus subtilitas, ingenii acumen, judicii perspicacitas, audire enim subtilissimi Doctoris Sophiæ arcana, capi erat: individuas rerum formas & in se naturâ unas inauditæ distinctionis acie ex natura rei sinè deformi lœsione inter se dividere novit, in dictis verò factisque in tyrone Magistrum se probabat. Ne igitur præstantissimæ salivam sapientiæ suæ ipse deglutiret solus, ad docendi munia obeunda, ipsi odornabantur pulpita, ubi eximiæ fusis doctrinæ oraculis, quot discipulos habuit seraphicos efformavit Doctores. Flexanimam ipsum dixisses Suadam, adeò audientium, in omnem, quo valebat partem torrente suæ eloquentiæ, sed non nisi ad immensum amoris divini, ut, unde exeunt virtutum flumina, iterum revertantur, animos rapuit. Sacro sanctæ Theologiæ mysteria tam sublimi scientiæ ardore imbibit, ut, quod avido intellectu hausit, prompta voluntate amaret, in Cherubinam, ac Seraphinam quasi immigrans naturam. Testes hujus veritatis sunt, sapientiâ humanâ excellentiores, quos vir iste in omni scientiarum genere versatissimus singulari solertia haud parvo in numero conscripsit, libri. Sed hæc sint licet maxima, minora tamen sunt in hoc celsissimo de Observantia Minorita. Sinè phalcris dicam. Mente assiduè circumferebat imaginem divi sui stigmatizati parentis, non tam ad contemplandum, quàm imitandum, probè gnarus, excelsa quæque ruere absque humilitatis fundamento, quam profundissima animi demissione Matris locò in honore nunquam non habuit; rigoris sacri sui Ordinis & regularis ex præscripto observantiæ sacerrimus Zelotes, severus in se, mitis in alios, vix Pater distinctus inter fratres amore, mansueta conversatione & submissa comitate. Præclaris adeò animi, & naturæ dotibus ornatus Vir in Urbe Solymorum religiosissimo Fratrum sui Ordinis coetui Quardianus præficiebatur. Quo arduo in munere non tam suo, quàm suorum diu, noctûque metuens periculo ob crebrius à Saracenis intentatas

1729† 10. Jan.

Fr. Laurentius Cozza, Montis Falisci, Minister Generalis
totius Ordinis S. Francisci, S.R.E. Presbyter Cardinalis cre-
atus à S. S^{mo}. D.N. BENEDICTO PAPA XIII. in Con-
sistorio secreto die 9. Decembris 1726.

Ioh. Christ. Kolb excid.

Cum Gratia et Privilegio Sac. Cas. Maj.

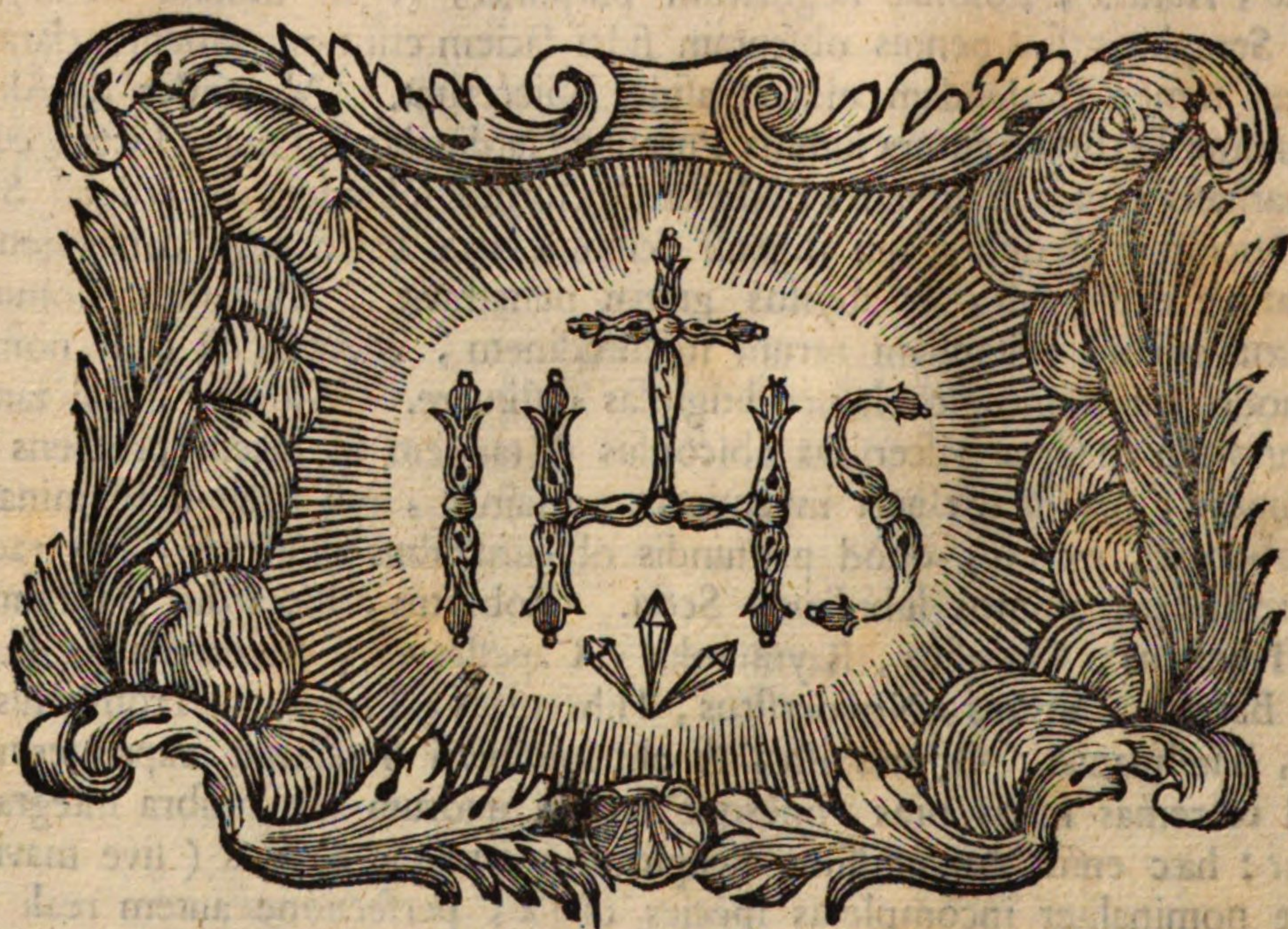
THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
PUBLISHED BY THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
CHICAGO, ILL. 60637
1975

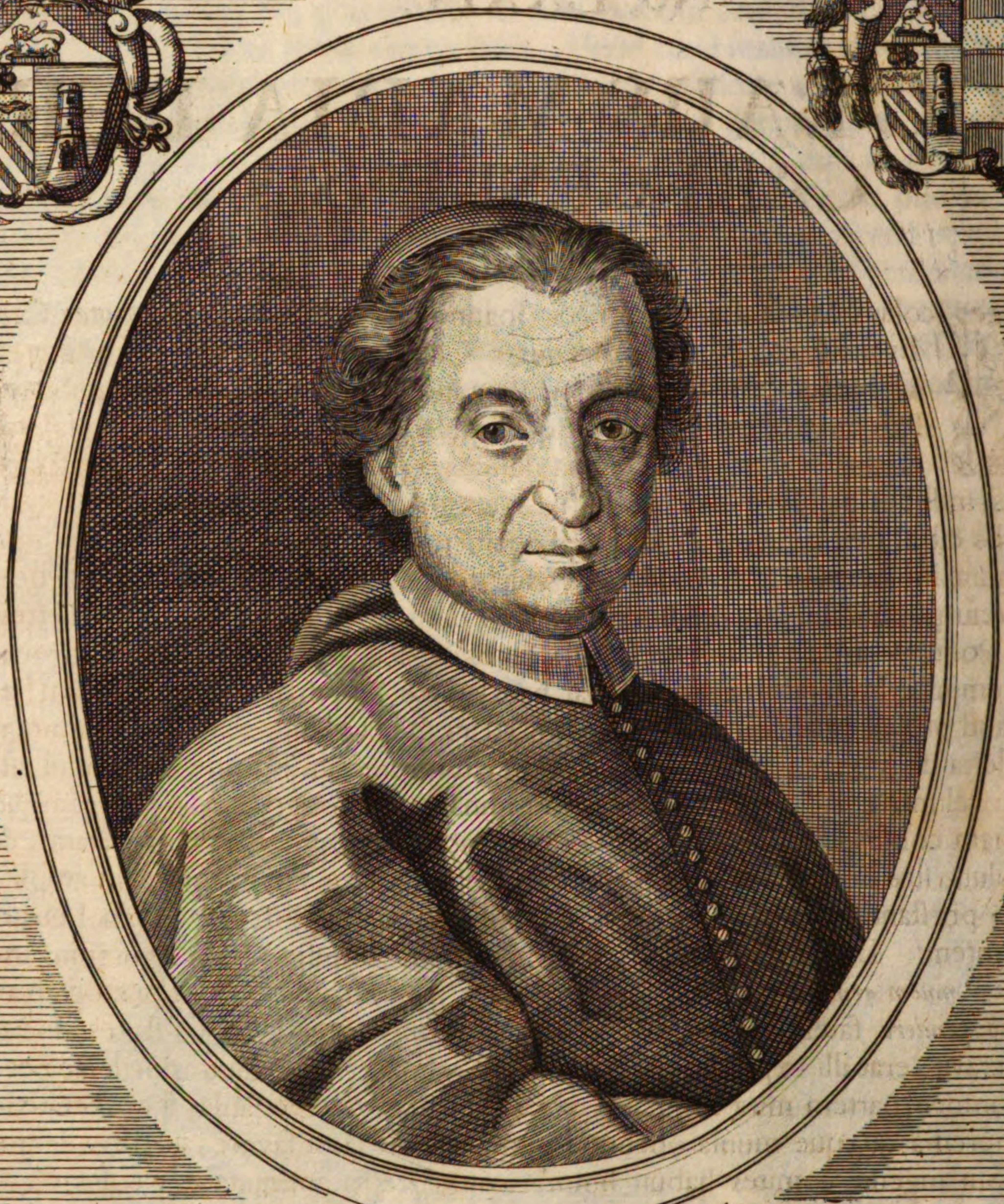
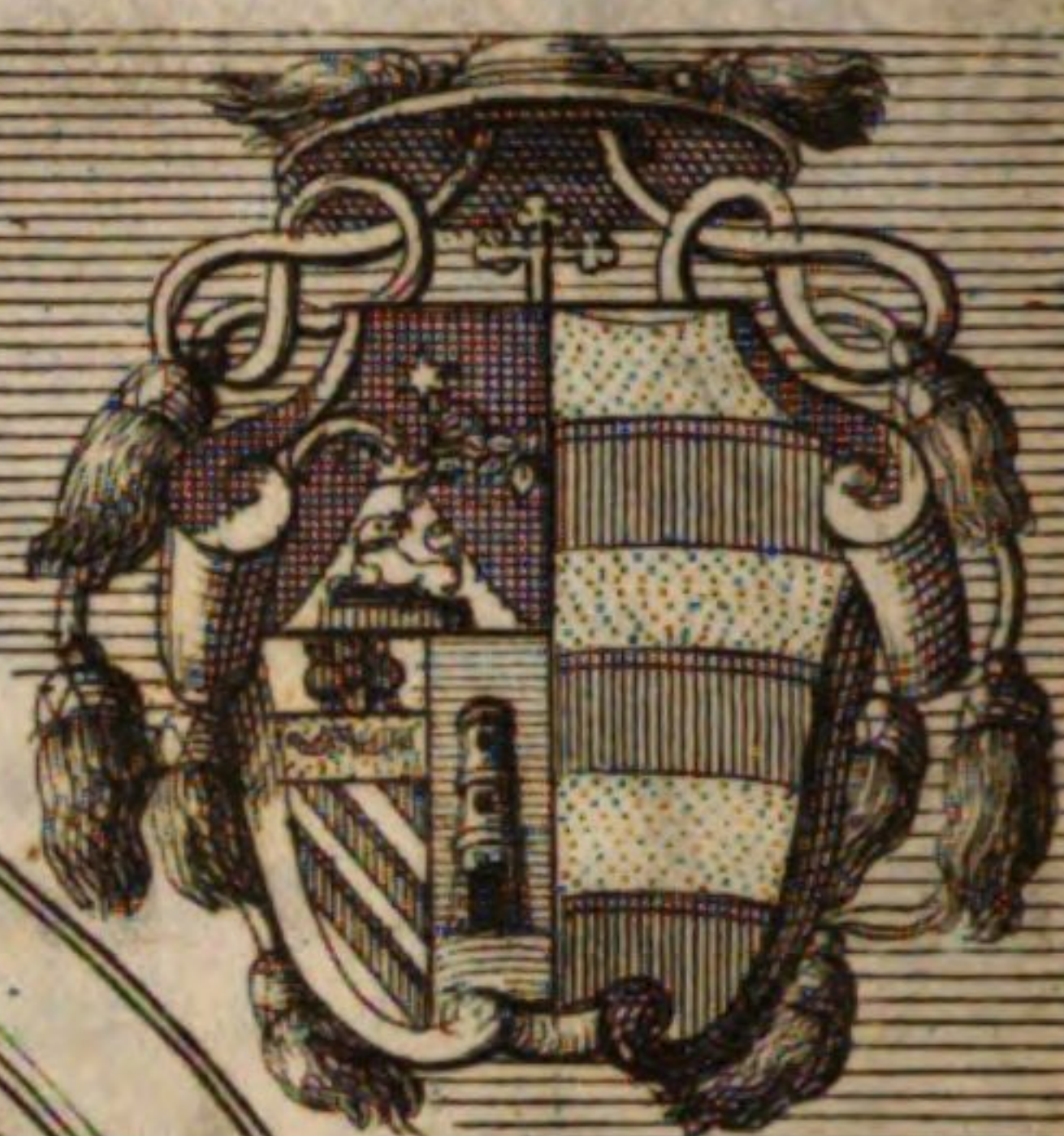
172

tentatas ibidem irruptiones, sed vel orationis armis procul eos abesse cogebat, vel amabili sua comitate barbaros furores circurabat, vel tandem, si perfractis Conventûs repagulis sub feroci pagano moriendum fuisset, paratus devota Christo victima etiam ad aram cadere, animæ suæ ferrô via ad Cœlum patefacta, ad imitationem D. sui Patris hac differentia, quod iste à Christo mediante Seraphino sacra stigmata acceperit, ipse gladio signa constantis fidei accepisset. Dignissimus ergo qui exantlatis tot periculis, hostibûsque sinè sanguinis effusione debellatis, in Generalem Ministrum totius sacræ militiæ sui Ordinis unanimis suffragantium calculis eligeretur. Quot trophæa Seraphicus hic sacer per universum mundum diffusus Ordo in militantis Ecclesiæ templo sub tanto Duce suspendit, imaginatu difficile, numeratu longè difficillimum est, cùm vix Pagus, Civitas certè haud ulla in Regnis sita invenitur, in quibus sacra Conventuum castella D. Francisci erecta non conspiciuntur tot illustrata quotidianis de orco reportatis victoriæ palmis, quot animas egregii hi Christi Milites, sui maximi victores, & infernali jugo ereptum eunt. Maximus iste, & omnium sacrorum in Christiana Republica numerosissimus Ordo fundatus fuit à divite paupere Christi imitatore, Francisco Assisiensi, ab INNOCENTIO Tertio summo Pontifice in Concilio Latarenensi approbatus 1215. postea ab HONORIO III. Anno 1223. confirmatus fuit. Ex hoc munitissimo Seraphicorum fortalitio tanquam ex equo Trojano fortissimi in spatiosum mundi hujus campum erupere Herôes clandestino, & aperto Marte, calami, & oris gladio in Ecclesiæ hostes irruentes, hæreses debellantes, partim humana ratione, partim cœlesti doctrina, & prodigiis paganos convincentes, quin & primogenitos Regis Majoricæ, Cypri, Aragonæ, Græciæ, Tartariæ suo miræ virtutis cingulo ligatos ad Christi jugum dum traxerunt, in veram libertatem asseruerunt. Seraphico suo igne in cineres redigerunt tantarum Lusitaniæ, Ungariæ, Boëmiciæ, Navarræ, Austriæ, Poloniæ Reginarum purpuras, regali mutato in abjectum, habitu, Seraphicis suis pennis obscuram fidei faciem etsi non evidentet claram, infallibiliter tamen credendam mentis aspici objecerunt. Alexander de Ales, de cujus lumine D. Bonaventura summa Purpuræ Cardinalitiæ gloria, lucem cum ardore maritans, inter Lampades Ecclesiæ Doctorum splendet, & ardet. Subtilissimus Doctorum Scotus, qui ingenii acumini vitæ sanctitatem conjungens, secreta naturæ exploravit, & abyssos gratiæ penetravit. Ochamus Nominalium Coriphæus qui ad evitandam rerum multitudinem, conatus est cum nominibus solummodo quæstiones scholastico-litigiosas instituere. Aurelius, qui tantorum lapsu annorum in terræ visceribus absconditus & tandem in lucem prodiens, nostra tempora, sua ditavit auri inventione. Majron, qui titulum illuminati Doctoris obtinuit, ex eo, quod profundis obscuritatibus illustratis, suis radiis visibiles reddiderit atomos subtilitatis Scoti. Robertus, Riccardus, Liranus, Basolus, Henricus, Clavasius, Raymundus, Capestranus, Bernardinus, Pelagius, Oisus, Bargius, Siretus, Novocastrus, Hibernicus, Lichetus, Trombetus, Taretus, Titelmanus. Omnes isti, & alij innumeri Seraphini expanderunt alas suas ad extremas maris oras, finésque terræ, quorum sub umbra integra regna foventur: hæc enim Augustissima Religio, in quinque choros (sive mavis) in quinque nominaliter incompletas species divisa, perfectione autem reali & tendentia in unam ex una regula finem, completè unita numerat centum & quinquaginta Provincias, & viginti sex millia Conventuum. Quinque Imperatores immortaliter decoravit corona. Quinquaginta quinque solenni Canonizationis ritu Sanctorum fastis adscriptos ad cœlum transtulit. Quindecim millia Martyrum, invictissimos fidei pugiles summo cœlorum Monarchæ transmisit. Quatuor Pontifices maximos infallibili dedit Vaticano. Ultra quinquaginta Sacræ Romanæ Ecclesiæ ad purpuram enutrivit Cardinales. His novissimè accessit clarissimum sacerrimæ hujus familiæ lumen, & ornamentum Laurentius Cozza, quem cellis

refertum meritis BENEDICTUS XIII. in consistorio secreto 9. Decembris 1726. celebrato, purpura exornatum sacro primorum Ecclesiæ Principum Collegio annumeravit, signum editurus philadelphici, & translatici, quo Sanctissimi Patriarchæ, orbisque Portatores Dominicus & Franciscus indissolubili nexu uniebantur, amoris. Hac ipsa suæ felicissimæ ad purpuram inaugurationis die, omnia Eminentissimi Cardinalis Sacripanti demortui beneficia huic paupertatis amatori suæ Sanctitati conferre placuit, non equidem aut divitem redderet, sed ut purpuram extrinsecus honestaret viri, purpuræ nitore splendidioris, vitæque in terris coelestem agentis; nam assidue in Conventu suorum Confratrum Ara Cœli dicto, degens, in hac peregrinatione solo corpore constitutus, cogitatione & aviditate in illa æterna patria conversatur. Unde haud inaniter astruendum, hac ipsa de causa Alcyonem in insigne sibi complacuisse asciscere, quo significaret, assidua contemplatione cælestium omnes mentis fluctus detumescere, & in eorum vicem interiorem tranquillitatem sorte beatissima suffici. Certè in meritissimi Laurentii Cozza ad Cardinalitium promotione sicut universa Roma insolita edidit jubilantis animi signa, ita haud vanè ex ejus in urbe fixa præsentia veluti in nido stabilienda, omnem sacræ, & profanæ reipublicæ quietem ac perennem tranquillitatem ominari potest, magis autem ex diutissimo (quod unicè precamur) in cœlo Ecclesiæ dominatu Luminaris majoris summi Pontificis BENEDICTI XIII.

Dominicani, & Luminaris minoris Laurentii Cozza Minoritæ
omnem felicitatem adstruere licet.

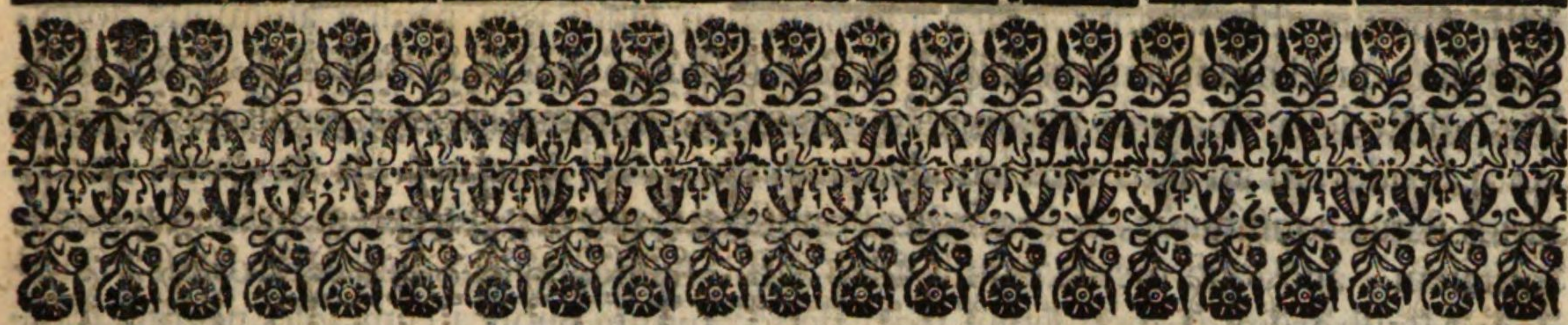

*Nicolaus Maria Lercari Genuensis Archiepiscopus
Nazianzenus S. S. m. D. N. BENEDICTI PAPAE XIII.
Primus Minister, et Status à Secretis, S. R. E. Presbyter
Cardinalis creatus ab eodem S. S. m. D. N. in Con-
sistorio secreto die 9. Xbris 1726.*

Ioh. Christoph. Kolb exc. a. p.

Cum Gratia et Privilegio Sac. Cae. Maj.

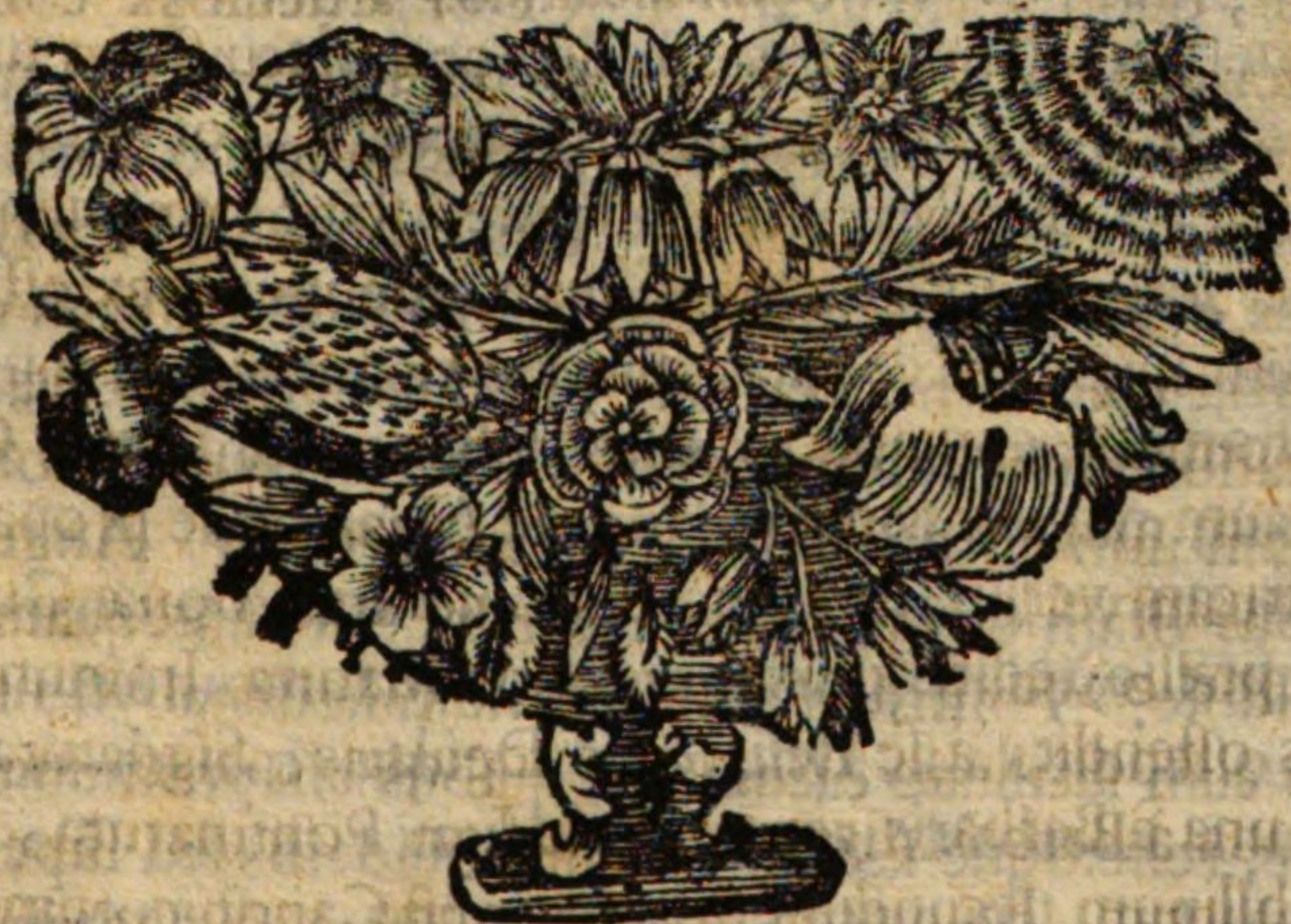
No. LXXIV.

NICOLAUS MARIA LERCARI GENUENSIS.

Nicolaus Maria Lercari tit: SS. Joannis & Pauli S. R. E. Præbyter Cardinalis Episcopus Nazianzenus. Clarissimum hoc Sydus exortum est 9. Novembris 1675. in Aristocratico Cœlo Genuensis Reipublicæ, Parentibus honestissimis, iisque opulentis in oppido dicto Taggia, vel ut aliis placet, Tabia, unâ duntaxat parasanga distante à San Remo, & duobus millibus passuum diffito à mari Ligustino Dioeceseos Albengensis. Albenga Urbs est insigni celebris portu, ampla quidem, & pulchra, populosa verò non adeò ob auræ insalubritatem. Anno 1175. fuit à Pisanis in cineres redacta, sed Phoenix inde resurgens, venustior reddita est ædificiorum splendore. Alexander Tertius Romanus Pontifex anno 1179. eam Episcopali Sede decoravit. Titus Ælius Proculus, qui tempore Imperatoris Probi Cæsar proclamatus fuit, hanc urbem patriam habuit. Haud pròcul inde à regione parva quædam insula conspicitur, ob id nomen sortita Isoletta d' Albenga, ubi præter unam in altum erectam turrim videre nihil est, nisi dicere velimus, hac in vicinitate agrorum unam, sed longè nobiliorem eamque munitissimam conspici turrim omnium virtutum ac scientiarum armis instructam, & apice absolutæ suæ perfectionis nubes transcendentem, atque unam integram amplissimamque præstantissimorum virorum rempublicam in uno Nicolao Maria Lercari repræsentantem: Enim verò si hoc eminentissimum propugnaculum cominus intueri liceat, *omnem armaturam forrium, & mille clypeos* inexplicabilium prærogativarum *ex eo pendere* fatendum sinè palpo erit. Primos teneræ ætatis flores doctæ Palladi sacrauit: erat illi explicata indoles, aspectus nobilis, ingenium docile ac perspicax in omnem partem mira comitate, morumque suavitate versatile, specimen reddens ad suprema quæque munia obeunda eum singulari cœli favore, ac providentia natum. Sui ingenii comites habuit historias omni retro antiquitate celeberrimas, vividæ ejus memoriæ adeò adhærentes, ut infantia mundi coætaneus fuisse videretur, Hinc præterita ad nutum habebat præsentia, præsentia in digestum ordinem disponebat, futura mente præcurrebat. Scientias altiores non tam didicit, quàm deglutiit, suâ eloquentiâ Romam in admirationem rapuit, ejus dum beneficio pleræque ardua negotia feliciter confecit, mira tamen solertia temperata, probè gnarus, sinè hac parsimonia omnem facundiam importunam demum esse profluentiam, morbumque haud se retinentis ingenii: laborum indefessus diebus noctes desponsabat, vir in omni genere excellentioris litteraturæ versatissimus, sed præcipue iustitiæ vigoris tenacissimus: quare ne minimus apex, vel una æquitatis atomus trutinâ decideret, doctas lucernas nocturnis vigiliis accendit, partibus ut ex omni parte fieret satis, suum admirante Astræa Alumnum adeò rebus invigilantem forensibus. Summi Pontificis BENEDICTI

XIII. obrutus oblectabant tot raræ admodum in tanto viro naturæ animique dotes, visoque, quod omni semota animi relaxatione totus esset in pertractandis rebus publicis ad Ecclesiæ Romanæ maxima emolumenta, solertes labores pensione recreavit 500. Scudorum ad alios usus jam destinatorum. Sed & mox à sua Sanctitate Secretarius statûs constituitur, & Præfectus Pontificiæ Camera: gliscentem inde in dies auctoritatem, auctaque merita eximii adeo viri, humor nescio quis exterorum Principum Ministrorum ea diminutum ibat, detrectantium publica cum ipso negotia transigere, credendum, quia majori reverentia digno, eam nisi purpurâ decorato, deferre non fuisse ausos. Quidquid tandem erat discordantiam evidenter collatæ purpuræ decor sustulit. Placuit ergo Sanctissimo Patri supremo in Ecclesiastica Hierarchia honore, papali duntaxat inferiori, in Consistorio secreto die 9. Decembris 1726. habito unanimis Purpuratorum Principum suffragiis Nicolaum Lercari coronare, non minùs universa sibi de tali ac tanto viro gratulante Roma, splendidissimis lætitiarum editis signis artificialium festivantium focorum, quàm serenissima Genuensium Republica in immensos effusa jubilos ob sui ad tantos honores exaltationem concivis, dignumque reputante, ut, qui ex Cardinalitia dignitate patriæ suæ auxit splendorem, vicissim munificentissimis ipsum muneribus honoraret, totaque Lercarianam Genuæ oriundam nobilitate donaret. Posthæc Nazianzanæ Ecclesiæ Archiepiscopus à BENEDICTO XIII. denominabatur pietate æquè ac summa juris prudentia clarissimus, nec in ullo munere sibi dissimilis, quamcumque in partem se demum verteret, æquissimas in decidendis forensium causarum difficultatibus iudex, zelosissimus in pascendis ovibus Antistes, ex utroque quærens, non quæ sua sunt, sed quæ Christi summi Pastoris. Tandem rerum omnium expertissimum sua Sanctitas declaravit primum Apostolicæ Aulæ Ministrum, cujus vastissimæ altissima montium Romana vertex summa Ecclesiæ negotia committeret prudentiæ, quam non modò Roma admirans fusa ejus oracula venerabatur, sed & Reges, & Principes primæ admissiois Ministrum revereabantur. Quin & Augustissima Imperii Aquila in tam splendido Romanæ Ecclesiæ sole defigens oculos, volensque tanti viri merita remunerari, pingues duarum in Milanensi statu Abbatiarum redditus eidem concessit, adjecta insuper ex bonis Ecclesiasticis Milanensibus annua ad dies vitæ pensione quingentorum Scudorum: Sanctissimus Pater etiam quatuor Abbantias, quibus pientissimè defunctus Cardinalis Bernardinus Scotti in præfato statu fruebatur, addidit, unà cum beneficio Xenodoxii ad S. Joannem post obitum Cardinalis Sacripantes. Ità planè est, quod superius de Eminentissimo Nicolao Lercari memoratum est, videri naturam pretiosissimos suos thesauros in conferendis præstantissimis tum corporis, tum animi dotibus in hac unica eminentissima Persona depositasse, sibi que complacuisse in unico Nicolao Lercari excellentissimorum virorum Rempublicam erigere. Tot enim non importunus honoribus accersendis, neutiquam verò impar oblatis præficebatur officiis, quorum quodlibet fortissimi cujusque Atlantis humeros lassandi capax esset, ipse solus sinè onere portabat. Assistit S. R. E. Congregationibus, & quidem tanquam Præfectus della consulta, Sacræ Domûs Lauretanæ, & status Fermensis. Item Congregationibus sacrorum rituum, Episcoporum, & Regularium, Concilii de propaganda fide Indulgentiarum, & Reliquiarum, Consistorii Ceremoniarum, bonæ Gubernationis, Indicis, Avignonensis, Sublevaminis, Artis agrariæ, Aquarum, Immunitatis, Fabricæ, Confinium, Visitationis Apostolicæ, Disciplinæ regularis, Signaturæ di gratia, Examinis Episcoporum, Satisfactionis Missarum, Paludum Pontinarum, Residentiæ Episcoporum, Riparum, viarum. Insuper & Protector est Canonorum Lateranensium, Hospitii Apostolici ad S. Michaëlem, & denique Collegii Germanico-Ungarici. Omnia hæc solerti obibat obsequio Nicolaus Lercari, & diurnâ & nocturnâ sinè somno, sinè cibo, laborum tolerantia. Antequam Sanctissimus Pater 1727. Beneventum abiret, Nicolao Lercari summo iustituario submitit Decretum, vi cujus in ejus absentia attenderet ad vacaturorum officiorum collationes, ne ea indignis, sed vel per civilia vel

vel militaria obsequia de Ecclesia Romana bene meritis conferret, nullo habito respectu ad signaturas, vel expectantias, sive à se, sive à suis prædecessoribus gratiosè impertitas, quas prorsus abolitas vult, nisi & ipsi, quibus similes gratiæ, & prærogativæ fuerunt indultæ, præstitis egregiis factis idoneos se, ad quæ aspirabant officia, reddiderint: quo sanctissimè constituto secundis avibus sua Sanctitas Beneventum abiit, Nicolao præcipuo sui regiminis instrumento Romæ suæ fidei, & curæ relicta, addito insuper præcepto, expediret ad se quotidie Beneventum quatuor continuos cursores, qui de rebus maximi momenti, & quæ altioris indaginis negotia in sua interim absentia essent emerfura, distinctam, & quomodo tractata fuissent, aut tractarentur, accuratam deponerent relationem. Benevento dein Romam uno post mense Beatissimus Pater rediens laudavit summopere in omnibus, & per omnia sui Primarii Ministri curam, & studia intercalaris ad amissim administrati regiminis. Beatus profecto ille Monarcha, felixque Princeps, qui tales nactus fuerit Ministros, quibus non tam ex cœcæ cujusdam inclinationis favore regendi munia committat, quàm quos potior omni alia ratione virtus commendat, qui amore magis, volentes ad obsequia trahant, quàm affectato imperio cogant invitos, séque ipsos prius, quàm subiectos noverint moderari. Enimverò in talem incidit Roma, dum Eminentissimum Nicolaum Lercari in purpura splendentem undequaque intuetur: id enim omnium ore ac linguis longè, latèque per omnia passim Regna, & Provincias decantatur, & certè in orbe peregrinus sit, oportet, ad quem tanti Viri prudentiæ, ac moderationis, qua omnium animos dudum sibi devinciebat, vel fructus, vel fama saltem non pervenerit. Testes dictorum sunt, quotquot vel auxilii, vel consilii inopes ad tanti Tripodis aram confugere, vel qui ad sacræ Purpuræ fimbriam deosculandam admissi rara animi hujus prudentissimi Principis decora vicinius sunt contemplati. Talibus equidem sacra Orthodoxa eget columnis, talibus succolantibus humeris Sanctissimi Patris honorandissima senectus, qui hætenus non alios ad sacram Purpuram Dynastas evexit, quàm quos insignis doctrina cum illibata virtute, & integræ vitæ meritis maritavit, orci terrores, fidei defensores, hæresum debellatores, Ecclesiæ cardines, pedis, Tyaris, coccineis dignissimos, quos inter primariò Primus aulæ Pontificiæ Minister fulget Nicolaus Maria Lercari, quem tam altè jam ascensâ gradatim petra, sacro quoque ejusdem vertice (DEO Comite & inspirante) potiturum haud obliquo vaticinio tangi posset.

No. LXXV.

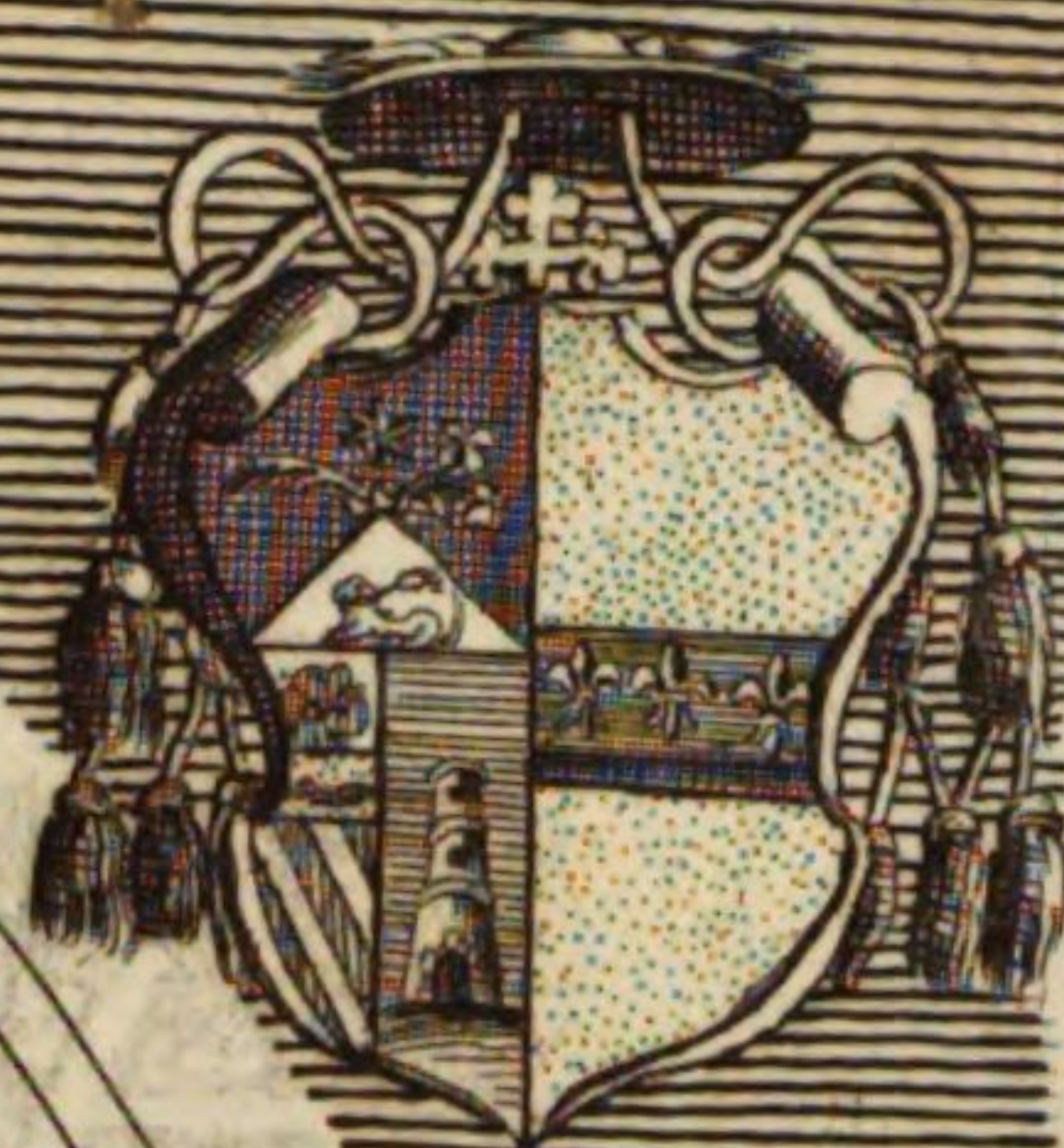
ANGELUS MARIA QUIRINUS

Ordinis Sancti Benedicti Congregationis Cassinensis
Venetus.

Angelus Maria Quirinus Sacrae Romanae Ecclesiae Presbyter Cardinalis natus 20. Martii anno 1680. Quirinorum familia, & antiquitatis decore, & nobilitatis splendore nulli Venetorum facile secunda, originem suam in radicibus nobilissimi Romani per omnes praeclaras historias celebrati Sulpitiorum stemmatis habere gloriatur, & non duntaxat à septimo, & octavo gloriosissime regnantibus Venetorum Ducibus Mauritio Galbaio, & Joanne Galbaio, qui ad octavi saeculi occiduum vivere, sed ab ipso Romanorum Imperatore Sergio Sulpitio Galba, & retrò, suae Prosapiae sanguinem per longissimos canales ad nostra usque tempora productum volunt. Tot monstra maritima Adriacum non habet, quot monstra sapientiae Veneta Civitas numerat; credendum ideò, quod serenissima haec Aristocratia prout omnes scriptores referunt, suum exordium ex aquis, quae sapientiam denotant, sumpserit 25. Martii, die, quo sapientia incarnata, ut universa Ecclesia tenet, de stellato solio in hanc lacrymarum vallem descendit, eodemque lustris sex peractis mortua, exeunte de latere ejus sanguine aqua misto. Cocco benefica constellatio, quae die adeò sanguinolento tingitur purpurâ altioris pretii, & sacrationis venerationis causâ habendi. Agnus moritur, Leo Venetus aperit librum; auspiciò nascitur ista Respublica ad nobilissimam libertatem in die Redemptionis. Nascitur Angelus Maria illustrissimis Parentibus de Quirinis 20. Martij Venetiis, quinque diebus ante vigesimum quintum, felix prodromus ipse, nuntiûsque suae futurae Purpuræ ex regeneratione facta sacro Baptismi latice ipso concipientis Virginis Matrisque DEI festo. Primo igitur vagitu Angelus & nomine Mariae salutatus, & salutans. Fausti certe prognostici dies: quo Angelus ascendens ex Adriatico Marianas nomine fecit aquas, dies, qui principium salutis attulit mundo, Angelo de Quirinis stolam contulit innocentiae, quod forte ligamen sit connexus ex communicatione nominum Angelum inter & Mariam, & dies adeò genialis Mariae, quod tantam effectam Matrem inclinaturus sit ad uberes gratias impertiendas, & honores: dies geminatae Auroræ, & Virginis concipientis, & Angeli nascentis, quod serenissimæ Venetæ Reipublicæ sit allaturus duplò majorem splendorem, & Principi in orbe urbi duplicatam lucem Angelo Mariae coeli terræque favores, mitras, purpuras, ac demum super omnes colles in Vaticano vertice sublimitatem. Dies navitatis non fuit absque pietatis mysterio, vaticinium non absque felici veritatis eventu. Angelo conformem à teneræ ætatis unguibus vitam duxit, contemptor mundi, antequam hospes, doctæ Palladi nupsit virtutis dote. Positis in altissimæ humilitatis abyssu fundamentis scientiarum attigit summa cum facilitate cacumina, quibus alis præmunitus Angelus ad montium excelsa tendit, relictoque sæculo obscuro quidem, sed super solem splendido D. Patriarchæ Benedicti habitu in toto orbe & sanctitate & doctrinâ famosissimo monte Cassino absconditus, sacrae militiæ tyrocinium posuit, generoso animo mundum pedibus conculcans, & illustrissimis titulis antiquissimæ suae stirpis, quam non Italia solum, sed & Germania, Gallia, Ungaria, Batavia, Græcia, sed & Tracia & Syria à tot centuriis annorum ex virtute bellica novit, renunciâs, intra sepes claustrum latere maluit sui maximus victor, quam avitæ generositatis vigore urbes evertere, castra demoliri.

Nihil

Don Angelus Maria Quarimus, Venetus, Episcopus Brixien-
sis Ord. S. Benedicti Cong. Casinensis, S.R.E. Presbyter Cardi-
nalis creatus à S. Smo. Dño. Nro. **BENEDICTO PAPA XIII.** in
Consistorio secreto die 9. Decembris 1726., et in simili Consisto-
rio publicatus die 26. Novembris 1727.
Cum Grati. et Priv. Sac. le M.

Ioh. Christoph. Kolb excudit.

Nihil Angelô Mariâ in hoc sacerrimo coetu dimissius, nihil modestius, inoffenso pede ardua & abjecta obibat monasterii ministeria, viâ nimirum ad excelsa stratâ, nec unquam sola, nexæ inter se virtutes ei associantur, nam quò generosè præcedit una, illuc individuus sequitur comitatus virtutum cæterarum. Sublimiores scientias ita hausit, ut in abstrusa Philosophiæ profundissima penetrârit arcana, & aliàs inaccessa sacrae Theologiæ cacumina transcenderit, ingeniique sui acumine, pede duntaxat terræ incola, mente siderum affecla. In Ecclesiasticis Historiis evolvendis assiduus memoriæ eas affixas tenebat, nec in ulla re ex honesto otio magis delectabatur, quàm egregia insignium scriptorum monumenta de tenebris oblivionum publica luce donare. Habet hoc paterna hæreditate insigne sacerrimus Augustissimus & antiquissimus S. Benedicti Ordo, ut plerumque montibus situs, mundi vallibus lucem suppeditet; nam præterquam, quòd maxima orbis pars huic divino Ordini fidem Orthodoxam debeat, quis enim nescit per Gregorium Angliam, Hispaniam per Leandrum, Germaniam per Bonifacium, Belgium per Amandum, Poloniam, Ungariam, & Boëmiam per Adalbertum, Sueciam per Stephanum, Lituaniam per Brunonem, Gasconiam per Albonem, Sclavoniam per Bonifacium, Indiam occidentalem per 12. Monachos ex monte Ferrato fidem suscepisse, tot summos Pontifices, Cardinales, Patriarchas, Archiepiscopos, Episcopos, Doctores, Sanctos, & Ecclesiæ militanti nutritivisse, & Ecclesiæ triumphanti transmisisse, non cessat tamen surrogatis continuis nobilissimis plantis & morum sanctitate, & sapientiæ gloria corrusantibus Vaticanum hortum exornare, quo in horto In præsentiarum velut Rosa Jerichuntina floret Angelus Maria de Quirinis, centi-folia virtutum meritis: cujus odore delectatus summus Ecclesiæ Monarcha BENEDICTUS XIII. eum ad purpuram Cardinalitiæ dignitatis elegit in Consistorio secreto habito 9. Decembris 1726. sed publicari fecit die 26. Novembris 1727. in simili Consistorio, ingenti cum gratulatione totius sacri purpurati Collegii de accessorio suo senatui emminenti splendore. Mons Cassinus festis ignibus Mongibello similior lætitiarum ardebat flâmis, amoris signa eructans in sui Confratris exaltatione ad purpuram non quòd insolitum sit huic sacro monti aut Ordini aliquem ad Purpuram ex suis assumi, sed quòd uni contigerit, quòd omnes promerentur. Illustrissima pariter familia de Quirinis Venetias Urbium Italicarum Emporium artificialibûs focis, & publicis gaudii testimoniis illustriores reddidère jubilô communi animatis civibus ad acclamandum perenne VIVAT suo in supremum gradum honoris sublimato concivi. Sed modestia novi purpurati Principis ad similes honores insensibilis arreptâ purpurâ tinxit calamum, quò quasi docto penicillo sui sanctissimi ad purpuram Promotoris BENEDICTI XIII. adumbraret Ecclesiasticas functiones, quæ cùm omnes Angelicæ sint, Angelicâ quoque pennâ mundo palàm fierent, condecens erat. Eodem tempore, quò Angelus Maria rubeô pileô coronatus fuit, Ecclesiæ Brixienfis, in Venetorum territorio, Episcopus denominabatur: sunt autem huic Sedi Episcopali jure quasi hæreditario annexi tituli & Ducis, & Marchionis & Comitis, qui omnes quidem veluti pedissequi Angelo Mariæ famulantur, nunquam verò raras ipsius virtutes, ac excelsa merita adæquant. Assistit Congregationibus Episcoporum, & Regularium Rituum, Concilii, Visitationis Apostolicæ, Disciplinæ Ecclesiasticæ. Enim verò Angelus & Romæ & Venetiarum maximum decus non tam præfectus quàm natus ad omnia summa munera, totum orbem in spem erigit, fore, ut quondam septicolle Vaticanum se se Monti Cassinensis Angeli meritis inclinans ex Castro-Angeli explosis majoribus tormentis universalis Ecclesiæ Angelum tutelarem, & summum Patrem salutet, & qui de Coelo Romanæ Ecclesiæ datus est, illuc redeat, votis omnium, quæ Venusinus Vates Augusto Imperatori exoptabat, conclamando:

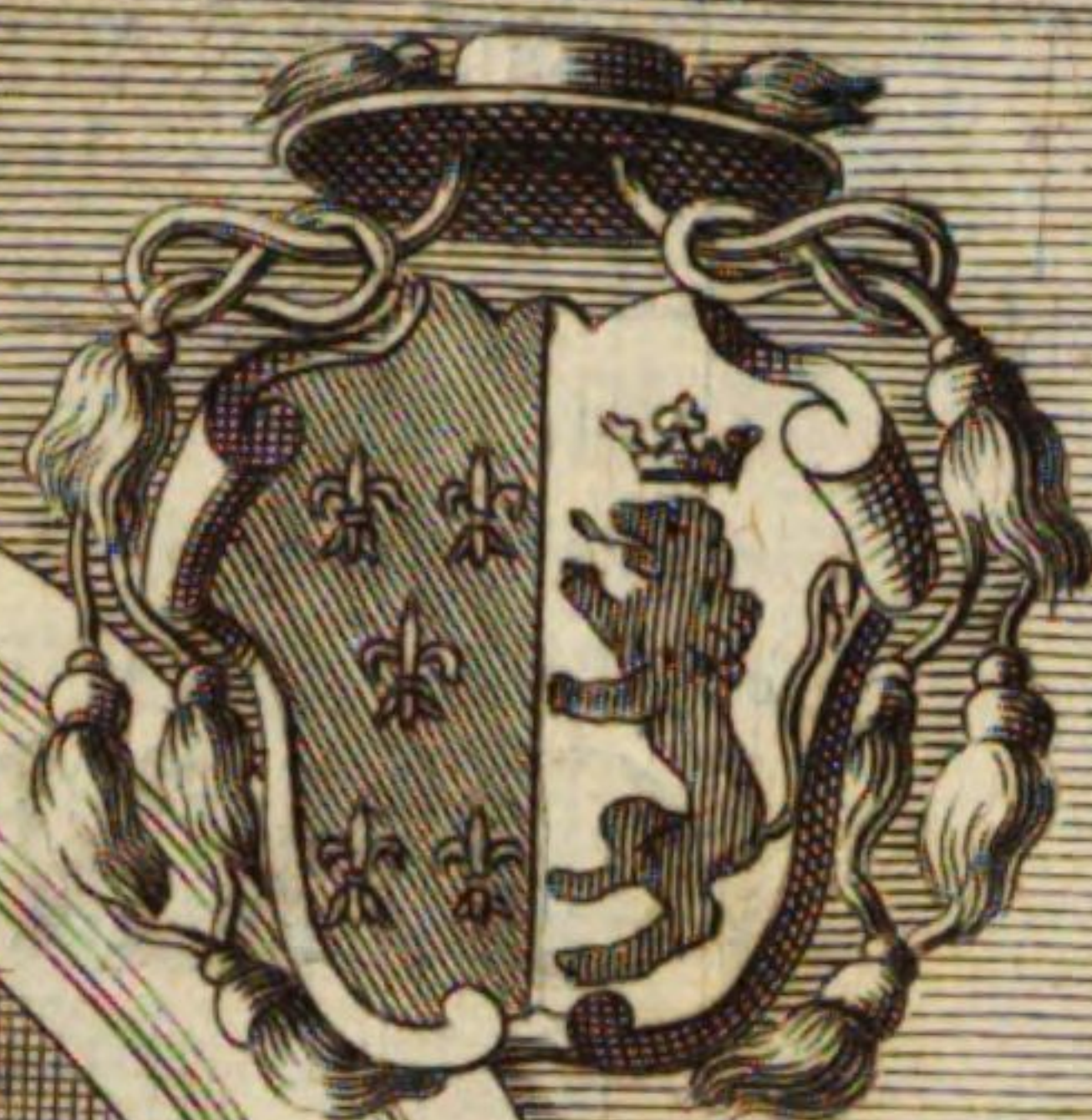
*Serus in cœlum redeas, diûque
Latus intersis populo Quirini.*

No. LXXVI.

JOANNES DE MOTTA ET SILVA LUSITANUS.

Joannes de Motta & Silva S. R. E. Presbyter Cardinalis Lusitaniæ natus 14. Augusti Anno 1685. ex illustrissima Silvarum prosapia, antiquitatis, & rerum gestarum splendore in toto Portugalliæ Regno maximè conspicua : Familia ista ab antiquissimis Regibus in Legione, & quidem à Regis Fruelæ secundi natu minori filio Infans Aznar nuncupato, ortum habet : ex qua deinde complures aliæ longè celeberrimæ familiæ prodiere, quæ Castiliæ, & Lusitaniæ Regna innumeris impleverunt & pietate, & armis, toga sagoque clarissimis Heroibus, quorum sapientiam in dandis consiliis aulæ Imperatorum ac Regum sunt admiratæ, magnanima eorum ac bellica virtute hostes contriti, doctrinâ & Religionis studio Ecclesia Orthodoxa illustrata. Enituète in hoc illustrissimo genere Comites Cifuentes, quorum eximiis meritis motus Rex Henricus IV. Urbem Cifuentem in Castilia sitam 1455. Joanni de Silva in Comitatum donavit. Defunctis ejus masculis Hæredibus Ferdinandus Hiacynthus Meneses lineâ maternâ ex illustrissima Silvarum progenie oriundus titulum Comitatus Cifuentis obtinuit Anno 1644. sed mundi pertæsus vanitatem, Capucinum induit clauso pientissimæ vitæ cursu. Ipsius nepos Ferdinandus de Silva, major Vexillifer in Castilia, comes professionis fuit Caroli III ex Portugallia Barcellonam, à quo postea ob fidelia præstita obsequia Insulæ Sardinia Pro-Rex præficiebatur anno 1711. Dein cum Carolo III. in Romanorum electo Imperatorem in Germaniam remeans Eques aurei velleris, & primus in aula Cæsarea Camerarius ab augustissimo factus est anno 1712. pariter ex illustrissima Silvarum stirpe originem trahunt Duces de Pastrana, olim Domini de Chamusca nuncupati : Ruy Gomez de Silva primus Dux de Pastrana plures genuit ex Anna de Mendoza & Cerda filios, à quibus Comites de Salinas, Duces de Hyar, Marchiones de Orani, de Eliseda, & de Aquilar orti sunt. Præfati Ruy Gomez Pronepos Rodericus nactus est Ducalem titulum de Lerma, & Infantado. Joannes de Deo de Silva Princeps de Melito, & Evoli Dux de Infantado, Lerma Pastrana, Estremea &c. nupsit Comitissæ cuidam ex Regio Gynæceo. Frater ipsius Emanuel Maria Joseph Comes de Galve in bello Gallo-Hispanico ob successionem in Regno tenens partes Austriacas anno 1706. omnium bonorum jacturam subire coactus est, satis potentem se ac divitem existimans, si sub alis protectricibus Augustissimæ Imperii Aquilæ degendi honorem suum sinè nota vacillantis animi continuaret. Generosos ac penè innumeros Illustrissima produxit Silvarum Domus Heroes, quorum decora virtutum Europam ab antiquissimis retro sæculis ad nostra usque tempora complexa sunt. Hæc inter splendidissima sydera veluti Sol relucet Joannes de Motta & Silva, suæ illustrissimæ Originis illustriora dans documenta. Nam præstantissimis animi corporisque dotibus decoratus, has morum gravitate sinè fastu exornavit, illas altissimo scientiarum oceano absque mentis elatione immerisit, ad
ripam

*Ioannes de Motta y Silva Lusitanus, Canonicus
Patriarchalis Ecclesiae Ulyssiponensis, S.R.E. Presbyter
Cardinalis creatus à SSmo. Dño. Nro. BENE-
DICTO. PAPA XIII. in Consistorio secreto die 26.
Novembris 1727.*

Cum Gratia Priv. Sac. Cap. Mag.

Ioh. Christoph. Koberger. del.

ripam quippe auriferi Tagi natus, auream eloquentiam inde hausit, profunda Philosophiæ ingenii acie perspexit, dirigens vitam ad normam rationis, limitesque honesti, sacre Theologiæ mysteria mentis apice penetravit, cœlo assidue affixus, in divina oracula profluxit, sacrorum Canonum, ac jurisprudentiæ difficultates tanta facilitate enucleavit, ut maximè arduis æquâ trutinâ causis libratis, lites tanta æquitate decideret, ut ne partes quidem succumbentes de Sententia contraria conqueri possent. Quare consiliorum promptitudine haud obscurus Triplos, claritudine acris sui ingenii, ac dicendi venustate facile princeps importantissima Regni, & Ecclesiæ Patriarchalis Ulissiponensis, in qua canonica dignitate præminet, negotia summa cum dexteritate expediebat. Lusitanâ illustris magnificentia, ut plurimum in aulæ ore circumferebatur ob insignem liberalitatem: nihil enim magis suum esse reputabat, quàm divitias in pauperum manus elargitione eleemosynarum distributas, lucrum maximum existimans, si amplissimi sui Canoniciatus redditus aut præbendæ (ut vocant) in egentium sublevanda pereant necessitate. Præclara illius merita, raræ pietatis exempla, & indefessa in rebus sapientissimè gestis solertia jam dudum Regiæ Majestatis oculos perstrinxere, quibus permotam se sentiebat, ut sacram Sedem etiam atque etiam precibus urgeret pro tanti viri virtutum meritis purpura conferenda: annuit faciliè Regis instantiis summus ac pientissimus universæ Ecclesiæ Monarcha BENEDICTUS XIII. cum sacro Purpuratorum Collegio, congratulantibus sibi unà de opportuna occasione tum Regis Portugalliæ æquissimis obsequendi petitionibus, tum insignis adeò Viri, & de Orthodoxa Ecclesia optimè meriti virtutes purpuræ honestamento condecorandi. Placuit ergo Sanctissimo Patri Joannem de Motta & Silva in Consistorio secreto habito 26. Novembris anno 1727. ad Cardinalatus honorem assumere. Accepto læto ad tantam dignitatem suam concivem esse promotum, Lusitania nunciò, tota ovans abiit in gaudia, indeque conceptas animi voluptates insolitis manifestavit sparsim per Regiam Urbem lætitiarum plausibus, accensis innumeris per domos & plateas gratulatoriis facibus, & inter boatus majorum belli tormentorum, artificialibus extructis ignibus. Rex ipse, quantum honoris in persona Joannis de Motta, & Sylva sacre purpuræ deferret, Regia liberalitate mundo luculenter innotescere voluit, destinatis Genuam ad Cambium 400000. Scudorum, quibus Neo-Purpuratus Princeps Romam per Italiam profecturus ad suæ dignitatis splendorem utatur. Enim verò, qui ob largissimas in pauperum necessitates effusas eleemosynas jam dudum Ulissiponæ eorum beneficentissimus parens audiebat, mutato cœlo Ulissiponensi, innatum animo pietatis zelum non immutatum ibit alieno in solo: eandem enim legem magnis viris natura dixit, quam syderibus, nempe, ut esse non possint, nisi prosint. In illustrissimæ familiæ de Motta, & Silva duplici parva Gentilitia conspiciuntur in uno quidem campo quinque Lilia, in altero Leo in pedes erectus cum suspensa super caput ejus Regia corona, illa indubitato, designantia fragrantiam pietatis, hæc virtutem magnanimæ generositatis. Sed magis utraque Joannes de Motta & Silva in se exprimere videtur. Nam 14. Augusti in vigilia Beatissimæ Virginis in cœlum assumptæ sub signo leonis in Virginem intrantis, duo nimirum sydera mititatem, & generositatem influentia, quæ præcipua sunt sacre purpuræ ornamenta, natus est. Unde haud vana desumenda auguria, quòd Joannes de Motta & Silva generoso rugitu Ecclesiæ hostes deterritos, sit prosternaturus in terram, quatenus contriti de suis erroribus penitentiam agant, & contritos, fragrantia pietatis comite ad sinum benignissimæ Matris Ecclesiæ, quæ pretioso Christi sanguine abluta, sine ulla ruga & macula Virgo purissima est, sit perducturus.

No. LXXVII.

DIDACUS DE ASTORGA ET CESPEDE HISPANUS.

Didacus de Astorga & Cespede S. R. E. Presbyter Cardinalis Archiepiscopus Toletanus Hispanus natus 1666. ex illustrissima Cespedum Familia, quæ vetustate originis coruscat, potentia opum affluit amplis Dynastiis moderatur, toga, sagoque inclarescit, pietate Religionis lucet, sapientiâ excellit, Heroibus abundat, Mitris renitet, virtute bellica refulget, armis resplendet, magnanimitate indycta, literis commendata, prudentiâ insignis, mascula fortitudine etiam in sexu fragili famosa, omnia propemodum Hispaniarum Regna Nominis sui fulgore complectitur. Astorga sive Asturica Augusta, vel Asturum Cimontanorum Civitas est munita propugnaculis, sita in Regno Legionis ad ripam præterfluentis amnis Tuerti, gaudensque titulo Marchionatus: Sedes Episcopalis ibi est, subiecta Archiepiscopatu Compostelli. Anno 447. Synodale Concilium illic congregabatur. Marchiones illustrissimæ Familiæ de Cespedes isti Urbi dominantur ad nostra usque tempora, donatæ illis à Regibus Hispaniarum ob insignia merita in fœdum perpetuum. Hujus illustrissimæ Domus splendorem mirum in modum auxit Alphonsus de Cespede virtute bellica celeberrimus Archistrategus, qui anno 1518. natus Orcaï Provinciæ Manchæ in Regno Castellæ parentem habuit Gabrielem de Cespede secundum Majoratus Civitatis Realis possessorum: Matrem verò Mariam Floram de Quiros ex illustrissima domo Asturiæ: factus Tribunus à Duce de Alba, magnanimum pectoris robur ut plurimum impendit in Catholicæ Religionis augmentum. Ardorem ipsius Martialem pietate duce experti sunt frivole confederati Schmalcaltici, quos non semel ingenti relicta strage turpiter fugavit, viso, ejusmodi milites, qui nullo subnixos fundamento rationis, conglutos defensum ibant Schmalcalticos articulos orthodoxæ firmissimæ veritati contrarios, pennâ illos conscribente leviores esse. Sui Ardoris religiosi experimentum fecit in flumine Albis, incapace ipsius extinguendæ flammæ, quæ intus ardebat viva accensa fide, per charitatem operante. Nam anno 1547. præfatum annum cum novem alijs voluntariè absque stipendiis conductis transnatis, multam, & variam bellicam Saxonum suppellectilem ad alteram ripam secum deportavit. Rebus dein contra Ecclesiæ Romanæ conjuratos hostes feliciter confectis, anno 1558. mare secundis velis trajecit cum majore natu Comite de Alcaudete, Martino Alphonsio de Cordova, & Valisco Africam versus, ubi unâ cum suo fratre germano Joanne de Cespede (postea capto in prælio) editis præclaris contra Mauros in Regno Tremensi facinoribus luculenter satis ostendit, à se Religionis Deique causam suo sanguini plurimum præhaberi, non una à Barbaris reportata insigni victoria. Postremò 1568. strenuâ opera Regem Philipum secundum adjuvit contra in Regno Granade tumultuantes Mauros, quibus armorum vi domitis eum Joannes Austriacus Hispanici exercitus Generalissimus pro remuneratione prætorem militum denominavit, adjuncta pingui Commendariâ Socuellamos dicta Magni Equitum Ordinis S. Jacobi. Verum antequam utroque isto suis obsequiis debito plenè potiretur beneficio, à Mauris ex insidijs 25. Julij anno 1569. intra montes (Guaxaræ altæ nuncupatos) exploso in eum sclopeto interfectus

1734 11. Feb.

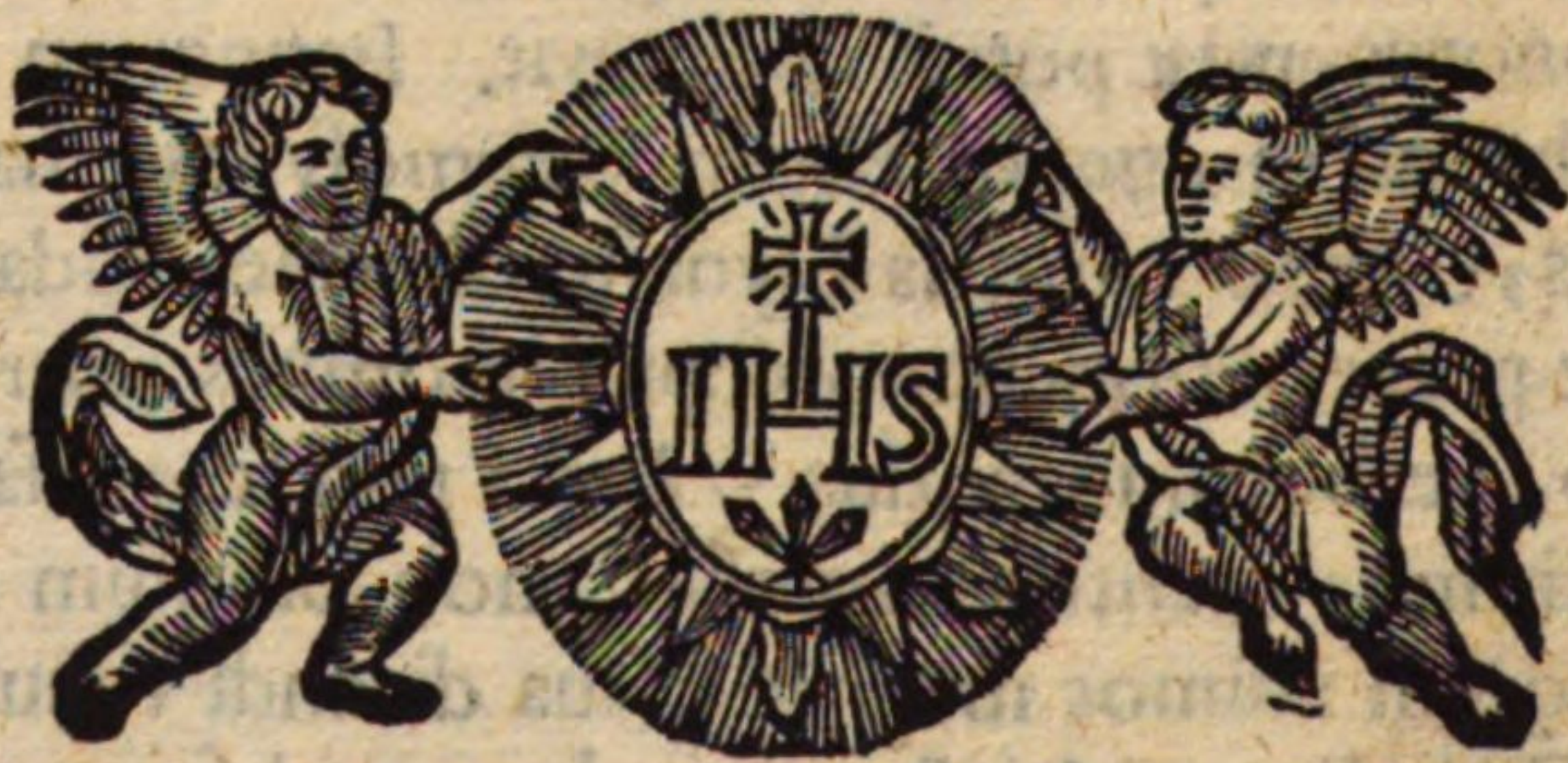
Didacus de Astorga y Cespedes Hispanus Archiepiscopus Toletanus, S. R. E. Presbyter Cardinalis creatus à S. S. m. D. n. o. N. r. o. BENEDICTO PAPA XIII. in Consistorio secreto die 26. Novembris 1727.

Com. Grat. et Priv. Sac. Cas. May.

Joh. Christoph. Kolb. excud. A. V.

fectus est, certè toties victor non occubuerat, si à suis, Mauro acriùs urgente, ignominiosè non fuisset derelictus: nam cum paucis, id est viginti, qui apud se remanserant, incredibili animi robore hostium multitudini cum ingenti coesorum strage diu restitit: qua in actione, quæ ultima ei fuerat, ipse solus plus quam centum Mauros quatuordecim ponderibus gravi mucrone interemit à vertice capitis ad cingulum usque fissos: sepultus postea fuit Restavali: in loco verò, ubi generosissimus Heroum cecedit, crux alta erigebatur cum hac Epigraphe. Hic vitam perdidit magnus Archistrategus Alphonfus de Cespede fortissimus robore. Et hanc reor esse rationem, indeque venire, quòd illustrissima familia de Cespede in sua parma gentilitia fortissimum nomen JESU gestet cum erecta cruce & adscriptione *VIVAT!* aliò namq; magnanimus Alphonfus arma non vertit, nisi contra hostes DEI nominis blasphemos, & quibus crux Christi scandalum est, & inaudita stultitia. Rodericus Mendes Silva Regis Hispaniarum Chronista celeberrimus de invictissimi Martis hujus incredibili virium suarum robore integrum librum conscripsit, narrans, quòd Alphonfus de Cespede equo insidens, & manibus apprehensa in sublimi lignea trabe vel quolibet alio valido sustentaculo, cruribus suis equum unà secum à terra aliquantulum elevasset: quòd robustum mancipium Turcicum in terram humeris tenus defossum, uno duntaxat brachio extractum ad plures passus manu sustinuerit, quòd in quodam certamine taurino ex equo cadens, leva manu taurum sistens, dexterâ illi caput amputârit. Quòd à Carolo Regis Philippi Secundi filio tygridem contra ipsum incitatam, unico mox ictu enecaverit. Et plura alia roboris sui testimonia fortissimo Gigantium similia. Ipsius sororem Catharinam haud imparem fratris sui viribus fuisse tradunt. Reliquit post se duos ex conjuge sua Maria Chirina de Artieda Rodricum & Gabrielem natos, & unam filiam Anna nomine, qui illustrissimis Hispaniarum familiis sanguinis propagativi communicatione innupserunt. Adeò per orbem præclaris pro supremi Numinis honore, pro Religionis incremento, & Regum decore functos muneribus Majores nactus est Eminentissimus purpuræ gloria Didacus de Cespede, quorum quidem dum inter arma civilem juxta militaremque prudentiam ac virtutes Martiales imitari vel non potuit ex corporalium virium defectu, vel hoc in genere noluit, maluit tamen in alio vel ex proportionem illos æquare vel evidentem superare. Sui namque, assitricem virtute ac sapientiâ maximus victor, statuit potiùs suum spiritualibus præmunitis armis robur exercere, vel in delendos, vel convertendos Mauris nigriores peccatores, quorum, ut innumeros Christo lucrifaceret, Clericali militiæ nomen dedit, felicius, quam quod alij insignes belli Duces ex illustrissimo Cespedium sanguine per Mavortia arma immortale quærebant nomen, vitæ sanctimoniâ comparaturus. Hinc humanis divinisque scientiis, qua par erat, solertia animum excolens, mox consiliorum sapientissimus Tripos audiebat. Per omnium ora fama, rara hujus viri animi corporisque decora ad suæ Majestatis Philippi Quinti regias aures detulit, non falso rumore, aut demulcente favore. Rex ipse sibi complacuit experimentum de vasta huius viri prudentia capere, & comperto, longè majorem ejus esse sapientiam, quàm fama sparsit, gravissima Regni negotia dexterrimæ ejus virtuti commisit, quæ facili labore ad Regis Regniq; emolumentum expedivit. Obstupuit aula sapientiam viri, reverebatur consiliorum oracula, ipse verò ex ingenita celsi animi submissione delatos sibi ex omni latere honores, ut ut potuit declinavit. Pauperum sublevamen suam reputans celsitudinem, largas in egenos effusas eleemosynas, suas divitias. Facilis & mollis ad eum accessus, (quod in sacris Dynastis summè laudandum) auresque ad miserorum querelas & preces nunquam obseptæ in omnes porrecta & mira humanitas, linguæ moderatio, verborum pondus. Facta tam copiosa per omnes, quæ licuit, hominum conditiones, meritorum mense, non omnium duntaxat aulæ procerum, & popularium suorum animos magnetica sua dicendi venustate ad se attrahebat, verum & ipsam suam Catholicam Majestatem inclinem ad summa quæque munia conferenda. Placuit ergo Regi lucernam adeò ardentem super candelabrum summæ

Ecclesiastica in Regno Hispaniarum dignitatis extollere. Toletanae Ecclesiae Archiepiscopus omnium votis, & communi populi lætitia denominatur. Et cujus Pastorum vigilantia hoc excelsum munus magis decenter committendum fuerat, quam huius mysticè Ezechielis pleni oculis animalis? quis hoc Argo zelosior hortum animarum solertiùs custodiet? aut quis lupos rapaces, & damniferos apros inde arcebit animosius? Generosi Cespedes armorum vi Mauros Regno Hispaniarum expullerunt, Eminentissimus Purpuratus Præsul Didacus Cespedes, Caput sacrae Inquisitionis, sacro verborum, & cellissimæ sapientiæ cuspide hæresum hydras, si quas in Regnis Hispaniarum pullulare contingat, recisis pertinaciæ, & errorum capitibus, vel initio leniter confixas, perversitate prementium se squamarum induratas, ne salutaris doctrinæ spiraculum ad cor incedere queat, satanæ in interitum tradet, sic tamen hic quasi per ignem transituras, ibi in inextinguibili igne mansuras. Martem secutis Cespedibus nil magis volupe erat, quam suam fidem in Deum, & Regem testimonio proprii effusi cruoris comprobare, noster purpuratus Dynasta ultra hoc, quod paratus sit vi sui pastoralis officii ex amore DEI, & animarum lucro pro ovibus suis animam suam ponere, nulla re magis lætatur, quam sacrae Religionis augmento, Regniq[ue] emolumento. Sedes Archiepiscopalis Ecclesiae Toletanae annuos redditus habet ad 350000, taleros, quis horum solemnior atque pauperes usurpator erit? Rex agnitis adeo eximii viri meritis, purpuram pro eo procurare à summa Romana Sede meditabatur, condignam & tot felicissimè expeditis Regni negotiis, & exantlatis pro sacra Christiana republica laboribus mercedem. Accedente igitur Catholicae Majestatis ad summum Orthodoxae Ecclesiae Monarcham Regia intercessione, comitata à sacri Antistitis Toletani præclaris virtutum meritis, in consistorio secreto habito 26. Novembris 1727. Dynasta Purpuræ sacro Cardinalium collegio aggregatur, cœli consilio ita factum, ut eodem die augustissimæ Imperii Aquilæ dilecti pulli Sigismundus Comes de Kolonitz, & Josephus Ludovicus Comes de Sinzendorf unà cum Didaco de Cespede Regis Hispaniæ pupillæ oculi sacra Purpura à sanctissimo Patre BENEDICTO XIII. decorarentur, colore uniformes, quorum summorum in orbe Majestatum voluntates vinculò pacis sunt unanimes. Sua Sanctitas Romæ Madritum ablegavit, qui Biretum purpureum Regiis ibidem manibus consignaret, Nepotem Cardinalis Bentivoglii illustrissimi stemmatis florentissimam spem, atque honorum stirpis apicem, adeò nobilem purpuræ decor merebatur latorem, qui Hispanicæ Magnificentiae adderet splendorem tam ex propria, quam ex principali ablegantis persona. Sua sacra Majestas Catholica suis ipsa manibus pientissimi Antistitis & omni veneratione dignum caput Cardinalitia dignitate decoravit. Effusus in jubilos, & per omnem, qua licuit ætatem, populus unanimi plausu congratulantes auctum suæ stellæ polari exaltationis splendorem, Patri patriæ extensionem honoris, & inter festos tormentorum fragores, & lætos per urbem excitatos ignes divinæ clementiæ grates persolventes, precantesque simul, ut, quem cœlo ita disponente in sacrum Antistitem, sacrum Purpuratorum collegium in singulare ornamentum, Orthodoxa Respublica in amplissimam utilitatem nacti sunt, in multos annos incolu-
mem, felicemque fortiantur.

No. LXXVIII

SIGISMUNDUS EX COMI

*Sigismundus de Kollonitz Germanus Archie-
piscopus Viennensis in Austria, S.R.E. Presbyter
Cardinalis creatus a SSmo. Dño. Nro. BENEDICTO
PAPA XIII. in Consistorio secreto die 26. Novembris 1727.*

Cu. Grat. et Priv. Sac. Ca. M.

Joh. Christoph. Kollmann

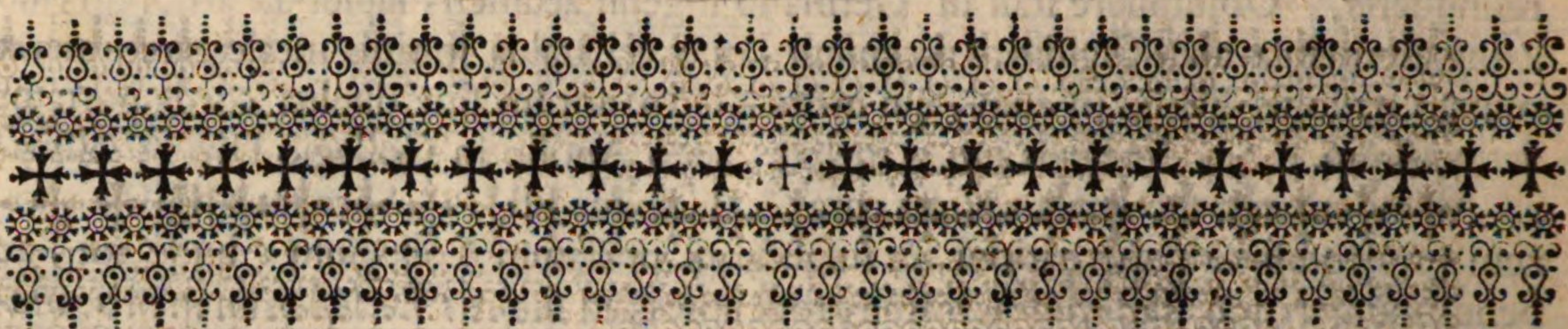
No. LXXVIII.

SIGISMUNDUS EX COMI- TIBUS DE KOLLONITZ GERMANUS.

Sigismundus ex Comitibus de Kollonitz Germanus S. R. E. Presbyter Cardinalis Archi-Episcopus Viennæ in Austria S. R. I. Princeps: natus ibidem 20. Maij 1677. Gens Kolloniziana clara ab origine sua in Croatia fuit, ubi initium habuit. Progressu temporis soli nativi angustiarum impatiens, radiis suarum virtutum ultra Horizontem patrium diffusis, illustrissimam passim per Europam, certè per universum Romanorum Imperium se fecit. Transtulit illam in Boëmiam Ferdinandus de Kollonitz anno 1617, ibique confidentes Regni assessores esse promeruerunt, toga, sagoque inclyti. Henricus de Kollonitz insignis belli Dux Austriaca jura cordatè defensum ibat anno 1334. contra Margaritam vulgò Maultaschen dictam. Thomas de Koloniz ipsius frater ducta longa annorum serie suum vidit nepotem Eberhardum, qui Mavortii suis brachiis non rarò in Turcarum sanguine tinctis, crebrisque reportatis de hoste victoriis lunam erubescere fecit, fuitque ab Imperatore Carolo IV. multis gratiis, & prærogavis auctus. Amalricus Generalis Cæsareus 1530. Selimani II. fortunâ bellicâ turgentis, audaciam non semel armis oppressit, sæpè acie vicit. Anno 1580 Villachum Metropolim in Carinthia expugnavit cum quatuor tantum militum millibus & quinquaginta, postea Vice-Dominus in Valle Leonis denominatus. Joannes Bartholomæus de Kollonitz per omnium ora celeberrimus Generalis in Ungaria, totum illud Regnum suâ famâ complexus est. Pariter ipsius frater Georgius Seifridus de Kolonitz militum Tribunus Forchensteinij, & Eisenstadi, cui quinque nati filij Seifridus, Ferdinandus Carolus, Joannes Georgius, & Ernestus, quorum primus Novagij in Ungaria Gubernator circa annum 1596. summa cum laude Cæsareo exercitui præficiebatur tanquam supremus Campi Mareschallus: reliqui quatuor egregii tum Tribuni, tum Consilarii Archi-Ducatus Austriaco præclara in Regno Ungariæ obsequia præstitere; præfati Sigismundi nepos Ernestus, primus Comitum charactere insignitus fuit, dum Gubernatoris munereungebatur Commoræ: tot ac tantos, ac numero plures sago clarissimos Herôes progeniit Kollonitziana illustrissima Domus, hostium terrores, Patriæ defensores, Europæ decora, Imperatorum Regumque delicias, meritissimos, ut, qui inter maximè conspicuas familias in Austria, & Carinthia splendidissimorum syderum instar coruscant, jam ultra centum annos munere hæreditario Venatorum Magistri gaudeant in utraque dicta Provincia. Hi omnes cedro digni Kollonitziani coelum politicum illustrarunt colluscentibus armis, Regnaque suo sanguine decorarunt, Religionis non minus ornamenta, quàm Imperii emolumenta. Ex his prodiere astris clariora lumina in Orthodoxam Ecclesiam meritis suis, stellato coelo altiora, quorum pietati ac sapientiæ splendori, ipsæ obsequentes famularum locò virtutes, Mitras, Purpuras, & summa quæque munera deferebant. Anno 1183. jam Episcopali Mitrà fulgebat Gurchii Theodoricus de Kollonitz, ibiq; postquam Ecclesiam Gurchiensem 37. annos sapientissimè rexit, vitâ discessit anno 1720. quid dicam de pretiosissima Ecclesiæ Orthodoxæ gemma Leopoldo Comite de Kollonitz, qui anno 1631. 24. Octobris Ernesto Comiti de Kollonitz parente, Lutherianæ sectæ hæretico natus, vix rationis lucem aspexit, errores hujus Pseudo-Religionis

(nam plures unâ dari verâ religione paradoxum est) jam despexit. Ne verò vel ex traduce veneno aliqua mortifera labes ei impofterum adhæreret, ipfa fua facra Majeftas Leopoldus I. Auguftiffimus Imperator fibi cordi effe duxit, quibus à teneris confuefcit illuftrior hic adolefcens, facerrimè judicatum eft, nullibi reverà folidioribus & doctrinæ & virtutum fundamentis hujus tenerrimi furculi maximæ fpei indolem imbui poffe, quàm fi prudentiffimo Magifterio R. R. P. P. Societatis JESU in tota Orthodoxa Monarchia, fapientia, & Sanctimonia facilè principum, eorùmque curæ, & follicitudini committeretur. Profecit in utraque linea pietatis ac doctrinæ, delectabiliter fuum optimis morum & fcientiarum difciplinis excolens illuftrem fpiritum. Anno 1650. fefto refurgentis Chrifti die Equeftri Ordinis S. Joannis Jerofolomytani dignitate auctus, in Candiam abiit contra Chriftiani nominis hoftes. Intererat pugnae navali ad Dardanellas, in qua potitus vexillo Castellanus Maltæ denominabatur. Anno 1659. indè Vienam in Austria reverfus Aulæ Imperatoriæ Camerarius inflituebatur. Verùm multò follicitior erat, quomodo aurea virtutum clave cœli conclave aperiret. Sacris deinde initiatus totum fe Deo devovit, fpirans in omnibus fuis actis, & geftis virtutum ac fapientiæ odorem, quibus Auguftiffima oblectata Auftriaca Alauda eum cooptavit in Epifcopum Neutrenfem anno 1667. anno 1685. in Neufadienfem, anno 1690. in Jaurienfem, anno fequenti in Colozenfem, anno 1695. in Archiepifcopum Strigonienfem, & tandem ab Auguftiffima Imperij Romani Aquila alis recommenditiis ad Solem totius Ecclefia Orthodoxæ Monarcham INNOCENTIUM XI. portatus, inter fydera facri purpuratorum Patrum Collegio collocabatur, fed fummo Pontifice opinione citiùs mortuo, Purpuram dein ab ejus iu folio Petri legitimo fucceffore ALEXANDRO VIII. accepit: qua dignitate auctus, qui priùs, quâ Archiepifcopus Strigonienfis jam tunc titulis gaudebat Strigonij Superioris, & inferioris Dominatum Hæreditarij Comitum, Apoftolicæ Sedis Legati nati Regni Hungariæ Primatis, intimi ac primi Aulæ Cancellarii, & intimi Secretarii, Prioris Ordinis S. Joannis Jerofolomytani Commendatoris Michalupræ, & Mailbergæ, & facrae Cæfareæ Majeftatis intimi actualis Confiliarii, copiofiffimos fuos Ecclefiafticos redditus ut plurimùm in pauperum largas eleemofynas diftribuit, in eos præcipuè benignus, qui relicta hærefi, ad gremium veræ Matris Ecclefia confugere. Lentis tandem hoc fplendidiffimum Ecclefia fyndus morborum tenebris obnubilatum, mortis eclypfim paffum eft Viennæ 20 Januarij anno 1707. ætatis fuæ 76. fpiritu in cælo transmiſſo, corpus exanime in facra æde ad divam Annam Patribus Societatis JESU humatum reliquit, à quibus nimirum fidei dogmatibus, omnique doctrinarum genere imbutus piè didicit vivere, & feliciter mori. Cunctis ergo fuis, quos nunquam animo poſſedit, in decorem domus DEI, quem unicè dilexit, & in ufus pauperum, quos tenerrimè deperibat, difpenſatis theſauris, reliquit longè maximum ac pretioſiſſimum theſaurum vivum videlicet eximiarum fuarum virtutum hæredem, & Prototypon, Patrualem fuum Sigismundum de Kollonitz, qui à primo flore fuæ ætatis illuſtriſſimi fui ſanguinis eximia virtutum dedit ſpecimina. Enituit in eo explicata indoles, docile, & ad omnem pietatis & modeltiæ formam flexile, & ubivis præſens ingenium. Admirabili præditus perſpicacia intellectu, &, quæ contingere poſſent proſpicientis. Effulgebat in adoleſcente virilis morum gravitas, comitas, induſtria, probitas, & prudens verecundia, quas omnes ante pubertatem humanioribus litteris doctiſſimis R. R. P. P. Jeſuitis pronubis deſponſas eſſe voluit. Mittitur ex ſententia prædictorum R. R. PP. Apollo iſte Germanus, multo nobili virtutum ac doctrinæ comitatu Romam ad Collegium Germanicum, ut vel Alumnus ibidem jam funderet oracula, quem eximiæ naturæ animique dotes Tripodem conſtituere. Huic gemino virtutis æquè ac ſapientiæ curru inſidens prudentia & futurorum non minùs exploratrix, quàm præſentium moderatrix, agens aurigam facilitatis, ingenii ſociavit ſolertiam, auxilio cujus in facultatibus Philoſophicis pariter ac Juridicis, tum etiam Theologicis eò brevè pervenit Sigismundus, ut Pegafò velocior coætaneos ſuos multis poſt ſe paraſangis relin-

relinqueret. Obstupuere Itali in Germano ingenii acumen, sapientiae ardorem, sub Zona Germaniae alias frigidiore accensum, quo vel Italus spiritus incalescere poterat mutato nationis habitu in eum, qui more Germanorum sine duplici corde portatur aetiquissimo. Sex integros annos inclytus adeo Apollo in Collegio Divi Apollinaris Alumnum egit sub vigilantissima cura, & disciplina RR. PP. Societatis JESU, quorum prudentissimae gubernationi, & inspectioni praefatum Collegium, unde tot, ac penè innumeri doctissimorum virorum prodeuntes, ad summa Ecclesiarum in orbe munia obeunda evehebantur, commissum est. Ut autem sapientissimus noster Kollonitzianus Apollo inter aequales quidem ratione convictus alter Cyrus emeretur distinctus, Doctoris laurea Apollini sacra, summa cum laude, & omnium gratulatione Romae decoratur, cujus virenti flori ut splendorem augeret suus Eminentissimus Patruelis Leopoldus de Kollonitz tunc temporis Archiepiscopus Strigonij agens, eum in Canonicum Strigonienfis Ecclesiae cathedralis cooptavit. Anno 1700. jubilaei, accepta post pedum osculum paterna à summo Pontifice CLEMENTE XI. benedictione, multis ab eodem pretiosis muneribus honoratus ad patrios lares remeavit. Gavisa est in immensum de reditu, suoque in Horizonte clarissimi adeo Syderis ascensu nativa tellus, neque fieri potuit, quin ubivis insignium virtutum, ac rarae admodum sapientiae suae radius uberrimè sparsis, acutissimos Augustissimae Romani Impetij Aquilae oculos perfringeret, clementissimamque Caesareae Majestatis indolem oblectaret, alias naturam suam pronam ad summa quaeque meritis munera conferendi. Quare non tracta longa mora Austriaco Jovi hunc virtutibus ac sapientiam resplendentem Phoebum ad solium Episcopale Scatusense primò, deinde Vaccense, tandemque Hungariae Regno abundè ejus virtutum fulgoribus illustrato ad Viennensem Sedem Episcopalem evehere placuit, auctum denique summo S. R. I. Principis ac Archi-Episcopali honore. Decet enim Augustissimum Imperii Solem lucidissimorum famulatu stipatum syderum, & Archiducalem Metropolim metropolitana dignitate exornatam esse. Haud difficile id erat pientissimo Imperatori CAROLO VI. à sanctissimo Patre BENEDICTO XIII. impetrare pro zelotissimo Antistite Viennensi Sigismundo de Kollonitz, ut primus omnium in Principe Archi-Ducali Urbe Archi-Episcopus pallio insignitus honoraretur. Qui virtutibus natus est, ad summa quaeque imperante honore munia urgetur naturalis inclinationis terminum, & quia virtus verecunda est, in primo gradu Purpurae consanguinea, eximijs duntaxat sine impedimento prohibente meritis vult maritali, & sine dirimente, suo individua societate adherere sponso. Novit Imperatoria aula insignia Kollonitzianae familiae merita, & in Austriacae Domus maxima emolumenta praestita obsequia vel in unici Sigismundi amplitudine compendiata: novit & Roma nobilissimae hujus propaginis, vel in una stirpe Sigismundo delineatam indolem, ac copiosam in Ecclesiam Orthodoxam ab eo sacris & profanis sapientissimè functo muneribus profluentem segetem. Hinc facile summa sedes mota, obviam ibat Imperatoriae petitioni nostro Sigismundo de Kollonitz procuranti Purpuram, quam sua Sanctitas BENEDICTUS XIII. 26. Novembris 1727. ad Augustissimum destinavit, ut illa suis ipse Caesareis manibus suum decoraret Archiepiscopum, congratulante sibi toto sacro Purpuratorum Dynastarum Collegio de sui splendoris per ultramontanum sydus augmento. Aula Caesarea, & tota Vienna cum illustrissima familia Kollonitziana effusa in mille gratulatoria vota festis ignibus contestabantur commune omnium gaudium ex meritissima Sigismundi de Kollonitz Neo-purpurati promotione conceptum, persuasi, nunquam sibi defutuoros coeli favores, auramque salubrem, dum Eminentissimus noster Planeta in ascendente propitios à DEO influxus pro Augustissimae Domus Austriacae incremento, totiusque Patriae exinde omnem tam diu jam suspiratam impetrarit felicitatem.

No. LXXIX.

JOSEPHUS LUDOVICUS COMES DE SINTZENDORFF GERMANUS.

Josephus Ludovicus Comes de Sintzendorff S. R. E. Presbyter Cardinalis, Episcopus Jauriensis natus Lutetiæ Parisiorum anno 1699. 14. Julij. Illustrissimam Sintzendorffianam familiam si nominari quis audit, vasto aures sonu insignium opplet fama gestorum, phantasiâ occupant immensi laudum tituli, oculos perstringit Phoebeo lumine antiquitatis splendor, memoriam obruit impenetrabilis virtutum ac meritorum cumulus, caditque in mentem immensus tantæ Prosapiæ Nilus, divisus in varia per Europam, ac orbem propemodum universum discurrentia flumina plena Mitris, Prætoriiis virgîs, toga, sagoque inclytissimis Heroibus, intimis Consiliariis, Aularum Proceribus, sacris profanisque Dynastis, & Legatis, qui opibus præpotentes, Dominatum amplissimi, sapientiâ, religione, virtute, felicitate, litterarum peritia, ac nominis splendore integra Regna, & Provincias complectuntur. Illustrissima hæc familia atavos habet antiquissimos S. R. I. Comites de Altorf, derivatos ex Regio sanguine Ducum Bojorum: nam Henricus Dominus de Sintzendorff, qui circa annum 1044. vixit, dicitur fuisse filius Guelphi, cujus parentem constat, fuisse Ethionem Comitem de Altorf filium Henrici Ducis Bavariæ: præfato Henrico de Sintzendorff nati sunt filii Dietericus, qui circa annum 1058. Episcopalem Ecclesiam rexit Basiliensem, & Henricus, qui armis & consiliis Imperatorem Henricum IV. egregiè adjuvit contra Guelphum Bojorum Ducem. Dicens Henricus duos progenuit filios, Rudolphum, & Joannem, ille cum Imperatore Conrado III. expeditionem in Orientem parantem, anno 1148. inibi vitâ decessit, unico post se relicto filio Henrico III. quem patruus illius Joannes, postquam cum Leopoldo victorioso Austriæ Marchione in Syriam profectus est, redux in Germaniam factus, multis ob præstita fidelissima obsequia, ditionibus in Austria sitis ab eodem remuneratus fuit, hæredem ex assè instituit. Hanc ob causam Henricus III. post felices successus cum Imperatore Friderico Barbarossa ex Oriente reversus, in Austria consedit. Hic auctus numerosa prole est: quas inter inclaruerunt Conradus parens Othonis, in variis bellorum expeditionibus strenuam operam navantis Imperatori Rudolpho I. contra Ottocharum Boëmæ Regem, & Conradus II. quinque filiorum ex Catharina conjuge sua de familia Enenchel pater effectus, ex quibus Joannes stemma propagavit avus factus Leonardi Protoparentis in præsentiarum florentissimæ Domus Sintzendorffianæ. Duo istius filij Laurentius, & Reinpertus bifariam secarunt stirpem in duas lineas. Ex utraque prodiere insignes Belli Duces, hostium

Philippus Ludovicus de Sinzendorf, Germanus, Episcopus Laurinensis, S.R.E. Presbyter Cardinalis creatus à SSmo Dno. Nro. BENEDICTO PAPA XIII. in Consistorio secreto die 26. Novembris 1727.

Sum. Grat. et Fr. Sa. Ca. M.

Ioh. Christoph. Rolb. exc. II. U.

Philippe Leclerc de Vincennes, General
Major, 2 R. R. de Vincennes
DIEU ET MON DROIT
L'ARTISTE ATERRE DE 25 Mars 1727

hostium terrores , aularum decora , patriæ Patres , opum non minùs quàm virtutum nunquam satìs in orbe decantandi Magnates. Quos inter Majorum suorum inhærens vestigiis , & prudentia & munium aulicorum hodie enitet illustrissimus , & excellentissimus Dominus Philippus S. R. I. Comes à Sintzendorff , Liber Baro in Ernstbrunn , Dominus Dynastarum Gröl , superioris Seloviz , Parliz , Mulzig , Loos , Zaan , & Drosgau , Burggravius , in Reinekh , supremus Hæreditarius Scutifer , ac Præcisor in superiori , & inferiori Austria , Hæreditarius Pincerna in Austria ad Anasum , aurei Velleris Eques , Sacræ Cæsareæ Catholicæ Majestatis Camerarius , actualis Consiliarius intimus , ac Primus Aulæ Cancellarius , cujus magnanimæ virtutes , & merita , uti inexplicabilia sunt , ità nullius Regni angustia comprehendi queunt , vivèntque in memoria Posterùm , donec orbis rectè gesta sciverit revererri. Enim verò non stirpis solùm claritudine , non prudentiâ singulari , non omni humanitate perfusis moribus , non virtutibus tantùm cæteris Europam universam præeunte famâ complectitur , sed & Regum , & Imperatorum animos , celsa quadam similitudinis idea imitari novit , ut radiis suarum Majestatum in eo positis , orbi eum sydus suum proposuerint. Quis enim tanti viri dignitatis , & prærogativæ nescius est , quòd Augustissimus Imperator CAROLUS VI. eum arcanorum Imperij , & consiliorum arbitrum assiduè adhibeat , suæq; Majestatis capacem , iterum atque iterum reddiderit , dum hanc non per Germaniam tantùm , & Galliam circumferre , sed etiam in Regnorum , & Provinciarum suarum ambitu dedit. Moritur Bojorum potentissimus Dux S. R. I. Elector Maximilianus Emanuel , ablegatur Monachium illustrissimus ac excellentissimus Comes à Sintzendorff Primus Aulæ Cancellarius , Cæsaris nomine ad condolendum filio Neo-Electori super mortem Parentis , & congratulandum simul pro successione in Electorali regimine , in qua functione in omnem intentus occasionem Augustissimi commoda procurandi Serenissimos Electores Bavaricum , Colonensem , & Palatinum ad Cæsaris partes tractos , summa cum prudentia ità persuasit , ut unanimi consensu promiserint , velle se , pro statûs exigentia , & si è re fuerit , ad Cæsareæ Majestatis 24000. suorum militum mittere. In tantis Regnorum , & totius Europæ gravissimis expediendis negotiis de inter Christianos Principes stabilienda pace hodiedum Augustissimi Imperatoris nomen , & Personam in se transfusam gerit in eo omnium nationum celeberrimo congressu Suifsonij in Gallia , ubi inter Europæ splendidissima Legatorum Sydera ut sol refulget summi Imperii Monarchæ Legatus Comes de Sintzendorff , sapientiæ radiis , & rerum agendarum probatissima solertia , suarumque splendore virtutum non præsentium duntaxat omnium , sed & ipsius Gallorum Regis oculos mirè perstringens , & omni comitate exornatis moribus oblectans : nec dubium , quin sua maxima in rebus publicis incomparabili prudentia (divina assistrice sapientia) sit ad optatum finem omnium Regum , & Principum commoda suis atlanticis humeris totius Europæ commissa negotia felicissimè perducturus. Tali ac tanto Parente natus est Josephus Ludovicus de Sintzendorff inæstimabilis Germaniæ gemma , decus , & ornamentum Orthodoxæ Ecclesiæ , jubar splendidissimum illustrissimæ suæ Profapiæ. Lutetia Parisiorum ipsi prima incunabula , & fascias dedit , lilia lac potum præbuere Germanico Candori , faustum prognosticum , fore , ut Ecclesiæ Orthodoxæ , quæ Virgo , & Mater est immaculata , quondam arrha , & annulo Episcopali sibi eum in sponsum accipiat. Tener furculus , sed in maximas spes adolescens maturos virtutum fructus jam in flore ostendit , quibus famulas conduxit pedissequas indefessam in litterario studiorum cursu solertiam , & avitæ nobilitatis decorem. Quare brevè in omni Doctrinæ , & artium liberalium genere insignes progressus fecit. Arcam ipsius dixisses memoriam , & vivum receptaculum omnium retrò sæculorum antiquarum historiarum : jurisprudentiæ attigisse apicem eum autumasses , non tam studio , ac labore , quàm paternæ immigrationis jure scansum , sed cùm probè nosset , litteras longè pietati posthabendas esse , imò non vanas solùm , sed & noxias , solidam ijs pietatem ità attemperavit , ut in precibus sacris sedulus , suis etiam quibuscunq; negotiis subduxerit

tempus, quod divinis commentationibus impenderet, altioribus tractus Religiois augendæ stimulis, ad sanctioris vitæ statum disponentibus. Igitur clericali militiæ adscriptum Ecclesia Cathedralis Salisburgensis hanc pretiosissimam Gemmam in Canonicum adoptavit, qua dignitate condecoratus, insignes animi dotes, nascendi quasi sorte menti infusas explicuit, Religionis imprimis ardorem. Hinc sacra sua Majestas Cæsarea CAROLUS VI. motus, eum, post excessum serenissimi Augusti è Ducibus Saxoniae Jauriensi viduatæ Ecclesiæ Episcopali præesse voluit. Sed angustior erat Regnum Hungariæ summi sacri Antistitis virtutum meritis in Regnum Poloniæ penetrarunt, ad usque Regis solium, qui insignium virorum æstimator, amator, & Promotor sanctam sedem instantissimis interpellavit precibus pro conferenda purpura Episcopo Jauriensi Josepho Ludovico de Sinzendorff, quam sua Sanctitas BENEDICTUS XIII. partim intercessionibus tanti Regis, partim consideratis tanti Genitoris, & filii efficacissimè perorantibus meritis, haud gravatè indulgit. Igitur Josephus Ludovicus sacro Purpuratorum omnium consensu, & suffragiis Collegio aggregatus est in Consistorio secreto habito 26. Novembris 1727. Tunc quidem & non plures, quàm octo & viginti annos natus, sed sapientia sua omnem ætatem superans super senes intellexit. Augebat purpura in juvene formam virtutis, simul & ipsa à forma virtutis in juvene mutuò augebatur. Augustissimus Imperator CAROLUS VI. suis ipse manibus dignatus est capiti Biretum filij illius Patris imponere, cujus animo se toties infudit ipsa sua Majestas: Enim verò gloria Patris est filius sapiens, sed augebatur in immensum ex Majestatis Cæsareæ dignatione imponentis decorem. Lutetia Parisiorum genuit, sed valdè remotè Neo-purpuratum Principem, Vienna in Austria educavit, & Jaurinum in Ungaria tanquam suum Purputatum amplectitur omni veneratione Antistitem, Roma perfecit, congaudens cum toto sacro Collegio parenti ob collatum filio Purpuræ honorem, filio verò congratulans honorem ob parentis decorem, quem florentem omnis ætas videbit, nullum tempus dedecorabit.

*Franciscus Antonius Finy, Minervinensis, Archiepiscopus
 Damascenus SS.^{mo} DN. PAPE BENEDICTI XIII. Cubiculi
 Præfectus S.R.E. Presbyter Cardinalis creatus ab eodem
 SS.^{mo} DN. in Consistorio secreto die 9. Decembris 1726., et in
 simili Consistorio publicatus die 26. Ianuarij 1728*

Cul. Grat. et Priv. Sac. Cæ. M.

Ioh. Christoph. Kolbecc. a.

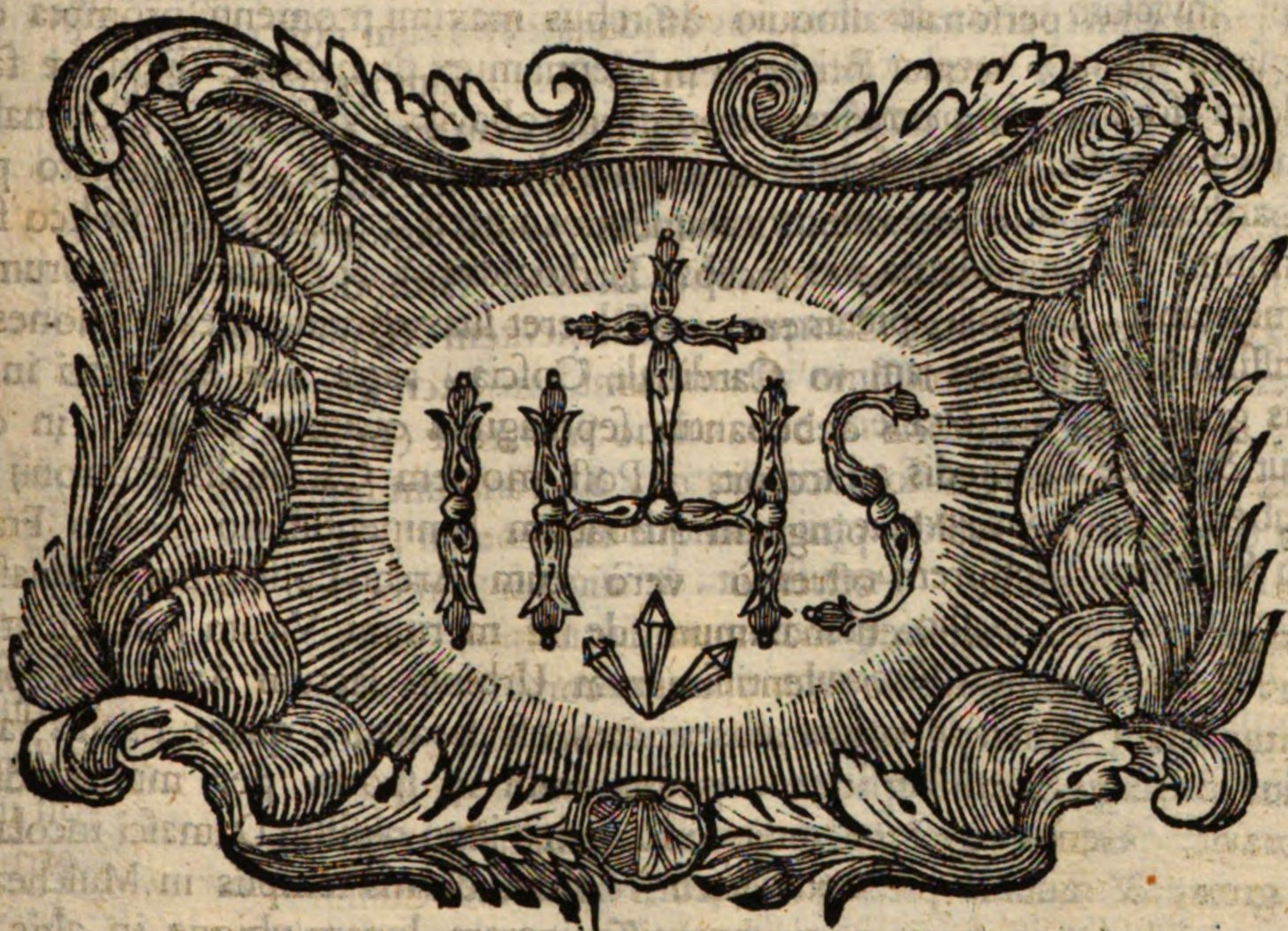
No. LXXX.

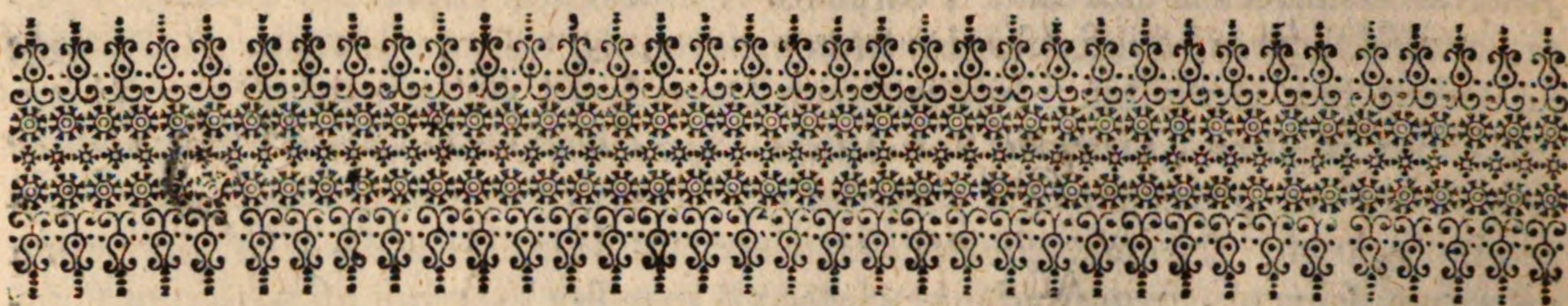
FRANCISCUS ANTONIUS FINY MINERVIENSIS.

Franciscus Antonius Finy S. R. E. Presbyter Cardinalis, natus Miner-
viæ 6. Maij anno 1669, nobilissima familia de Finy suæ nobilitatis
decora trahit ex Regno Candia, & Provincia Istria. Candia urbs
est Metropolitana potentissima, sita in Insula Candia (unde & no-
men accepit) ac olim Sede Archiepiscopali decorata, habens sub se
novem Episcopatus. Anno 1645. Turca obsidione longa eam an-
gustavit, quam, propè Carvacam cruento commisso prælio, & exercitu Barbarorum
usq; ad internecionem deletò, iterum solvit, interempto selecto milite. Nihil omi-
nus usque ad annum 1667, urbem circumquaq; arctè cinxit. Mense Majo ejusdem
anni denuo urbem obsidere coepit, ac tandem certis utrinque initis pactis urbs se ul-
tro hosti dedit. Dicunt, Turcarum militum plus quam 600000. durante hac obsi-
dione interiisse, & Constantinopoli hanc ob causam ingentem rebellionem fuisse ex-
ortam. In tanto belli discrimine, tamque variarum fortunæ agitationum fluctibus
generosa enituit semper propago Finiorum, quæ aliquoties hostem imperterito ani-
mo à mœnibus arcebat, in acie profligebat, & superbè erecta lunæ cornua confun-
debat cum ingenti strage occisorum. Infractis enim viribus Vincentius Finy & à
tergo, & à fronte irruens, omni spreto vitæ periculo, inter majora discrimina strictò
gladiò, cadente hinc & indè hoste densos militum cuneos perrupit, securus victoria,
vinci nescius. Tanta illi erat bellicæ artis peritia, ut crebrius hostium multitudine
contempta, cum paucis suorum campo eos cedere cogeret. Acre illi ac perspicax
ingenium, non armis duntaxat potens, sed in omni litterarum genere excellens,
juris præsertim prudentia, quam bello foedere victori gladio sociabat, hoc ad hosti-
um deletionem usus, illà ad justitiæ defensionem. Quare Marte tandem relicto,
Candiæque patriâ, Venetias se contulit. Ubi solutis de more 100000. ducatis Ve-
netis serenissimæ Reipublicæ nobilibus aggregatus fuit. Post temporis intervallum
excellentem dignitatem Procuratoriam prioribus haud minoribus expensis nactus est:
Dicunt, nisi inimica mors sortem ei invidisset, futurum fuisse, ut ad Ducalem ibidem
celitudinem ascenderet, in caput nempe totius serenissimæ Reipublicæ electus: tan-
to nimirum apud omnes in amore, & honore fuit ob eximia animi corporisque or-
namenta. Ex illustrissima hac, & celeberrima prodiit familia Franciscus Antonius
Finy. Hic statim à primis litterarum incunabulis prodidit, quem virum esset aliquando

in publico orbis & Orthodoxæ Reipublicæ theatro acturus. Erat illi ingenium mite, & ad omnem urbanitatem aspectu decoro, elegantique temperatum. Elucebat in adolescente comitas, industria, probitas, & in novæ purpuræ hospite verecundia, zelus Religionis, & ad omne pietatis studium docilis alacrisque spiritus. Prima sapientiæ fundamina jaciens, jam domicilium sapientiæ efficiebatur. Nulla re adeò delectabatur, quàm subventionem pauperum, oppressorumque erectione. Quod ut validius exequi posset, maximam industriam adhibuit, ut haustis Philosophiæ arcanis, ac mysterijs Theologiæ abstrusis ingenii sui acumine perlustratis, utriusque juris apices in tanta excellentia possidere coeperit, ut brevè ipsam sacram Themidem suarum altitudine scientiarum in admirationem rapuerit fufis é sacris tribunalibus ex intimis juris visceribus oraculis. Tales namq; eximios viros aut eligebat, aut formabat, quos lateri suo familiarique convictui adhibere amabat Vincentius Maria Ursinus, nunc summus sapientissimè navem Petri gubernans Pontifex BENEDICTUS XIII. Nam cum sua sanctitas in urbe Beneventana Archiepiscopum ageret, arcta familiaritate Franciscum Antonium Fini amplecti dignabatur. Creatum jam Cardinalem cubiculi sui Præfectum esse eum voluit. Ut autem in profundissimæ humilitatis Principe ad purpuram assumpto Cardinalitia dignitas conspua magis elucesceret, Sanctissimus Pater ipsi muneri dabat 4000. Scudorum adornata insuper habitatione, quod rari admodum affectus signum est, & gratia paucis concessa, in Palatio Vaticano, ut propriorem haberet ad manum, suum Theologum, mensili auctum pensione 5000. talariorum, quocum personali alloquio de rebus maximi momenti prompta consilia iniret, cujus fidem, atque insignem prudentiam ex dignatione diuturnæ familiaritatis domesticæ expertam nunquam non comprobavit. Vitâ functi Cardinalis Nicolai Carracioli Abbatiarum redditus in suum Finum transtulit, denominato posthac Administratori Melfensis Dioeceseos mille scudos adjecit ex ærario Apostolico solvendos, imposito ipsi munere, ut deinceps Cardinalibus, & Prælatibus, quorum pensiones à Pontificia penduntur Camera, exsolveret suas contingentes portiones. Submissos semel, qui Eminentissimo Cardinali Coscia, æquè suæ Sanctitati in paucis dilecto, pro rata temporis debebantur septuaginta quatuor scudos, in donum gratuitum ab eodem remissos accepit. Post mortem Cardinalis Fabronij, sanctissimus Pater unam valdè pinguem Abbatiam Eminentissimo nostro Francisco Antonio Fini concessit. Postremò verò eum Archi-Episcopum Damascenum denominare placuit, videlicet maximum de se meritum Virum, ac scientiis, & virtutibus præpollentem uni opulentissimarum Urbium sacrum Antistitem præficere. Igitur illam Princeps purpuratus nactus est spratam, quam Paulus vas electionis suæ prodigiola conversione, postea inibi in sporta per muros dimissus condecoravit. Gemit equidem hodie sub Turcico iugo pusillus Damasci incola Christi adum grex, & mutatis plerisque vero Numini dicatis templis in Muscheas, & idolorum delubra, conspiciat crucis locò cornigeram lunam ubique in altis quondam sacris ædificiis, erectam, confusus tamen cœli favore fore, ut dimidium hoc mutabilis Deitatis simulacrum zelo sacerrimi hujus & Eminentissimi Purpurati tandem prostratum sub pedibus erubescat Orthodoxæ veritatis. Nec enim desunt fortissimi Catholicæ Fidei defensores: Societas JESU hic pedem ac domicilium jam fixit, ardore tantorum virorum luna paulatim incalescet, familiare enim est istis JESU nomen portatoribus, ubique terrarum, illud hominum cordibus altè imprimere, ac durissimos Caucaſi rupes sparſo Evangelij semine fertiles reddere. Sed & R. R. P. P. Carmelitæ & Franciscani diu noctûque divinas laudes persolvunt, & conversioni infidelium student, quomodo nudo pede calcata luna agrum Damascenum ad pristinam ubertatem reducant, & destructis idolorum fanis cœli terræq; supremo Numini templa erigant. In parma gentilitia illustrissimæ Finiorum familiæ leo erectus conspicitur, quemadmodum enim rugitu suo foetum mortuum suscitatur, id est, ad vitam excitatur, sic zelosissimus

Antistes Damascenus suæ curæ , & pastorali solitudini commissas ex majori parte per infidelitatem , & detestandos mores mortuos , vigilantia solertia , & oratione ad Deum fusa vivificabit. Nolite igitur Damasceni ! nolite expavescere ad vestri leonis rugitum , vivificat , non occidit , *opera tenebrarum abijcite , & induimini arma lucis* : ad pedes crucifixi accurrite , & vivetis , magnanimo satis est corpus prostrasse leoni. Non sanguinem sitit Purpurati Principis ardor , sed animarum vestrarum salutem , vincere didicit clementiâ magistra Vincentij Mariæ Ursini Franciscus Antonius Fini , qui ob insignia , & sapientiæ , & virtutum merita à BENEDICTO XIII. in solium Petri suffecto , rubeo Galero coronatus est in Consistorio secreto habito die 26. Januarij 1728. unanimis sacræ Purpuræ Dynastarum placitis , congratulantium sibi sacroque Collegio de aucta per tantum virum splendoris gloria. Roma per domos illuminata festis ignibus signa insolita edebat lætitarum ob tanti Principis exaltationem , & universa Serenissima Respublica in medijs artificialibus focis inter mille vota conclamando : Vivat Fini nunquam intermoritura , ac finiendæ gloriæ.

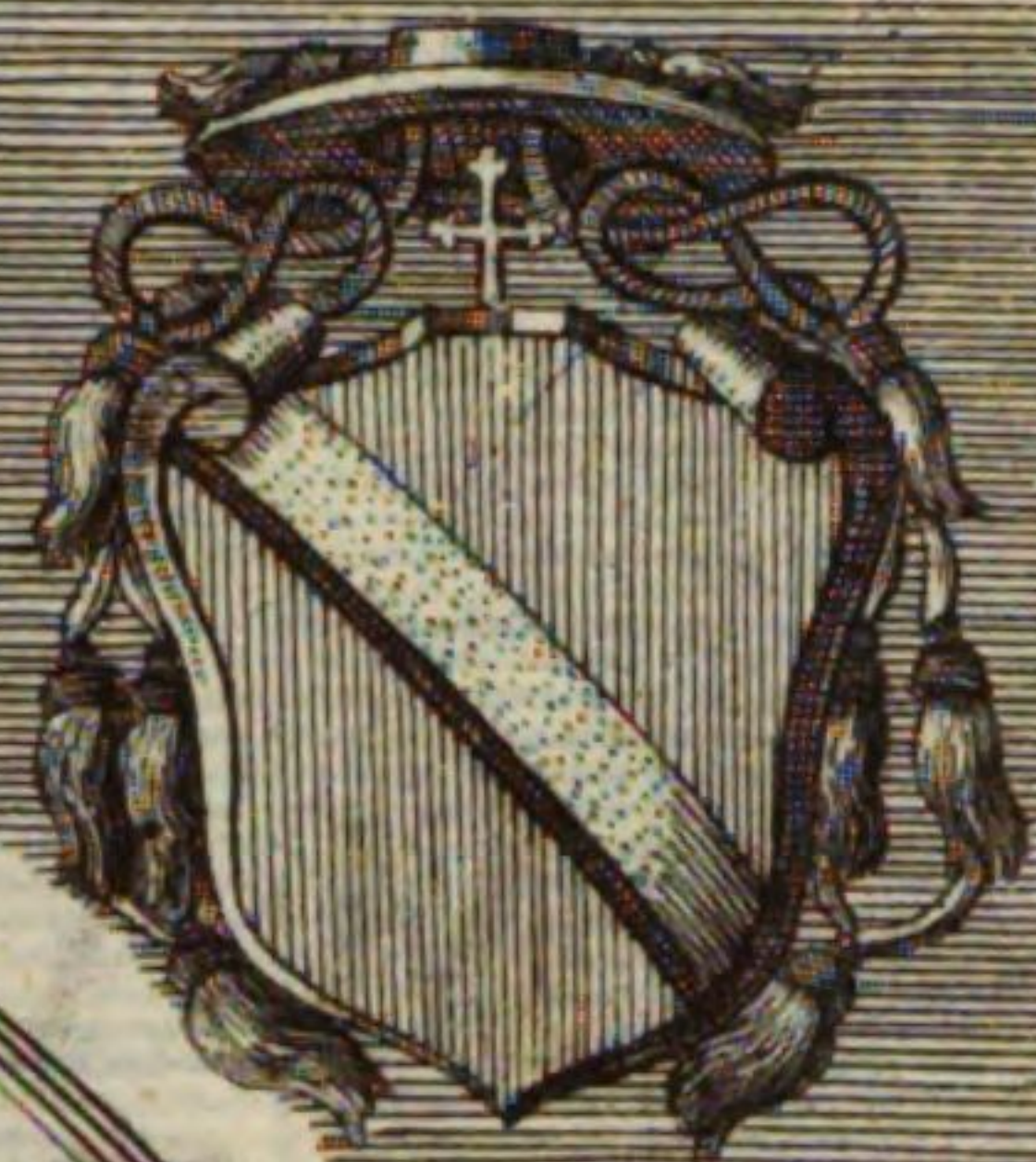
No. LXXXI.

MARCUS ANTONIUS ANSIEDEUS PERUSIANUS.

Marcus Antonius Ansiedeus Italus S. R. E. Presbyter Cardinalis, Episcopus Perusinus sacrarum Congregationum S. Officij assessor, Episcoporum, & Regularium Examinator, Consistorialis Consiliarius &c. Perusiæ ex nobilissima Ansiedeorum familia ortus, certè nobilissima, quæ Dei nomine ex nomine gloriatur. Talibus Marcus Antonius natus est Parentibus, à quibus cum lacte timorem Domini, initium sapientiæ suggeret, ut per omnem ætatis suæ decursum prudenter agens intelligeret, sibi genus esse de coelo. Quare ad rectam rationis normam à teneris annis hic illustris imbutus surculus, specimina in vere floridissimo haud obscura ediderat, quos fructus esset daturus autumnali virilis ætatis tempore. Divino (ut ita loquar) ingenio dotatus litteras Perusiæ humaniores vix delibatas, in sui substantiam convertit, & quod admirandum, tempore, quo alij expeditè vix loqui sciunt, prompto ore historiâs ex omni retro antiquitate è memoria depromsit, tamq̃ amabili dicendi venustate, & altitudine judicij, ut diceret, per methamorphosin eloquentiæ Principem in Marcum Antonium immigrâsse. Romam adolescens ad nobile Collegium S. Clementis mittitur altioribus ibidem scientijs non solum instruendus, sed etiam exercitiis, artibusque, quibus nobilem carere indecorum est, instituendus. Enituit in utroque suos inter coetaneos Alumnos Marcus Antonius Ansiedeus, nam Philosophiæ arcana, & Theologiæ mysteria adeò ingenij sui acumine penetravit, ut coram celeberrimo coetu doctissimorum hominum summa cum laude disputaret, adversantium sententias comiter elideret, argumentorum laqueos sapienter distingeret, & nodos etiam intricatissimos solveret. Finito adeò nobili sublimium scientiarum cursu, jurisprudentiæ ingenium applicavit, vocatis prius ad concilium, quas unice colebat, virtutibus, ne contra justitiam ex præscripto illarum quidquam ageret, vel decideret. Admotus itaque gravissimis Ecclesiæ statûs expediendis rebus, virtus, doctrina, æquitas, nobilitas Marcum Antonium virum in omni genere perfectum, & summis quibusque negotiis Romano Curia aptum, perficiendis commendabant. Hinc anno secundo Pontificatûs CLEMENTIS XI, munere decorabatur Referendarii utriusque signaturæ, ubi occasionem nactus conspicuam reddendi sui ingenij perspicaciam, & prudentiæ in agendis dexteritatem. Factus Auditor signaturæ justitiæ, dici haud potest, qualem virum in dictis & factis in hoc inquietissimo officio propter continuas audientias, quibus acutissimæ aures ob variarum rerum, & personarum exigentias totius curiæ por-

rigendæ

1730 + 14. Feb.

*Marcus Antonius Ansidei, Perusinus, Episcopus Perusinae
S. Rom^{ae} Universalis Inquisitionis Assessor S. R. E. Presbyter
Cardinalis creatus à SS. D. N. BENEDICTO PAPA XIII. in Con-
sistorio secreto die 9. Decembris 1726, et publicatus in altero
Consistorio secreto habito post Semipublicum die 30. Apr. 1728*

81.

rigendæ sunt, se exhibuerit. Nemo ad ipsum accessit, qui prudentiam ejus non admiratus discessit, affabilem Comitatem laudavit, omni humanitate perfusus mores de-
 prædicavit, odorem justissimæ æquitatis persensit, etiam suâ causâ cadens. Paucis
 post interjectis annis idem Summus Pontifex eum præficiebat Signaturæ vicem ge-
 rentis Auditoris Camerae, quod munus annis pluribus sustinuit summa cum
 laude, omnibus omnia factus amore, æqui bonique causâ. Familiare est sacris ani-
 mis, virtutibus, meritisque graves extollere, istis verò, nunquam ad altiora benefi-
 cia aspirare, nisi in inferioribus prius optimè fecissent. Promotus deinde ad Secre-
 tarium Congregationis (ut vocant) del Concilio, amplum vasti ingenii sui campum,
 & invincibilis suæ prudentiæ vires exercendi nactus est, visoque, idem Summus Pon-
 tifex CLEMENS XI. sapientiam hujus Viri, solertiâque in expediendis gravissimis
 Ecclesiæ negotiis, nullis circumscribi limitibus, insigni eum munere decoratum voluit,
 Assessorem Sancti Officii denominando. Magnus sapientiæ, ac virtutum admirator,
 & amator Vincentius Maria Ursinus, hodie felicissimè regnans Orthodoxæ Ecclesiæ
 summus Monarcha BENEDICTUS XIII. in rebus maximè atdvis eximie hujus Viri
 prudentiæ tantum tribuit, ut non dubitârit, ei committere valde grande, & impor-
 tantissimum negotium, concernens in orbe penè universo famosissimam constitutio-
 nem *Unigenitus*, quo ad mentem Sanctissimi Patris cum decumana laude functum,
 Episcopali dignitate Perusiana decoravit, magno cum applausu totius illius Urbis,
 quod, quem genuit, in Antistitem haberet. Perusia (excepta Roma) est omnium
 prima in Patrimonio D. Petri, ampla, & populoſa civitas, munita non minus propug-
 naculis, quàm eminenti scientiarum Academiâ defensa. Sed, etsi bella inter se Au-
 gusto, & Marco Antonio gerentibus tota sit flammis absumpta, eam alter noster Mar-
 cus Antonius Ansideus in medio igne divini ardoris, & mutua Civium concordia illæ-
 sam ab omnium hostium incurſione conservabit; etsi alio tempore ab eodem Augusto,
 L. Antonio in ea præsidium tenente extrema inedia fuerit angustata, ita ut Perusiana fa-
 mes in proverbium abierit, Marcus Antonius Ansideus sacro oris sui pabulo, & pane
 super substantiali eam ad usque delicias cibabit. Totila Gothorum Rex septenniali obsidio-
 ne hanc urbem afflixit, & tandem captam solo æquavit; noster sacerrimus Antistes Mar-
 cus Antonius in longas myriadam series pastoralis eam solertia circumplectetur apertis
 infinitis temporalium, & spiritualium fontibus consolationum, Narses destructam noviter
 hanc urbem ædificavit, Marcus Antonius Ansideus eam ad formam civitatis novæ Jerusa-
 lem morum Sanctitate restaurabit. Longobardis diu subjecta tandem Sæculo nono
 Romanæ Sedi iterum à Rege Franciæ restituta fuit. Ab eo tempore sub nullius alte-
 rius redacta est potestatem, variis licet bellorum jactata fluctibus præsertim gliscenti-
 bus armis Guelphos inter & Gibellinos. Ast coelo tutore, nunquam non pacatis-
 sima tranquillitate, & amœna pace fruetur sub umbra sui zelosissimi Purpurati Prin-
 cipis & Episcopi. Circa annum 1620. Floruit Balthasar Ansideus doctrina & vi rtute
 prorsus insignis, & splendidissimum sui nobilissimi stemmatis, urbisque Perusianæ sin-
 gulare ornamentum. Erat is Paulo V. summo Pontifici ob raras sui ingenij dotes ac-
 ceptissimus, ita ut ipsius curæ, & probatissimæ solertiæ non solum celeberrimam in
 orbe Bibliothecam in Vaticano commiserit, verum etiam illius sapientiæ difficillima
 expeditu confidit negotia, à quo etiam, præpropere morte extincto, Cardinalitia fuis-
 set dignitate honoratus. Quam alterius mors illi Ansideo invidit dignitatem, contu-
 lit fors huic nostro Ansideo, in, quem immortalem omnes Christi fideles optant, orantq;
 BENEDICTO XIII. qui in Consistorio secreto post Consistorium semipublicum pro Ca-
 nonizatione B. Margarithæ de Cortona Feria 6. die 30. Aprilis 1728. habito eum sacro
 Purpuratorum Dynastarum Collegio aggregare sibi complacuit finita concione de præ-
 dictæ S. Margarithæ Canonizatione hæc pauca subiiciens. Quinque idcirco S. R. E.
 Cardinales, quos in Consistorio nostro secreto die nona Decembris anni millesimi
 septingentesimi vigesimi sexti cum quatuor alijs jam publicatis creavimus, & adhuc,
 cum suppetiæ, quibus (jam vos non latet) religioso, & honesto, non tamen pom-

patico, illorum statui sustinendo consuleremus, defuerint, in pectore reservados habuimus, ne diutius illis, utpotè de Ecclesia, & Apostolica Sede, quàm optimè meritis, quorùmque præconia, ut de gestis jam notis, hìc retexere omittimus, honores debiti, ac præmia retardentur. Hodierna die ad maiorem DEI laudem, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ utilitatem, decus, & ornamentum publicare intendimus: videlicet Venerabilem Fratrem Marcum Antonium ex Archi-Epischoo Damatiæ Episcopum Perusianum, & Sancti Officii Assessorem. Venerabilem Fratrem Prosperum ex Archiepiscopo Theodosiæ, Episcopum Anconitanum, sacre Congregationis Concilij Secretarij, & fidei Promotorem dilectum filium Gregorium Selleti nostri Ordinis Prædicatorum sacre Theologiæ, & Apostolici nostri Palatii Magistrum; dilectum filium Antonium Bancherium nostræ almæ urbis Governatorem, nostræ Cameræ Apostolicæ Thesaurarium Generalem. Præterea ad ipsius omnipotentis DEI gloriam, & Sanctæ Redis honorem, duos alios creare intendimus Presbyteros Cardinales; viros siquidem ambos meritis, doctrinâ ac regulari observantiâ illustres, vobisque ac toti litterariæ Reipublicæ bene notos, votisque omnium commendatos: scilicet dilectum Filium Vincentium Ludovicum Gotti nostri Ordinis Prædicatorum electum Patriarcham Hierosolymitanum; dilectum filium Leonardum Porzia Ordinis S. Benedicti Congregationis Cassinensis electum Episcopum Bergomensen. Quid vobis videtur? auctoritate Omnipotentis DEI S. S. Apostolorum Petri, & Pauli, ac Nostra, declaramus ac respectivè creamus S. R. E. Cardinales. Usque huc verba Pontificis. Ea promotio, quanta lætitia non modò animos nobilissimæ familiæ de Ansidei pervaserit, sed etiam omnium totius civitatis Perusianæ Civium cordium medullas penetraverit, cogitatu facilius assequi, quàm dictis effari poterit; dum Purpureum honorem ex quadam participatione sui Purpurati Concivis etiam ad se singuli pertinere existimant, propiorésque se factos DEO, quem nunquam non propitium sibi fore pollicentur, quàm diu quidem, quod diutissimè suis obtingere votis optant, DEO, & nomine, & moribus aliquomodo similem, protectorem, & sacerrimum Antistitem in terris venerari concessum fuerit, vel tandem videre (si superis placeat)

DEI in terris aliquando Vicarium.

[illegible]

Prosper Archiepiscopus Lambertini, Bononiensis, Episcopus Anconitanus, Sacrae Congregationis Concilii Secretarius S. R. E. Presbyter Cardinalis creatus à SS. D. N. BENEDICTO PAPA XIII. in Consistorio secreto die 9. Decembris 1728. et publicatus in altero Consistorio secreto habito post Semipublicum die 30. Aprilis 1728.

No. LXXXII.

PROSPER LAMBERTINI BONNONIENSIS.

Prosper Lambertini tit. S. Crucis in Jerusalem Presbyter Cardinalis Archiepiscopus Theodosiæ, Episcopus Anconitanus, Sacræ Congregationis Concilij Secretarius, fidei Promotor, Assessor Congregationum del Concilio Episcoporum, Regularium, Immunitatis, Consistorij, & sacrorum rituum, natus Bononniæ ex illustri, & nobili familia Lambertinorum. Bonnonia ob terræ fertilitatem pinguis, vulgo la grassa indigitatur, dubium haud obscurum parit, an sit fertilior copiâ ingeniorum nobilium, & doctissimorum virorum, pluralitatēque Divorum, quos universalis Ecclesia publico veneratur cultui, an abundantia vini, frumenti, & olei, ubertateque saporosissimarum frugum. D. Apollinaris proximus Apostolorum temporibus Verbi Divini primus exstitit Bonnoniensium Præco, cujus vestigia secutus D. Zama circa annum ducentessimum septuagesimum primus ibidem Episcopus: hic innumeros post se reliquit doctrinâ, & sanctimoniâ celeberrimos sectatores, etiam tales, qui agros Bonnonienses suo pro Christi fide tuenda sanguine fecundarunt, plures verò sacri Collegij Dynasta Bonnonienses non tam Purpurâ, quàm salutaribus institutis, & vitæ integritate, nobilissimam suam Patriam virtutum ubertate donarunt. Hæc fecundissima Parens genuit Ecclesiæ quatuor Summos Pontifices omni laude supra astra efferendos. Primogenitus erat Lucius secundus, qui licet vitâ brevis, annosum nihil omininus oppressit audaciam Arnaldi Brixienfis coriphæi, & auctoris Heresiæ Arnaldistarum, vel, ut alij volunt, Politicorum, perverse collaborantium, ut mortifero suæ damnandæ sectæ veneno etiam Imperatorem Conradum secundum inficerent: sed utrumque execratus est sapientissimus Princeps, nefariam videlicet Sectam, & impudentissimos Sectarios. Secundo genitus erat Gregorius XIII. de quo supra N. 5. fol 19. Tertiò genitus Innocentius nonus, Vir integerrimæ vitæ, & miræ abstinentiæ, unica tantummodo de die, & primùm quidem ad solis occasum refectio contentus, benignus erga omnes, mitis præsertim in pauperes, vir in D. Petri solio consedit, fati concessit, summa cum consternatione Populi Romani, & totius orbis Christiani. Sedit enim duos duntaxat menses. Quarto genitus fuit Gregorius XV. Vir rectus, ac timens Deum: verbo, Prototypon absolutæ virtutis. Vixit in Pontificatu duos annos, quinque menses, & unum diem anno 1529. Carolus V. Rex Hispaniarum, & S. R. I. invictissimus Imperator à Clemente VII. Imperii diademate coronatus est circa annum quadringentesimum vigesimum tertium. Imperator Theodosius junior Bonnoniæ in toto orbe Universitatem plantavit formosissimam, altè fatus Imperator eam deinde restauravit immenso auro irrigavit, incrementum dedit, & maximis decoravit privilegiis. Ex hac fecundissima matre prodire innumera scientiarum lumina, Summi Pontifices, Cardinales, Patriarchæ, Archiepiscopi, Prælati, & infiniti Doctores, qui Orthodoxam rempublicam sapientissimè rexerunt, illustrarunt, defenserunt, & ab omni hæresi purgarunt. In hoc nobilissimo eximiarum virtutum, & scientiarum horto progerminatus est ad summas prosperitatum spes totius Romanæ Ecclesiæ odorifer flos Prosper Lambertini. Nobilissimus iste surculus pullulante vix iudicio discretivæ ætatis erigitur optimis morum præceptis, & litterarum institutis, & comperto ingenitæ nobilitatis indolem ad maxima quæque munia esse natam, Romam mittitur, ut Bonnoniæ inceptum in sublimioribus scientiarum cursum Romæ in Clementino nobilium Collegio terminaret. Ingressus tam inclytum omnium virtutum & scientiarum seminarium perpetuum otio indixit bellum: nam ut erat perspicacis-

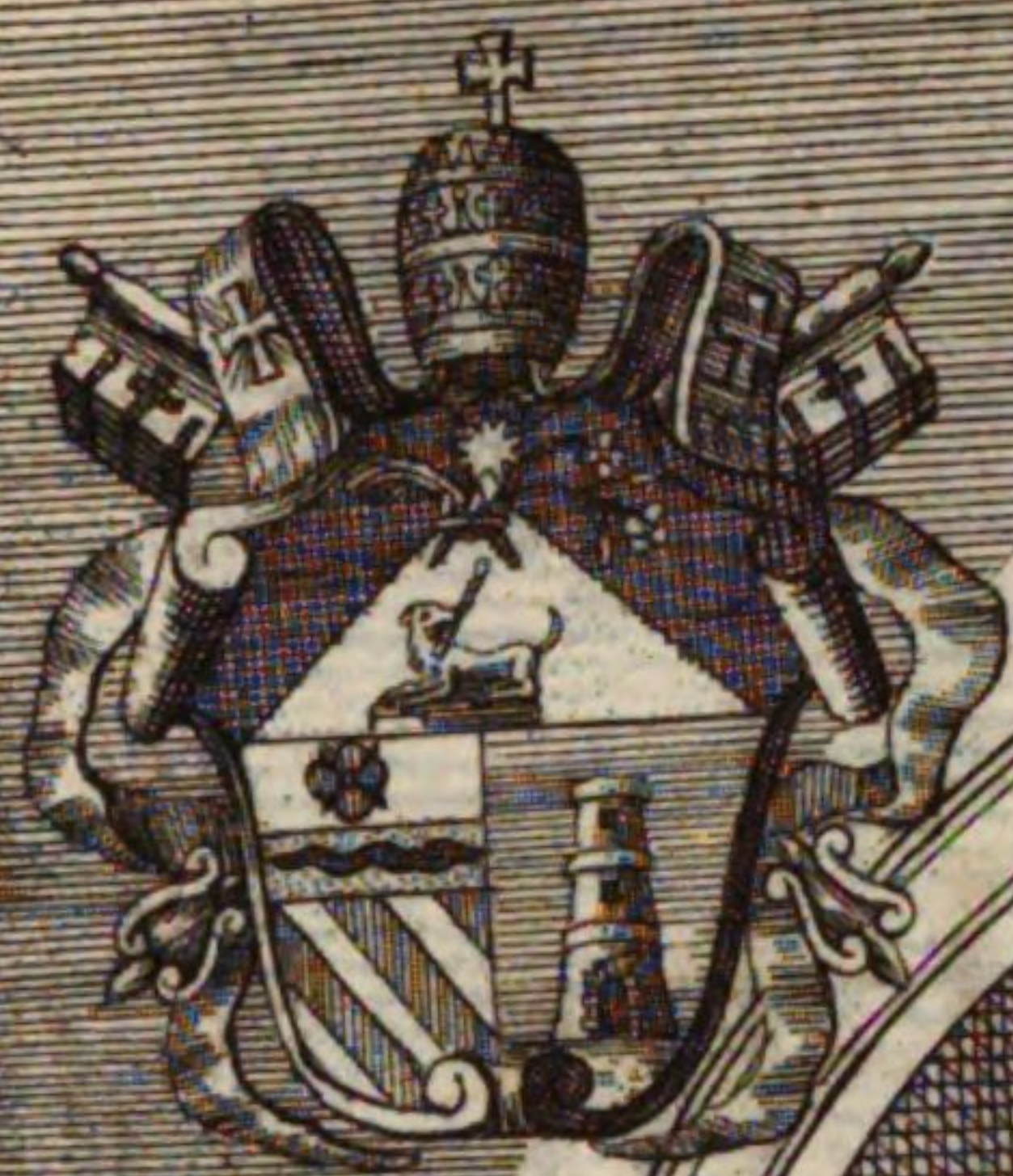
fimi intellectus, & ingenii acumine dotatus, spinosa Aristotelis dogmata facili labore, sine tœdio, dum audijt, imbibit, totusque Solis Aquinatici radiis immersus, Angelum moribus, doctrina Thomam præferebat, nihil interim eorum neglecto exercitiorum, quæ nobilem à foris mirum in modum commendant. Excultus igitur uterque homo eximiis corporis, animique ornamentis, mentem forensibus impendit rebus. Gavisa est Romana Curia tanti viri frequentia, qui utriusque juris cacumine consensu, omnium aures oblectabat, nam sive accusando, ubi mitior, sive defendendo, ad quod paratior, in utroque tamen sacrae Themedis alumnus oracula æquitatis profundeabat, unicuique, quod suum erat, tribuens. Capiebatur Clemens XI viri adeo eximij admirabili prudentia, miti, & comi ejus ingenio, expertus Prosperum Lambertini in omnibus verbis, ac gestis prosperè ex præscripto justitiæ agere, parèmq; maximis negotiis tractandis esse, Fidei Promotorem, & Advocatum Consistorialem denominavit, qui jura civitatis Bononiensis, ejusmodi in Romana Curia gaudentis privilegio, defenderet in omnibus ad illius commodum solerter intentus: constitutus ergo in munere tanto, imaginatu facile est, quanto studio in omnem circumspectus occasionem attenderit, quomodo grato animo emergentibus suæ nativæ telluris necessitatibus occurreret, qui sui genij mititate etiam desperatis exterorum causis, quantum in ipso erat, nunquam deerat. Erat enim commune refugium cujuscunque conditionis personis, sed pauperum imprimis necessitatibus compassus. Nunquam magni momenti negotium gerere aggressus est, nisi prius implorato coeli ac sapientiæ increatæ assistricis favore: & quamvis ex omni latere diu noctuque vinculatus gravissimorum negotiorum catenis teneretur, invictum tamen ab orationis assiduitate spiritum non relaxabat, eamque, quam ipse in Superos fovebat Religionem, à sibi subditis exigebat, qui omnes unius moris domi, forisque sui pientissimi Patroni integritati vitæ conformes fieri studebant: probè noverat noster Prosper Lambertini, prosperum iter conficere, qui quadriga virtutum Cardinalium in altum vehitur, inunctis rotis Religionis in Deum, & charitatis in proximum. Tanta solertia pro publica Ecclesiæ Orthodoxæ utilitate, qua noctes diebus maritabat, impenso, pietasque viri Clementem XI. piè movebant, ut merita præstantissimi hujus Prælati jam in altum cumulum excreverant digno remuneraret singularis gratiæ donò. Præfexit eum officio Signaturæ (ut vocant) di Giustitia, & di grazia, ut & sacrae Themedis administrator, & gratiarum hospitator in promptu penes se haberet, omnibus juxta æqui bonique exigentiam benefaciendi. Haud multò post eum S. Officij Assessorem constituit, & aliquot interjectu annorum Secretarium Congregationis del Concilio, quo munere diu summa cum laude & satisfactione omnium in illo supremo doctissimorum virorum confessu functus est. In aulis quidem Imperatorum difficile est, successori placere naturâ plerumque, moribusque diverso, præsertim ubi favori plus quam Regnorum commodis satisfacere placet. Non ita solet in aula Pontificia, ubi Ecclesiæ incrementa, animarumque salutes per incorruptos, sacrosque Ministros potissimum attenduntur. Mortuo Clemente XI. Vincentius Maria de Ursinis, nunc solum D. Petri sapientissimè regens Sanctissimus Pater BENE-DICTUS XIII. nunquam non in dictis, & factis Prosperi Lambertini sibi complacuit, unde in divum Petrum suffectus, viri hujus in omni scientiarum genere, rebusque præsertim forensibus in Curia Romana expertissimi prudentiæ ad importantissima quæque negotia expedienda impensius utebatur, & probatissima ejus in omnibus fide comperta, plures ei gravissimas sacrae fidei imposuit commissiones enucleandas, quibus dexterrimè ad mentem sanctissimi Patris confectis, ejus præclara merita Episcopali dignitate primò Anconitana, deinde unanimis sacri Collegii Dynastarum suffragiis Purpurâ cohonestavit, transferendo hoc tantis virtutum rerumque præclarissimè gestarum meritis inclarescens sydus in serenissimum Purpuratorum Patrum cœlum in Consistorio secreto habito 30. Aprilis 1728. sanctissimè autumans Ecclesiæ prosperitatem nimium quantum fore augendam, Prospero suæ benignitatis & charitatis salutiferos influxus in omnes abundè communicante.

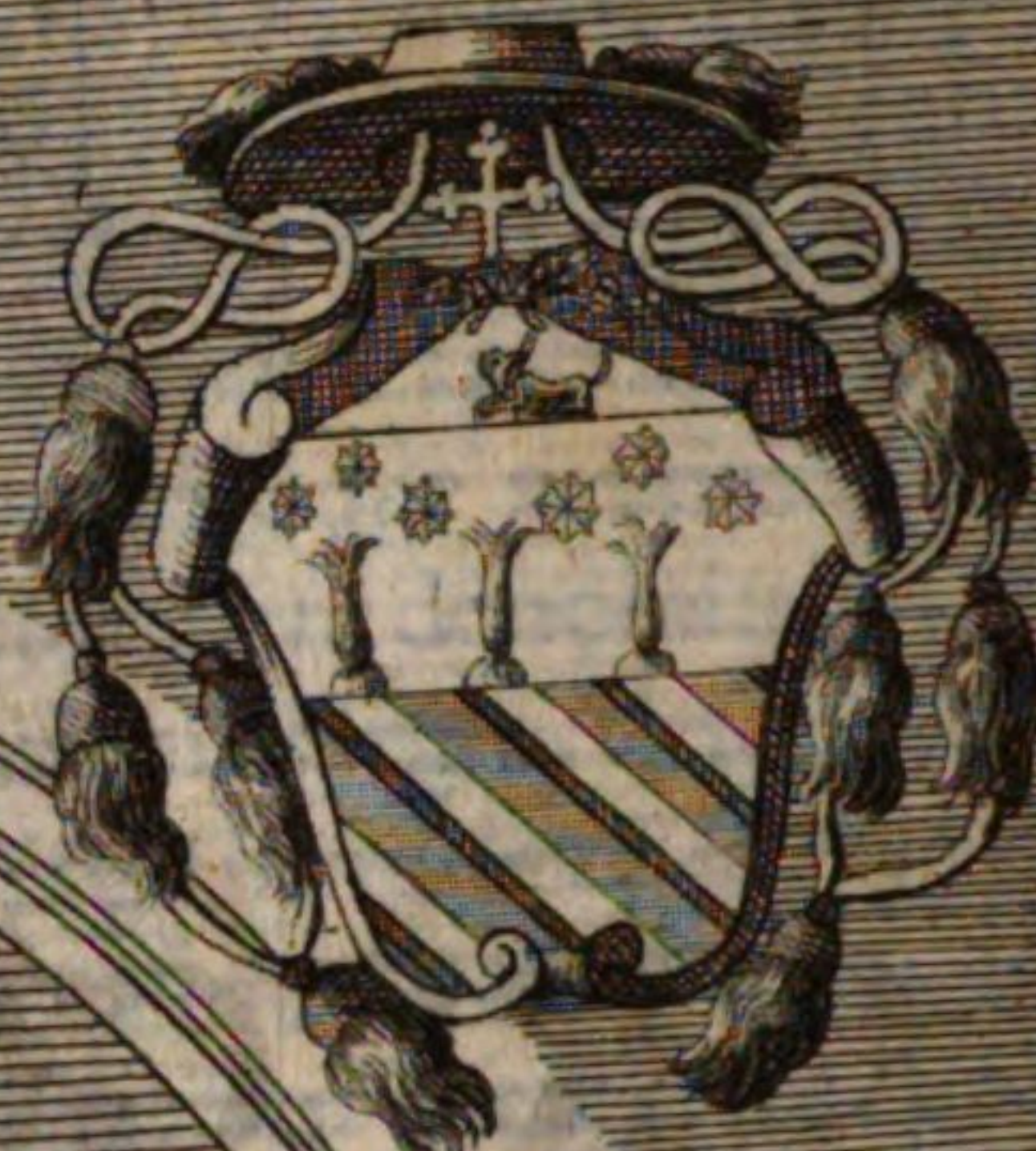
[The following text is mirrored bleed-through from the reverse side of the page:]

Sealed & signed by me
the 9th December 1870
J. S. DUBREUIL TO PATENT
REGISTERED IN THE
OFFICE OF THE
S. R. E. PROPHET
T. Gervais-Seller, Paris, France.

1875

1729 + 6. Jun.

Fr. Gregorius Selleri, Perusinus, Ordinis Prædicatorum Sacri
Palatii Apostolici Magister S.R.E. Presbyter Cardinalis Creat.
à S.S.^{mo} D.N. BENEDICTO PAPA XIII. in Consistorio secreto
die 9. Decembris 1726., et publicatq. in altero Consistorio
secreto habito post Semipublicu die 30. Aprilis 1728.

83

Ioh. Christoph. Kolb excud. A. V.

Cum Grat. et Priv. Sac. Cas. May.

No. LXXXIII.

GREGORIUS SELLERI ITALUS

Ordinis Prædicatorum.

Gregorius Selleri tit. S. Augustini presbyter Cardinalis, Assistens Congregationum S. Officij, Episcoporum, & Regularium Examiner &c. honestis natus Parentibus in territorio Perusiano, splendidissimum Dominicanæ familiæ Sydus, vel si mavis, radius reflexus Aquinatici Solis; florigero in vere suæ adolescentiæ jam ardebat canicularibus pietatis ardoribus, face haud dubiè accensus ab illa, qua beatissimus Pater Dominicus Fundator candidi nostri Ordinis totum illustravit orbem, hæresum errores detexit, vitiorum tenebras dispulit, & omnium corda divinis flammis succendit. Sacra præeunte adeò flama, optimè ad divina dispositus Adolescens Ordinem Prædicatorum ingreditur, dignissimus Candidatus illibati Candoris. Præclaræ corporis, & ànimi dotes famulam ipsius locabant operam virtuti. Hinc mundi transfuga in loco sacræ immunitatis factus suæ propriæ voluntatis occisor, nihil sibi in sua innocenti irregularitate magis fuit volupe, quàm ex præscriptu regulæ sacri Ordinis inter æquè sanctè delinquentes, sibi que præmortuos vivere. Lumen Thomæum altissimarum scientiarum quæsit in abyssu humilitatis, qua fida comite lucernam præferente perfacile eas invenit in sublimitate Thomistici montis, ubi ædificata altissimæ sapientiæ domo, factus est ipse inexpugnabile sapientiæ propugnaculum: nam profunda Philosophiæ arcana, & excelsa Theologiæ mysteria ingenij sui acumine ita penetravit, ut hominem exuisse, & Angelum induisse videretur, penitusque ab hominum cognitione debere esse remotum, quod ipsum lateret. Adeò sublimi volatui assuescit, qui sincerissimis Aquinatici Angeli doctrinæ alis portatur: non ergo mirum, si inoffenso pede ardua Ordinis percurreret munia, qui suum domicilium virtutum meritis extruxit inter sydera. Ad tam eximias planè animi, naturæque dotes iteratò dignabatur respicere clementia summi Pontificis Clementis XI. visumque suæ Sanctitati è re fore universalis Ecclesiæ, si ad praxim extramissivam radiorum speculativum adeò sydus in multorum utilitatem reduceeretur. Igitur statuere placuit, hunc verè magnum Theologiæ Magistrum non obstante actuali munere Secretarij Congregationis, & Indicis, simul Consultorem sancti Officij, & sacri Palatij Apostolici Magistrum denominare. Quo excellenti in munere per continuam suecessionem præstantissimorum ex Ordine nostro Prædicatorio Theologorum Fr. Gregorius Selleri fuit

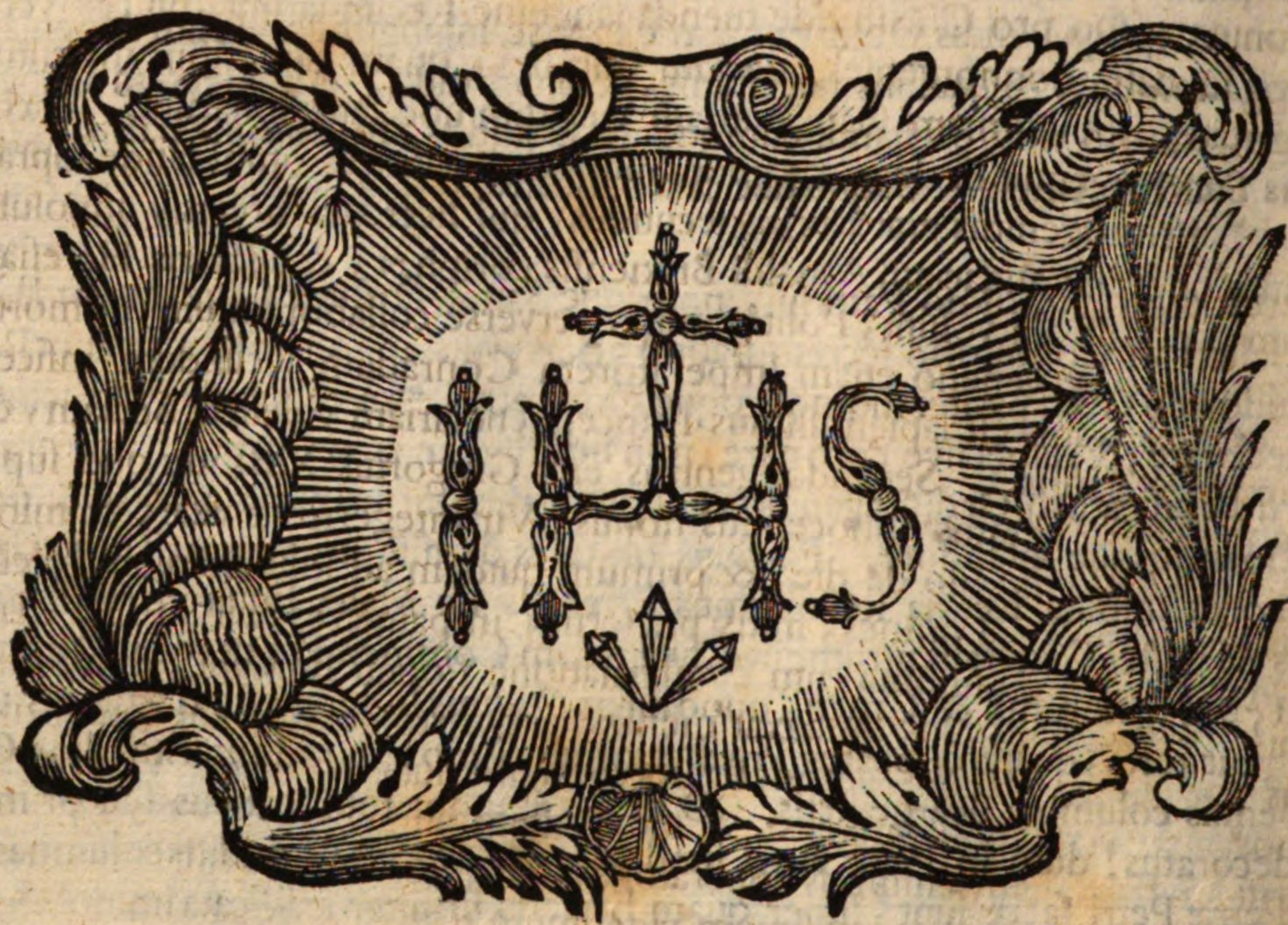
numero septuagesimus septimus, eoque cum summa laude & omnium applausu ad plurimos annos functus est. Hunc Virum per totam Italiam maximè conspicuum reddiderunt non ascensæ duntaxat doctissimæ cathedræ, è quibus quot verba tot oracula fudit divinæ scientiæ, & scanſi suggestus in sacro Palatio, ubi coram ipſo summo Pontifice, sua admiranda dicendi venustate ipſos sæpè Purpurarorum Principum aulaq; Pontificiæ Ministrorum præsentium animos in stuporem rapuit, sed insignia Theologica Opera per publicum typum in lucem edita, in quibus, ne sibi soli prodesſet, pretiosum longo labore collectarum Thomisticarum scientiarum thesaurum omnibus Theosophistis fidelissimè communicatum voluit. His egregiis eximii Doctoris Fr. Gregorii Selleri meritis permotus Sanctissimus Pater BENEDICTUS XIII. postquam dudum jam in pectore suo forum circumferebat, ad Cardinalitiam tandem dignitatem evehere statuit, ita sua Sanctitate vivæ vocis oraculo attestante in Consistorio secreto habito 9. Decembris anno 1726. in occasione creationis duorum Eminentissimorum Cardinalium Nicolai Mariæ Lercarij, & Laurentij Cozza. *Venerabiles Fratres*. Appropinquantibus communis lætitiæ diebus, quibus Nos, divini luminis instructi consilio, octo Beatorum nomina solemniter ad DEI omnipotentis gloriam Catholicæq; Ecclesiæ exaltationem Sanctorum catalogo adscribere constituimus, hodiernum diem, quo simul deficientem venerabilis Fraternitatum Vestrarum Collegij numerum compleremus, eligimus. Præmittimus interim, non parva Nos sollicitudine angi, quatenus per humile supremæ Apostolicæ auctoritatis exercitium, celeberrima super Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium electione felicitis recordationis Sixti V. Prædecessoris nostri constitutio (la quinquagesima) suæ pro debito executioni mandetur. Hæc namq; verba præcipua in ea leguntur, quæ hic duximus in Fraternitatum vestrarum memoriam revocanda videlicet - - *Inter hos septuaginta Cardinales, præter egregios virisque Juris, aut Decretorum Doctores, non desint aliquot insignes viri in sacra Theologia Magistri, præsertim ex Regularibus, & Mendicantium Ordinibus assumendi saltem quatuor, non tamen pauciores* : - - Exemplo Prædecessorum procul dubio ductus sapientissimus Pontifex, quem præ cæteris, & Benedicti XI. & Pauli IV. laudabilem praxim latuisse, non credimus. Paulus enim Viros selectissimos duos Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia, in divina facultate Doctores, post quos alij ad hæc usque tempora creati minimè connumerantur, prægrandis hic licet sit Ordo magisque inter Minoritas reliquos protendatur, assumpsit. Et Benedictus Nostri Prædicatorum Ordinis tres sacre Theologiæ Magistros in vestrum ipsum Collegium brevem infra octo mensium decursum, cooptavit. Exempla proinde, haud dissimilia, ultimis nec defuere temporibus. Post nostram (heu quam immeritam ac jugiter dolendam) ad Cardinalatum elevationem tres adhuc alij nostri Ordinis Cardinales nobiscum dignissimè, nostra sanè cum confusione floruere, unoque per mortem avulso, alter non defuit verè aureus, ita ut ævo nostro, dum Cardinalatûs functi sumus honore, Cardinales quatuor ex nostro, Ecclesiæ quidem non inutili, Prædicatorum Ordine, nobis tantumodò infructuosus extitisse comprobetur. Ad majorem ergò DEI gloriam, sanctæ Romanæ Ecclesiæ utilitatem, vestrique Collegii decus, novem omnes Cardinales, qui ad præsens septuagenario vestro numero implendo desunt, creare intendimus, ex quorum tamen numero duos duntaxat nunc evulgamus, videlicet - - Reliquos verò septem (inter istos, ne, memoratæ Bullæ occasione, Regularium tantum nos meminisse videamus) præclaros aliquos, doctrina, & laboribus de Romana Curia benè meritos, recensuimus non ad carnem nos, & sanguinem respicientes, quæ penitus ad professæ nostræ Dominicanæ Religionis ingressum fuimus, Dei misericordia, obliti; juxta Davidis effatum Psalmorum 44. - - obliviscere domum Patris tui - - (ecce abominatio parentum - - commentat celeberrimus Hugo de sancto Charo, primus inter quinque, & quinquaginta Cardinales Ordinis Prædicatorum) reliquos, inquit, septem non libenter, sed planè inviti, in pectore reservamus, arbitrio nostro successivè publicandos, cum

vire.

vires nobis, & media suppetent, illis pro debita statûs ratione providendi. Durum etenim nobis semper accideret promovendorum conquestibus non cavere, quorum honorificentiae consultum volumus (quod jam prompti bene, ac sapienter considerent, & episcopari velint, optaremus, si eorum honestae simul, ac religiosae sustentationi pro posse non provideamus: quamvis alias (quod, & Nos experti sumus in primo triennio nostri Cardinalatûs, antequam Episcoparemur, in desuetudinem abiisse) statutum videlicet in electione Pij II., in Innocentij VIII. electione innovatum, ut scilicet Cardinalibus sua provisione carentibus, florenorum quatuor millia quotannis assignarentur, ad praxim Nos, etiam cum usura revocare studuerimus; dum floreni ipsi 4000. prout realiter tunc valebant, solam 4000. scutorum summam æquiparabant; de præsentî verò, & si tantummodò sint ideales, nihil ominis ad libram positi cum nostri temporis moneta scuta inveniuntur, tercentum supra quinque mille. Hæc sunt, Venerabiles Fratres, quæ vobis circa hodiernam Cardinalium creationem, ac eorum respectivè, publicationem, & in pectore reservationem, significanda habuimus, super quibus nil nos profectò intendimus, nisi Dei gloriam, & Ecclesiæ, ac sacri vestri cœtus honorem. Quid vobis videtur? auctoritate Omnipotentis DEI, sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostra creamus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Presbyteros Cardinales Nicolaum Mariam Lercarium Archiepiscopum Nazianzenum, Patrem Laurentium Cozza Generalem Ministrum Ordinis S. Francisci de Observantia, quem recentis nostræ constitutionis super habitu, & tonsura Prælatorum Regularium editæ memorem esse volumus, ipsique illius Observantiam expressè injungimus. Cùm dispensationibus, derogationibus, & clausulis necessariis, & opportunis. Alios septem in pectore reservamus, arbitrio nostro quodcumque declarandos. In Nomine Patris † & Filij † & Spiritus Sancti † Amen. Usque huc Sua Sanctitas.

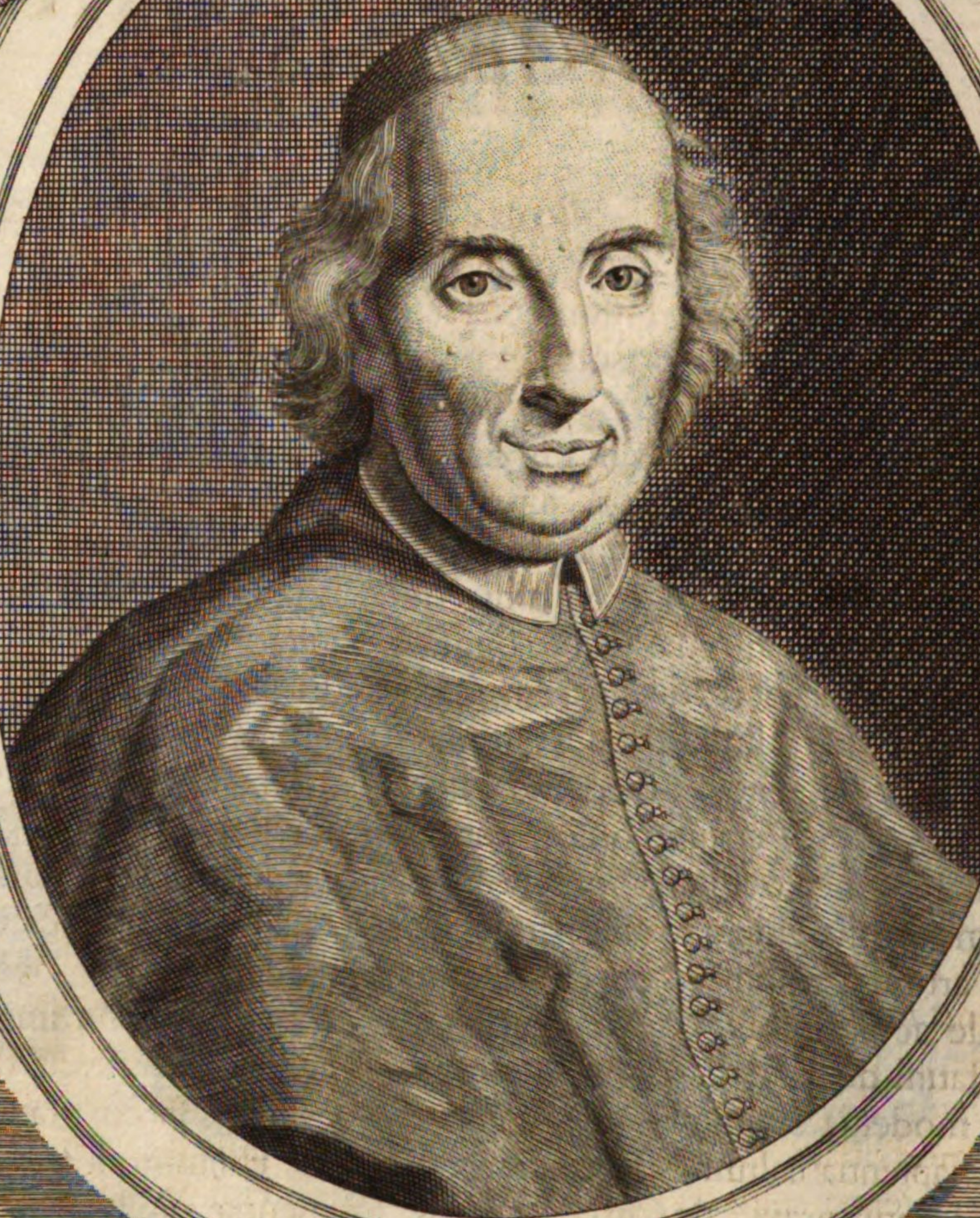
Placuit ergo sanctissimo Patri sui, nostrique Sancti Ordinis Confratrem P. Gregorium Selleri in Consistorio secreto habito 30. Aprilis anno 1728. unâ cum P. Vincentio Ludovico Gotti pariter suo nostroque Confratre, cum reliquis 5. in dicto Consistorio declarare, & respectivè coronare, non sinè ingenti sacri Purpuratorum Patrum, & universi Prædicatorij Ordinis gaudio, eongrulantium unanims cordis, & oris votis de aucto utriusque splendore. Perfusus ob tales dignissimis viris collatos à summa Sede honores insolita lætitia serenissimus Princeps de Malta Equitum Melitenium supremus Magister Generalis utrumque Cardinalem Commendâ (ut vocant) annalium reddituum 500. scutorum, & Cruce, quod hujus Ordinis Insigne est, decoratos voluit. Lætare igitur terq; quaterq; beatus Prædicatorum Ordo! quod inter medios Cleros fulgeas pennis columbæ deargentatis. O qualis Candor tuus natus fuit primi auri pallore decoratus! dum in Petra Petri fundatus tales de Petra excidisti columnas, quæ & ipsæ Petre Petri factæ sunt, super quam Ecclesia firmiter ædificata immobilis semper stetit, stat, stabitque contra ab inferis excitatos terræ motus. Fulges in pallore auri etiam ex morte eorum, quos Orthodoxæ Ecclesiæ Reipublicæ in Summos nutriti Pontifices, tres Beatissimos Patres illibatique Candoris Innocentium V. Benedictum XI. & Pium V. quorum doctrinæ veritas increpat feras arundinis omni vento falsorum dogmatum se pascentes: quorum vitæ integritas confundit Congregationes taurorum, quæ suas in Vaccis populorum ex turpitudine voluptates quærentes efflant ore impudico infectum halitum obscœna eructatione, præcepta dicentes, divina esse servatu impossibilia, vota monastica rem esse detestabilem, quorum quidem, qui talia dicunt, damnatio iusta est. Fulges in pallore auri ex immenso fulgore, quo modernus Sanctissimè gubernans Ecclesiæ Monarcha BENEDICTUS XIII. universum Orthodoxam Rempublicam illustrat, fatentibus ipsis Ecclesiæ adversariis, se deficere scrutantes scrutinio, & in ejus sacerrimæ vitæ ratione, peccatum quærere, sed minime invenire posse. Tua liliatæ Ordo! tua sancta instituta, quæ Sanctissimus Pater

BENEDICTUS tua singularis gloria, ad amissim in hanc usque diem strictissimè observat, talem reddiderunt Pontificem, cujus laus est in virtute DEI per omnes Ecclesias. Fulges in pallore auri, ex omnium, divina eloquia, & sacros Canones si eximas, tutissimâ Angelici Doctoris Thomæ Aquinatis doctrinâ, qua mediante tot coruscantia Sydera in Orthodoxo cœlo exorta sunt, quæ saluberrimos sacrorum fidei dogmatum influxus in Christi Fideles ex ambonis, & suggestibus depluerunt, hæreses confuderunt, vitia extirpârunt, & omni virtutum genere agrum veræ Ecclesiæ foecundârunt. Fulges denique in pallore auri, ex Purpurâ tot tuorum Cardinalium, Mitrâ Patriarcharum, Archiepiscoporum, Episcoporum, & innumerabilium inconcussâ eruditione Doctorum in cœlo partim jam coruscantium, partim in terris adhuc clarescentium. Lætare igitur & vel maximè renovato gaudio in pallore auri neo-purpurati Principis Eminentissimi Cardinalis tui filij Gregorii Selleri, cujus insignia virtutum merita, tua sunt sacræ disciplinæ decora, & nunquam intermoritura gloria.

1733 + 16. Sept.

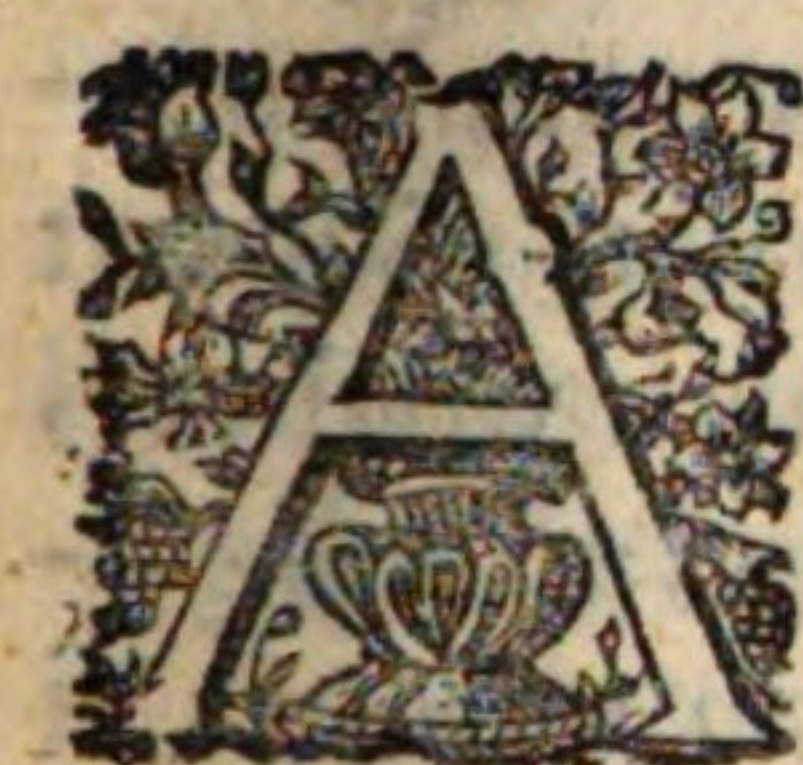
*Antonius Banchieri, Pistoriensis, Alme Urbis Gubernator Vice-
Camerarius, S. R. E. Diaconus Cardinalis creatus à SS.^{mo} DN.
BENEDICTO PA PA XIII. in Consistorio secreto die 9. De-
cembris 1726, et publicatus in altero Consistorio secreto habi-
to post semipublicum die 30. Aprilis 1728.*

84.

No. LXXXIV.

ANTONIUS BANCHERIUS PISTORIENSIS.

Antonius Bancherius tit: S. Nicolæ S. R. E. Diaconus Cardinalis, Assessor Congregationum del Concilio, & propagandæ fidei &c. Illustris natus Parentibus Pistoriæ in Hetruria ad amnem Stellæ nuncupatum, sitæ Urbis, celebrisque ex interitione ibidem Catelinæ Romanæ Nobilitatis, & nominis opprobrium ob Romæ, Orbis Dnminatrici incendio conflagrandæ minitantis interitum, ut suam luridissimam inopiam rapinis vel hac infami occasione ditare posset, ad dictum flumen Stellam, lacum inflammatae stygis invenit. Adeo innocentes Stellæ iniquitatem exorbitantem oderunt hominum, ut quasi in aquas conversæ, eos submergere didicerint. Erubuere nimirum Urbis origine adeo nobilis antiquissima moenia exuto omni humanitate monstro hospitalitatem vel unius noctis silentio concedere, quæ parens futura fuerit tot nobilissimarum familiarum, quas inter floret illustrissima Domus, Rospiliosa, undè ortum habuit Clemens IX. & vitæ integritate, & sapientiâ gubernandæ Ecclesiæ Romanæ, laudabilissimus per orbem Pontifex 1667 in S. Petrum consecratus. plura de hoc vide N. 18. fol. 45. Arctæ consanguinitatis vinculo illustrissimæ Rospiliosæ junctus est Antonius Bancherius, quem quidem fortuna videre maluit naturæ donis, quàm suis abundare. Adolescens liberalibus artibus, nobilibusque exercitamentis addiscendis admovetur. Erat illi ingenium subtile ac perspicax: scientias sublimiores vix visas, menti impressas tenebat: in limine statim doctæ Palladis profundissimos scientiarum effodit thesauros, nobilissima tamen modestia & animi pietate temperatos, quibus facem præferentibus, ad summa quæque sapientiæ culmina facili ascensu pertigit. Hujusmodi jactis validissimis fundamentis, forensi praxi, & Curia Romanæ frequentia applicatus, brevi ad talem experientiam Pontificalium Decretorum legumque civilium usum pervenit, ut prompto calamo, oroque prompto sacrae Themedis mentem in rebus decisu difficillimis explicaret: Mnemosynon ejus dixisses Archivium, ac repertorium, in quo actus antiquissimarum forensium causarum recenter quasi descriptos facili negotio legeres. Hinc præsens ac velox in dandis optimis consilijs, & omni retrò memoria gestarum conscius rerum, specimina dedit omnium exquisitæ experientia parèmq; ad maximè ardua applicatis negotia. Respexit Clemens XII. ad eximias tanti Viri naturæ, animique dotes, & vestitum Abbatiali habitu Referendarium utriusque Signaturæ eum denominavit, quod munus Antonius Bancherius, uti erat institutione discretus, industrius, probus ac eruditus, summa cum fama sustinuit, splendorem interim debioris fortunæ, supplente splendidissima Rospiliosorum familia, quæ attenta sui in Antonio Bancherio sanguinis gloriâ, nullis pepercit expensis, aut sumptibus pro il-

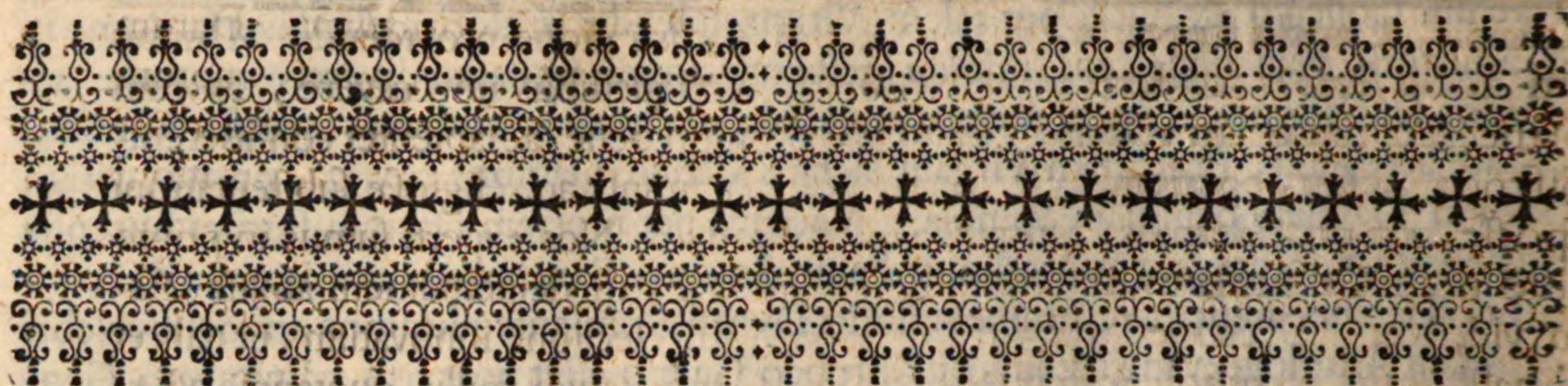
lius præclara indole meritis in dies crescente, magis in orbis Urbe conspicua reddenda. Certè derident fortunæ malignantis invidiam, ubi animi ac naturæ dotes, cunctis fortunæ bonis longè potentiores, nobilitatem ex nobilitate commendant. Pistoria assueta magnis, non parit, nisi sibi pares, & ad altissima quæque munia obeunda præstantissimos Viros. Testes sunt ex illa tot præclari ad Purpuram non sorte, sed meritis nati, ad mitras evecti Dynastæ, & tandem Triregnalis Clemens IX. Pistoriæ Urbis immortalis gloria, & illustrissimæ familiæ Rospiliolæ antonomasticum decus, cujus gloriosa merita identidem in recenti Romanæ Ecclesiæ, quam duos annos, & quinque fermè menses laudabilissimè rexit, memoria conservata repetuntur, ità, ut Summa Sedes sibi summo ducat honori, si in grati animi tesseram quemquam ex Rospiliola Domo oriundum nanciscatur occasionem suis gratiarum thesauris ditandi. Qua contemplatione piè motus Innocentius XII. Antonium Bancherium Avenionem Vice-Legatum destinabat: hujus in muneris administratione inclaruit summa Viri prudentia, indefessa solertia, intenti in omnes occasiones, ne sacræ Sedis jura loederentur. Obstupuère Galli clarissimi viri in conficiendis rebus publicis dexteritatem, tractabilem in omnem partem indolem, & in eorum mores, & amores faciliè translatitium ingenium deprædicabant, quo Romani Pontificis pariter atque Gallorum Regis commoda, æqua trutina pensata, tranquillo utrinque fœdere subsisterent. Clemens XI. Antonij Bancherii strenuos remuneraturus labores Avenione Romam avocavit, & paulò post Secretarium Congregationis de propaganda fide eum denominavit. Sciebat sanè summus Pontifex, cui, & quanto Viro simile imponat grave munus, videlicet, tali, qui arduum aliquod negotium aggredi visus non est, nisi ex virtutis, ac Religionis promovendæ proposito priùs cum Deo ex consulto ageret: unde non mirum, si honores habuit, sibi obsequentes, & pedissequos. Post breve temporis intervallum ab eodem Pontifice honorificentiori officio decorabatur Assessor S. Officij denominatus. Verùm qui vasto suo ingenio integra Regna circumscribit, totius Ecclesiastici status Secretarius della consulta post aliquot annorum lapsum meritò instituebatur: quo insigni munere usque ad moderni felicissimè regnantis summi Pontificis BENEDICTI XIII. egregiè functus, ab eodem Gubernator Romæ præficitur, rententa prærogativâ S. Officij. Ex ipsius suæ Sanctitatis sacerrimis manibus Virgam Prætoriam accepit addita expressa admonitione, attenderet in sibi importantissima commissa administratione Civium Romanorum, ut finè personarum acceptione, aut respectu ad carnem & sanguinem, justè judicaret, causas decideret juxta legis formam, & agenda in timore Domini sapienter conficeret. Gratulabatur sibi universa Roma de dato sibi coeli favore, prudentissimo Antonio Bancherio in Gubernatorem, quem cuncti ob eximiam rerum experientiam, & difficillimas expeditiones ad optatum finem, & Orthodoxæ Reipublicæ utilitatem perductas, promptum consilij excelsi animi, admirandæ eruditionis, profundissimi ingenii, summæ in proferendis sententiis gravitatis, ac incorrupti in omnibus dictis, & gestis candoris fidelissimum Romanæ Curiae Ministrum deprædicant. Qua vero solertia suæ curæ, & dexterrimæ prudentiæ hanc commissam provinciam administrârit, vel ex hoc luculenter liquet, quòd nemo Civium fuerit, qui non suave jugum mitissimi ejus regiminis perpetuum portare optaverit: solis conqueri auditis eximiis virtutibus, quæ humeros sui integerrimi hospitatoris Cardinalitia Purpura cohonestandos cupiebant, quas tamen Sua Sanctitas sui voti compotes reddidit sacrò silentiò, omni clamore valentiori, impositò, dum in Consistorio secreto, Antonio Bancherio, os obseravit, & mox iterum referavit, ornatòque digito anulò eum Cardinalem creavit, sub tit. S. Nicolæ in carcere: titulus iste est Diaconiae, immemorabilis consuetudinis in Ecclesia Romana, in qua Cardinales erant Parochi cum suprema potestate Episcopali. Mandavit autem Sua Sanctitas in actu creationis Bancherij ad Purpuram, ut habitis prioribus officiis, ut ante, interesset, adeò nempè maximi hujus viri prudentia apud suam Sanctitatem in æstimatione est, ut ea in summis emerfuris occurrentiis plerumque uti velit. Congratulante sibi toto Purpuratorum

Patrum

Patrum Collegio de aucta per talem Virum splendoris gloria, & universa Roma in gratulatoria vota liquefscens insolita gestientis animi signa edidit inter ter mille accensos festos ignes. Igitur meritissimus Purpuræ recens Dynasta, quàm à Sua Sanctitate acceperat, Prætoriam Virgam sacris denuò manibus consignavit, translatam dein in Joannem Baptistam Spinola. Vacantia per mortem Domini Lucinij Lucensis beneficia valdè pingua Sanctissimus Pater Antonio Bancherio Neo-Purpurato contulit. Dicunt, fuisse huic Eminentissimo Dynastæ jam ante plurimos annos à celebri quodam Astrologo vaticinatum, quòd rubeo Galero esset potiturus. Enimverò Gentilitia Insignia non vacant vaticinij mysterio; nam repræsentant Aquilam unicipitem coronatam, subtus Aquilam sex colles unus super alium positus conspiciuntur, duobus inde enatis floribus. Item mare quoddam in parma videre est cum quatuor quadratis lapidibus. Aquila volatilium Rex in arduis ponit nidum suum, in petris manet, & in præruptis filicibus commoratur, atque inaccessis rupibus. Jobi hæc verba sunt c. 39. sed vix non ad litteram clara indignant vaticinia Eminentissimi Cardinalis Bancherij. Aquila est acutissimi intellectus cornata virtutum ac sapientiæ meritis, nidum suum posuit in Petris, inquietum licet ob gravissima quæque expedienda, nunquam tamen vel latum unguem à Petra Romana dissensit, securus ibi commemoratur, quia nec portæ infernales eam poterunt commovere, sed nec ulla Hæreticorum jacta contra inaccessos Ecclesiæ rupes tam altè tela volant: Item Antonius Bancherius intrepidè exemplo Petri incedit super aquas falsi tentationum maris, quid ergo superest, ut sit Petrus? conjunge quatuor illos, quos in parma Gentilitia contemplaris, lapides, & habebis septem colles, quibus Romana Sedes inædificata est.

Spem fovent duo virentes in collibus flores, denique nec votis desunt merita, nec meritis vota, Superi auctis illis, ista dabunt.

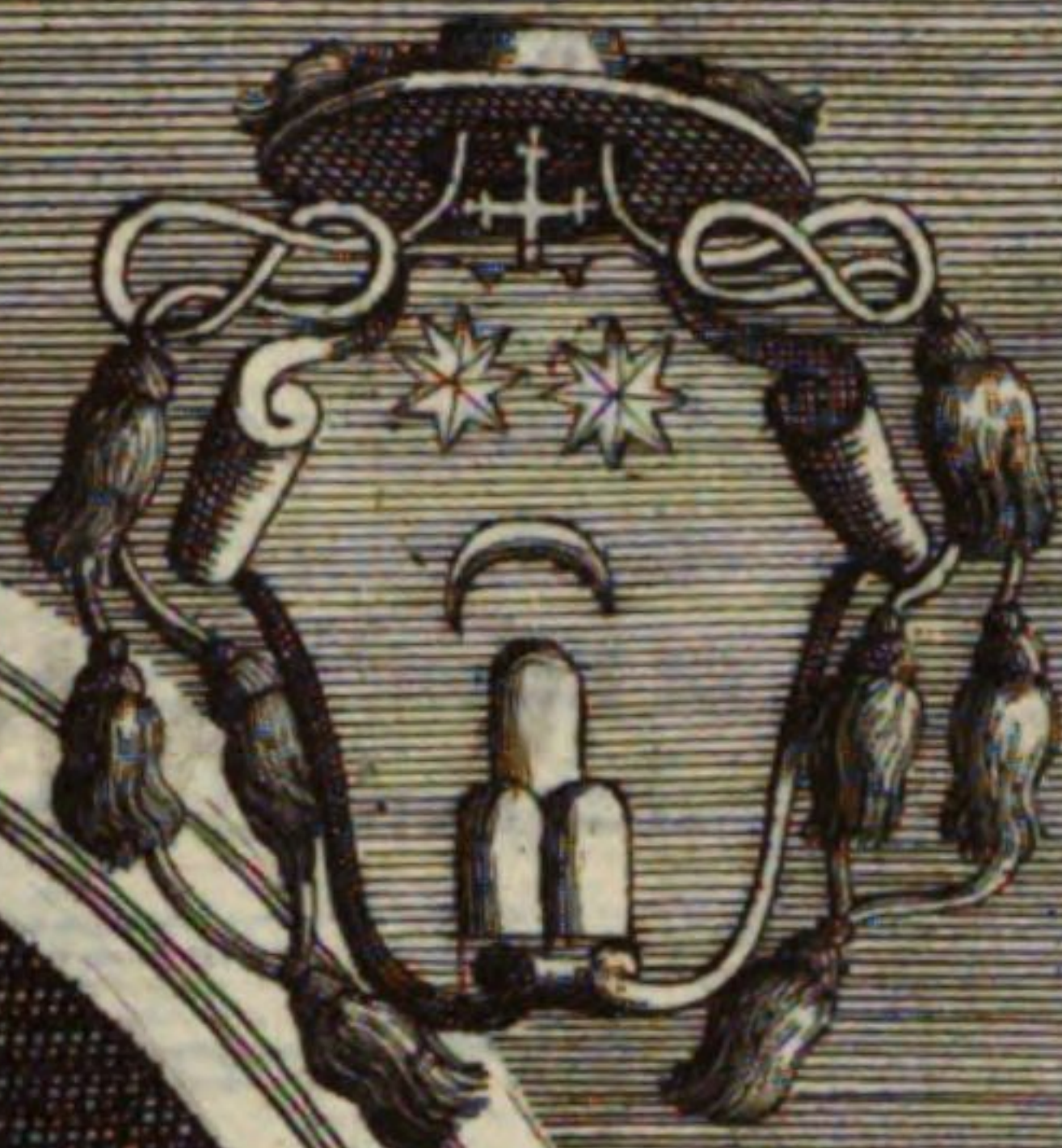

No. LXXXV.

CAROLUS COLLIGOLA SPOLETINUS.

Arolus Colligola tit. S. Mariæ in Campitello Diaconus Cardinalis Spoletij in Umbria nobilibus natus Parentibus. Spoletium Urbs est in Italia, pertinens sub potestate Ecclesiastici status, Metropolis in Ducatu ejusdem omnino nominis, sita ad collis declivitatem, amplis quidem, ac pulchris exornata plateis, sed inæqualis. Amnis præterfluens, nomine Theffinus, Urbem rigat, Sede Episcopali immediate a summo Pontifice dependente decoratam. In bello Punico Hannibal Romanorum abjuratus hostis sensit Spoletium suorum progressui armorum prævalidum obstaculum. Anno 1555. hæc urbs multa perpeffa est ab Imperatore Friderico Barbarossa, qui denegatum sibi per eam transitum totali devastatione per ignem vindicavit. Anno 1234. Gregorius nonus Concilium hic congregavit ob terræ sanctæ recuperationem. Anno 1583. Petrus Ursinus Episcopus Spoletinus Constitutiones Synodales edidit. Sed Ursinus BENEDICTUS XIII. Carolum Colligolam 30. Aprilis anno 1728. Cardinalem creavit. Non enim nisi Viros scientiis clarissimos, virtutum meritis graves, & de Romana Sede optimè meritos sua Sanctitas hæcenus consueverat Purpurâ vestire. Quis ergo emetietur cogitatu, quanta spolia egregius iste Spoletinus orci Tyranno detraxerit: certè tot, quot in se virtutes expressas eximio pietatis in alios transfudit. Ab ineunte ætate integer erat vitæ, perspicacis ingenii, aspectu decorus, & in omne pietatis studium composito, cujus amabili formæ ancillantur acquisitæ per multos labores Scientiæ, ut unâ conjunctum haberet, quo Deum coleret Religionis studio & proximæ charitatis impensæ obsequeretur consilio, Romanæ Curiæ esset emolumento, suæ Patriæ ornameto. Cùm igitur tot meritorum, Scientiarum, ac virtutum effectus domicilium, & negotijs gravissimis pro publico gerendis natus singulari prudentia inclaresceret, Protonotarius Apostolicus denominabatur, optimam nactus in hoc munere spartam, qua plurimos suarum qualitatium in utroque foro efficeret imitatores, quos in variis scientiarum facultatibus excellentes crearet Doctores. Gaudet enim Protonotarius Apostolicus tam excelsis in Aula Romana privilegiis, ut vel doctæ Sophiæ asseclas, vel utriusque sacre, ac profanæ Themidis Alumnos, & Pindi incolas Doctoris Laureâ inaugurare possit. Cùm verò nemo det, quod non habet, Carolus Colligola exactum in semetipso dictis & factis sapientiæ & virtutis Prototypum exhibebat: nihil certè, quantumvis grave, & intricatum ex rerum circumstantiis ipsi accidere poterat, quod perspicaci ejus ingenio inaccessum fuerat: res difficillimas suæ curæ commissas nunquam non ad maximam Orthodoxæ Reipublicæ utilitatem auspiciatissime confecit. Hinc in cunctis prosperè ad mentem summi Pon-

1730 ± 20. Oct.

Carolus Collicola, Spoletinus, Protonotarius Apostolicus,
et Rev. Cam. Apost. Thesaurarius Generalis S.R.E. Dia-
conus, Cardinalis creatus à SS.^{mo} D.N. BENEDICTO PA-
PA XIII in Consistorio secreto die 9. Decembris 1726,
et publicatus in altero Consistorio secreto habito post
Semipublicum die 30 Aprilis 1728.

85.

Carolus Collicola, Episcopus, Praetor, et
 a Reu. Cam. Apost. Theol. et
 Cons. Cardinali creatus a SS. D. N. HENRICO
 XIII. in Consistorio secreto die 2. Decembris 1726
 et publicatus in alio Consistorio secreto habito post
 septuaginta dies. Sess. 1728.

Pontificis agens promeruit, ut ob suam probatissimam solertiam Sua Sanctitas BENE-
 DICTUS XIII. eum Generalem suum super omnes Apostolicæ Camerae gazas thesau-
 rarium constitueret. Merito illius fidei divitiæ committuntur Apostolicæ, qui Apo-
 stolicam ducens vitam solo virtutum thesauro furibus inaccessio, contentus vivit. Emi-
 nuit in nostro Eminentissimo Carolo insignis experientia non in rebus duntaxat fo-
 rensis, sed & prudentia singularis in œconomica administratione. Cùm Sua San-
 ctitas 30. Aprilis 1727. Beneventum abiret, piscationem ad Lacum Sanctæ Mariæ
 nuncupatum aspicere dignabatur, & perpenso, dictum Lacum, ex quo Urbi Roma-
 næ magna piscium copia adveheretur, Caroli Colligolæ œconomica industriâ, ita pis-
 cibus abundare, ex benignitatis abundantia, ac summa liberalitatis inclinatione per
 Decretum Carolo annuos redditus ex præfati laci provenientes, & ad 4000. scutorum
 excurrentes, in remunerationem industriosæ suæ & fidelissimæ administrationis dona-
 vit: Regale omnino donum, quod in nullius ore piscis Carolus invenisset, invenit in
 beneficentissimis D. Petri successoris manibus, occasionem opportunam Eminentissi-
 mo Principi porrigentibus, ut qui aliàs sui omni humanitate perfusus moribus, di-
 cendique venustate omnium animos in sui amorem trahebat, & beneficiis devincie-
 bat, jam ex piscium auctus proventibus aptior fieret pauperes capiens, quorum jam
 plurimos ex undis miseriarum hamo elargitionis eleemosynarum extractos in litore
 Christianæ virtutis consolidavit, & plusquam paterno affectu fovit: pius fœnerator,
 ex redditibus suis minimis satisfacit, ut Deum ter optimum maximum debitorem habeat,
 Insignes adeo & naturæ & animi qualitates, quas unice ad Religionis incrementum &
 sacra Romanæ Ecclesiæ commoda impendit, Sanctissimum Patrem BENEDICTUM
 XIII. perinovare, ut sacra Purpurâ Virum tam præclare de Republica Orthodoxa me-
 ritum, honestaret. Erat quippe Carolus unus ex illis septem, quos testimonio vivæ
 vocis oraculo Sua Sanctitas non libenter, sed invita tam diu in pectore reservabat,
 & ultra duos annos sacra quadam impatientia in summa mentis sede circumferebat.
 Nam eorum facta est promotio 9. Decembris 1726. sed publicatio primùm secuta 30.
 Aprilis 1728. Placuit toti Purpuratorum Patrum Collegio tam provida suo splen-
 dori augmentatio, & Virum sacrae Purpuræ dignissimum, qua par est, grarulatorijs
 votis, ac tenerrimo affectu amplectebantur. Urbs verò Spoletina audita promulga-
 tione tota in gaudia, resoluta, Concivem suum omni solennitatis honore veneraba-
 tur, cordèque conceptum gaudium publicis contestabatur festis lætitiarum signis, vo-
 cis, & ignis: spe freta, fore, ut à tanto Ecclesiæ sydere in coelum pur-
 puratorum Dynastarum translato omnis sibi impropterum de-
 siderata felicitas sit depluenda,

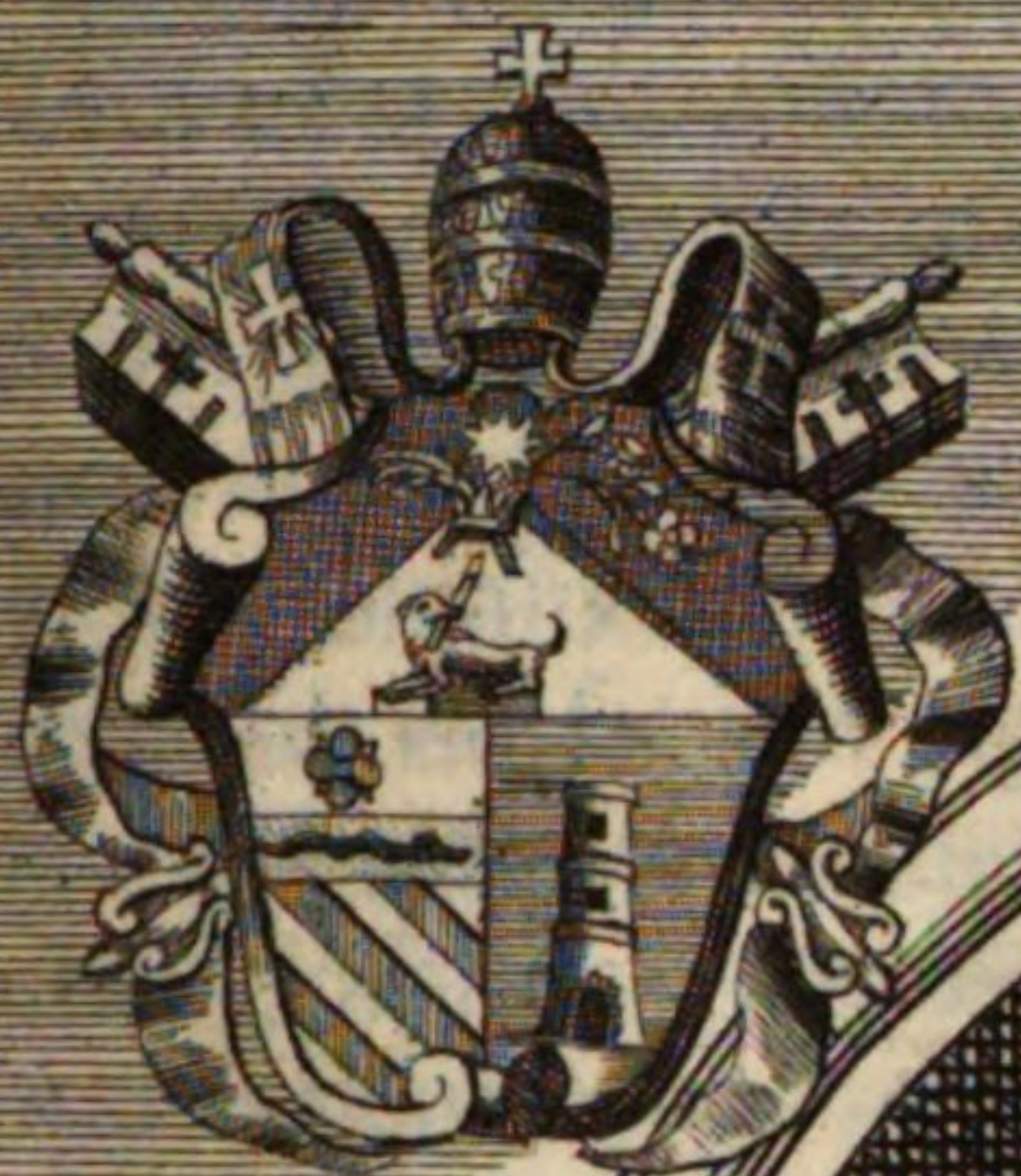
No. LXXXVI.

**VINCENTIUS LUDOVICUS
MARIA GOTTI
BONNONIENSIS,
Ordinis Prædicatorum.**

Incentius Maria Gotti Ordinis Prædicatorum tit. S. Pancratij Presbyter Cardinalis, Patriarcha Jerosolomytanus Assistens Congregationum S. Officij, Rituum, Episcoporum, Regularium, de propaganda fide, Examiner Episcoporum, Bonnoniæ honestissimis natus est Parentibus: ejus Parens Professore & Publicum Medicinæ Lectorem in dicta Urbe egit; dignus tanto filio, à quo plurimorum dependeret salus. A puero optimis morum institutus præceptis, vix mundum aspexit, despexit: & ne immundi mundi quasdam contraheret maculas, totum se se involvit mundissimo Candori D. Dominici habitus, prout hodie gestare solent Fratres Prædicatorij. Præ ætatis teneritudine portandi habitum Religionis vix capax, ad austeritates illius æquo animo ferendas utràsque jam protendebat manus. Magister ante grandævus in schola virtutum, quam tyrocinium egressus, Quo finito, tener hic D. Dominici catulus in immensum Thomisticae doctrinae oceanum projicitur, ut solerter innatando Aquinatici radios caperet Solis. Cum igitur Fratri nostro Vincentio Ludovico Mariæ sagacissimum esset ingenium, intellectus perspicacissimus, & supra ætatem maturum judicium, tantos brevè in Schola Thomæa progressus fecit, ut flumina oraculorum ex ore ejus egredi putarentur: nam grande Philosophiæ arcanorum, & Theologiæ mysteriorum palatium factus, vix quidquam hominis præsetulit Angelo similior, & morum candore, & scientiarum flore. Progressu itaque temporis frater Gotti non Bonnoniam duntaxat nativum suæ Patriæ solum, sed & totam penè Italiam sua complexus est Doctrina: nam in studio ibidem generalissimo per plures annos Regentem agens, ipsam Bonnoniam, quæ propter eximios in omni scientiarum genere versatissimos Viros *Docti*, vel *docens* indigitatur, plurima docuit, ipsique Doctores in difficillimis tum Philosophicis cum Theologicis quæstionibus elucidandis ad ipsum quasi oraculorum Tripodem recurrentes, doctiores abibant. Felices fuere præ reliquis candidi Thomisticae sententiæ Alumni, qui sacrae doctrinae fluentia à tanti Magistri ore hauserunt, qui quidem ut condecens erat, in ejus præsentia digitum ori imponebant, modo verò alta gratitudinis voce tanti viri per omnes Provincias qua latè patet D. Dominici Ordo, doctrinam deprædicant, & quadam relativa, & gratiarum actoria reverentia, ad fontis originem, unde & ipsi in magistros evaserunt, discipulos se fuisse, & adhuc esse cupientes gloriantur. Conjuxit Fr. Vincentius Gotti,

quibus

F. Vincentius Ludovicus Gotti, Bononiensis, Ordinis Prædicatorum electus Patriarcha Hierosolymitanus, S. R. E. Presbyter Cardinalis creatus à SS.^{mo} D. N. BENEDICTO PAPAE XIII. in Consistorio secreto habito post Semipublicum die 30. April. 1728

quibus nostrum sacrum Ordinem illustravit, doctrinae radijs, splendorem virtutis, circa omnes se ipsum bonorum operum præbens exemplum fuit in schola, D. Thomæ æmulator, in claustrali regimine, D. Dominici imitator, ibi profudit sapientiæ oracula, hic dedit prudentiæ specimina. In diversis Conventibus Fratrum suffragiis, sed præcipuè in Conventu Bonnoniensi iteratò in Priorem electus, ipse in se prius exactæ regularis disciplinæ observator, facili negotio sibi subditos Religiosos ad sequelam duxit; nihil in rebus arduis Conventûs ordinare aggressus est, nisi divina ope implorata per intercessionem Thaumaturgi Sanctissimi Patris nostri Dominici, cujus veneranda ossa ibidem marmoreæ inclausa arcæ in sacra conventûs æde multa hominum frequentia publico cultu honorantur, impetratis quotidianis à sanctissimo Patriarcha divini Numinis favoribus, auxiliisque in maximis necessitatibus. Conventus Bonnoniensis merito inter omnes S. Ordinis per orbem Conventus primatum sibi attribuit ob sacrum pignus D. nostri Fundatoris ibidem depositum. Hunc enim locum S. Pater præ reliquis delegit ultimis suæ vitæ claudendis periodis. In hoc sacro Religiosorum Fratrum coetu floret in primis sacrae Inquisitionis officium, attentissimo sapientiæ suæ oculo invigilando, ne vel pestifer contagiosæ hæresis halitus, auram Catholicæ Civitatis à longè inficiat. Florent ibidem altissimarum scientiarum facultates, continuis scholasticis disquisitionibus intricata dubia, & nodos sublimissimarum quæstionum resolventes, & dilucidantes. Alit præfatus Conventus ultra 120. Religiosos sub optima regularis disciplinæ observantia, quos inter offendes celeberrimos Magistros, famosissimos Divini Verbi Præcones, qui S. Ordinis antonomasticum Prædicatorij elogium augent, conservant. In hoc amplissimo & antiquissimo Conventu Fr. Vincentius Ludovicus Maria Gotti sacrum Religionis habitum assumpsit, & varia Ordinis ministeria inoffenso pede altissima sapientia comite percurrens, tandem præstantissimorum Virorum unanimis eligentium calculis Provinciæ Lombardiæ præficiebatur. quo munere summa cum discretione, & prudentia functus omnium amorem, etiam eorum, in quos severiùs animadvertere in moribus coercendis durioris disciplinæ necessitas eum compulit, promeruit. Post aliquot annorum decursum sacrae Inquisitionis Mediolani à S. Cardinalium Congregatione muneri imponebatur, ubi iudicium aut sententiam formavit nullam, nisi ex tanti officij legum præscriptu, vocatisque prius in consilium virtutibus suæ conscientiæ testimonium reddentibus. Duo sunt præcipua in Orthodoxa Republica officia, quorum auctor, & antesignanus est ipse S. Ordinis fundator Dominicus, nimirum sacrae Inquisitionis, & Magisterij sacri Palatii Romæ, jure quasi hæreditario jam per continuam finè ulla interruptione successionem in filios tanti Patris transfusa; testes omni exceptione majores sunt tot emanatæ Pontificiæ Bullæ, agnoscens S. P. Dominicum utriusque officij auctorem, & inde uberrimos fructus in Ecclesiam universalem derivatos, summis encomiis de prædicantes. Sed ut ad Fr. Gotti revertamus: Experta est summi hujus Viri sapientiam hæreticorum pravitas, quam ubique potuit, inquisitam confudit, profligavit, eliminavit, verbis & scriptis prostratam. Experta est hujus præstantissimi Viri profundissimam doctrinam nimium exorbitans Paccininni Calviniani temeritas, cujus egregio suo contra ipsum in lucem edito libro *la Chiesa di Christo dimostrata da Segni, e da dogmi* intitulato, dogmatum fraudes detexit, errores confutavit, enervavit, & radicitus evulsit. Versatur præfatus liber doctissimas inter manus, suumque ex arte probat Magistrum. *Ecce volumen volans. Zachariæ 5.* Quis altum ejus impedit volatum? *plenum est oculis intus & foris.* Volat jam per totam Italiam alis suæ vernaculæ linguæ, docet doctos, instruit plebem, confirmat fideles, confundit infideles, explicat fidei veræ dogmata, & luce meridiana clariùs ostendit ex signis, & doctrina nullam esse, nec esse posse præter Catholicam, veram Ecclesiam, sed reliquas esse falsas, inanes, damnabiles. Volat per Urbes, Provincias & Regna in idiomate latino, per Germaniam, Belgium, Galliam, Hispaniam, Prusiam, Poloniam, Daniam, Suetiam,

& Helvetiam, ubi ex utroq; idiomate, retibus Catholicæ veritatis vulpem in astutia sua deprehensam irretitamque in Laco di Como unâ cum sua nequitia submersit. Hic liber laudatur ab omnibus, desideratur ab omnibus, approbatur ab omnibus, fatentibus ipsis hæreticis, esse per hunc librum jugulatos Picinini errores, everfa sua dogmata, detectas sua fraudes, proscriptam denique suam protervitatem. Volat ultimò tandem hoc egregium volumen ad summum usque Ecclesiæ Montis Vaticani verticem, ibique alis contractis in gremium humillimè se dimittit Matris infallibilis veritatis. Excepit hoc volumen volans paterno affectu Sua Sanctitas BENEDICTUS XIII, cui P. Magister Gotti ob insignem Doctrinam, comprobata sinceritatem, & Religiosam modestiam jam à retro plurimis annis acceptissimus nunquam non fuerat, & ad memoriam revocatis adeò Viri præclari meritis, constituit eximios ejus labores remunerari. Quare dignissimum supremis Ecclesiasticis dignitatibus eum in Consistorio secreto habito 30. Aprilis arno 1728, Patriarcham Jerosolomytanum creavit, & post duas horas Cardinalem unanimis Purpuratorum suffragijs, & *Placet*. Congratulabatur, sibi totum Purpuratorum Patrum Collegium de augmento triplicitati jam splendoris ex ordine Prædicatorum Eminentissimorum Cardinalium Pipia, Selleri, & Gotti ad sacram Purpuram eveكتورum à Sanctissimo Patre BENEDICTO XIII. illorum ejusdem professionis Confratre. Summò hæc eveكتورio ad S. Purpuram afficiebat gaudiò Eminentissimum Legatum Pontificium, & Archiepiscopum Bonnoniensem, qui solemni pompa, & apparatu curribus vehebantur ad Conventum nostrum D. Dominici Neo-Purpuratum Principem tenerrimo affectu complexuri gratulatorio ad Purpuræ honorem. Tota Bonnonia festivis ardebat plausibus, illuminata per domos lætis ignibus. Magna cum pompa nobilissimus Magistratus Bonnoniensis ad Conventum se se contulit gratulaturus P. Magistro Gotti ad Cardinalatus dignitatem, jure meritissimo obtentam, offerens magnifica Neo-purpurato munera, totamque Gottianam familiam honorans donata nobilitate. Universitas Bonnoniensis comparuit gratulatorijs votis in solemni habitu Doctorali, sacram Purpuram in Neo-Purpurato Dynasta, qui doctissimus inter Doctores audiit, exosculatura. Eminentissimus Cardinalis Spinola suum in Neo-purpuratum ostensurus amorem, & æstimationem tribus valdè magnificis curribus eum honoravit in donum datis. Quis verò explicabit Conventus nostri Prædicatorij Bonnoniensis gestientis animi, & corporis jubilos in exaltatione ad Purpuram sui honorandissimi filij, proni in terram unus post alterum deosculabatur Eminentissimi sui Confratris Purpuram, apprecantes per series myriadum, ut sanctissimi in solio Petri constituti Patris simul & Confratris venerandissimum succolaret senium, & nunquam desineret sui nativi Conventus Bonnoniensis benignissimus existere Pater, cujus assumpto S. Ordinis habitu non dedignatus est esse per professionem filius.

Georg August, Kurfürst von Brandenburg
in Commission des Reichs, als
S. R. H. Hofrath, in dem Reichs
Consistorio zu Regensburg
gebürtlich die 20. April 1728.

*D. Leander Porzia, Forouiliensis, Ordinis Sancti Benedicti Congregationis Cassinensis electus Episcopus Bergomensis S. R. E. Presbyter Cardinalis creatus à SS. **DN. BENEDICTO PAPA XIII.** in Consistorio secreto habito post Semipublicum die 30. Aprilis 1728.*

87.

No. LXXXVII.

LEONARDUS PORTIA FOROJULIENSIS

Ex Ordine D. BENEDICTI Congregationis
Cassinensis.

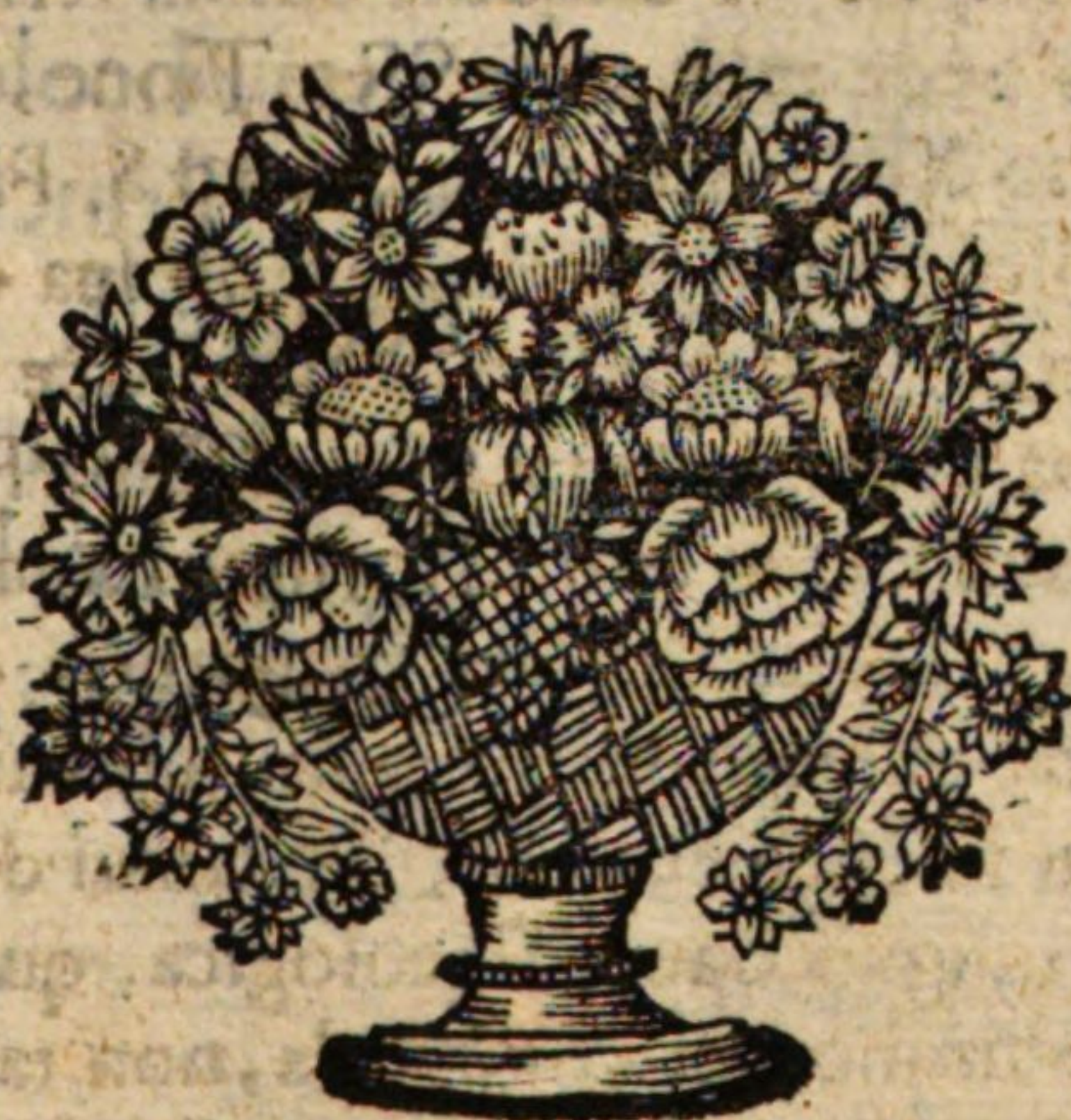
Leonardus Portia Ord. S. Benedicti Congregationis Cassinensis tit. S. Hieronimi S. R. E. Presbyter Cardinalis, Episcopus Bergamensis, Assistens Congregationum S. Officij, Rituum, Episcoporum, Regularium, & Immunitatis &c. Foro julij ex illustrissima apud Foro-julienses prosapia Portiarum ortus. Floruit summum hujus illustrissimæ familiæ decus elapso sæculo Joannes Ferdinandus S. R. I. Princeps, & supremus in aula Imperatoria Præfectus anno 1606.

Patre natus Comite de Portia, ob insignia merita in Serenissimam Austriacam domum Cæsareo Capitaneo Comitatus Görzensis, & Archi-Ducali in Hispaniam Legato, mox ubi per ætatem licuit, ad aulam Archi-Ducis Ferdinandi postmodum Imperatoris II. translatus, Archi-Duci Joanni Carolo majori natu filio in cubiculi Ephebum adsciscabatur. Quo præmaturè demortuo, cum minori natu filio Ferdinando, deinde Imperatore III. hujus nomine educabatur in litterarum studiis, & aulicis exercitiis adjunctus comes. In Italiam postea abiit altioribus Romæ scientiarum disciplinis imbuendus. Post aliquot annorum lapsum Viennam inde reversus à Ferdinando III. aulæ Camerarius, & Consiliarius celsi Regiminis Græcij in Styria constituebatur, & & non multo post Carniolæ Præfectus. Anno 1647. abiit cum altè fato Augustissimo Presburgum ad Comitiam, indeque Viennam ablegatus Archi-Ducissæ Mariæ Annæ Cæsaris filiæ firmatam eam inter & Philippum IV. Regem Hispaniarum desponsationem denunciavit. Paulo post Venetias Legatus Cæsareus destinabatur. Anno 1655. ab eodem Ferdinando III. intimus Consiliarius actualis denominabatur, paulò ante locò Marquardi Comititis Fuggeri Archi-Duci Leopoldo postmodum Imperatori in primum aulæ Præfectum datus. Erat Archi-Duci adeò acceptus, ut 1558. Francofurti in Imperatorem electus, non attentis æmulorum obtreccationibus eum

supremum Aulae Praefectum intimum actuale Consiliarum, & primum Ministerium denominavit. Philippus IV. in Equestrem aurei velleris cooptavit, quo dein insigni ornamento transmissio, Imperator propriis manibus Pragae eum condecoravit. Ad summa quaeque pertractanda Regni negotia, & foedera inter Imperatorem & Reges Poloniae, & Daniae contra Turcas ineunda, atque connubia inter alterum Imperatorem, & Margaritam Philippi Regis Hispaniarum filiam confirmanda, ejus in primis consilio & prudentia utebatur Augustissimus. Anno 1664. cum eodem Augustissimo Ratisbonam ad Comitia profectus est, ubi, postquam anno 1662. jam S. R. I. Principis dignitate fuit insignitus, qua talis, suffragia, & sessionem inter S. R. I. Principes in Collegio Imperiali habenda admittebatur ad hanc 27. Aprilis anno 1664. ab Archiepiscopo Salisburgensi solenni ritu introductus. Adeo excelsa merita Illustrissimam Portianam Domum in sublime evexere, ut jam sui splendoris radios abscondere non liceat, sacrum Romanum Imperium non minus, quam exteras Regum, & Principum aulas, & nationes oblectantes. Tanta Stirpis augmentum accessit, quando For-Julium Leonardum nostrum, quo de loquimur, progenit, praestantem ingenio, judicio maturum, & ad summa quaeque rerum publicarum, sed in primis Romanae gerenda, unice natum. Quare nativi sui splendoris quasi oblitus, eum sub obscura D. Benedicti in Monte Cassino veste in prima adolescentiae aurora abscondere, sed gratis, adnitebatur. *Non enim potest civitas abscondi supra montem posita.* Et difficile admodum Lucerna ardens sub panno occultitur, ut non per rimas porosque diffusa conspiciatur. Nobilem suum Leonardus animum nobiliorem reddidit omnium, praecipue vero profundissimae humilitatis virtutum ornamentis, quibus ancillas dedit sublimissimas scientiarum facultates adeo profunde haustas, ut videretur per quandam metamorphosin in eum immigrasse summus Theologorum phoenix Aquinaticus Angelus, cujus praeter ceteris tutissimam doctrinam amplexus, in maximum Doctorem Theologiae evasit, ita ut omnium difficultatum nodis facili negotio solutis, commune oraculorum in Monte Cassino inter suos haberetur promptuarium, consiliorum Tripas, & scientiarum palatium. Cumque ab ejus ore doctissimi quoque Viri dependerent, omnium in se oculos, animosque convertit. Hinc & amorem & venerationem sibi conciliavit non neminis, nescij, an hac praeter illo in tantum Virum utatur. Postquam omnia ferme suae Religionis magis conspicua ministeria inoffenso pede celsa animi demissione, & morum amoenitate comiter obiisset, ab Innocentio XIII. Abbas Romae ad S. Paulum, simulque Consultor S. Officii, Examiner Episcoporum constituitur ob sua eximia merita, summam doctrinam, & insignem pietatem. Ut quidem in omni vitae decursu, dictis, & factis probatissimae virtutis specimina dedit, ita erat ardentissimae Religionis in Deum, charitatis eximiae in proximum, affabilis cum se inferioribus, humanus ad aequales, reverentialis adversus superiores. Tantis, ac tam magnificis exornatus muneribus, singularem erga omnes exhibuit obsequendi animum, justitiam sine exemplo, prudentiam sine imitatione, modestiam sine affectatione. Testantur de tanti Viri clarissimo ingenio sapientiae apicem attigisse insignia opera Theologica, quae sine fastu, publico typo donata in lucem edidit, in plurimorum commoda, non tam intellectus aciem accuendi favore, quam voluntatis teporem in Deum accendendi amore. Somni parcissimus, diebus desponsatis noctibus, laborum dotes in Orthodoxae Reipublicae ornamenta impendit; Deum impense colens, eo auspice gravissima quaeque, suae prudentiae commissa negotia dexterrime confecit. Maluit quidem latere semper sub sacro regularis disciplinae silentio in Monte Cassinensi, ubi exuta propria Persona se totum sub suavi obedientiae jugo, suaeque devovit Sanctissimo Archimandrita, Patrumque Patri Benedicto, quam in aulis Principum foveri, atque mundanae dignitatis fulgore eminare. Verum totius Catholicae Ecclesiae summus Monarcha BENEDICTUS XIII. sapientissimorum Virorum amator, ac eximiarum virtutum fautor, voluit Leonardum

Por-

Portia de Ecclesia Romana optimè meritum ad statum perfectionis evehere. Hinc Urbi Bergamensi in Episcopum datum, ipsum sua manu in Ecclesia P. P. Benedictinorum S. Ambrosij in honorem supremi Numinis dicata, consecrare sibi complacuit, & 30. Aprilis 1728. sacro Purpuratorum Collegio Cardinalem creare. Quanta Vir iste planè aureus omnique exceptione major apud suam Sanctitatem in æstimatione & amoribus fuerit, luculenter colligitur ex regali dono, quo sanctissimus Pater Neo-purpuratum Ecclesiæ Principem honorabat: nimirum, magnam illam, ac pretiosissimam ex solido, purissimoque auro conflatam crucifixi statuam, quam Reverendissimus, ac Serenissimus S. R. I. Elector Colonienfis sanctissimo Patri in tesseram grati animi propter summam laborum dignationem, qua eum in Ecclesia F. F. Prædicatorum Viterbij (certè rara admodum summi Pontificis ex Urbe aliorum motione) in Archiepiscopum consecravit, affectu plusquam paterno ipsi donavit. Mensis sequentis die 15. Maij Neo-purpuratus Dynasta Episcopali jam insignitus charactere, in sacra æde Sanctimonialium Ord. S. Benedicti ad S. Ambrosium, suum in Abbatiali dignitate successorem ad S. Paulum in Abbatem inauguravit. En! secundum à Sua Sanctitate BENEDICTO XIII. ad Cardinalitiam dignitatem ex Monte Cassino auspiciatissimè evectum. Sed non est mirum: est enim Ordo D. Benedicti in orbe Orthodoxo præstantissimus, seminarium totius perfectionis, qui Ecclesiæ Catholicæ plus quam triginta quinque summos Pontifices ut nihil dicam de maximo numero Cardinalium, & his inferiorum graduum, & dignitatum, enutrivit. Numerosa stellas, si potes, & his splendidiora ex præfato Ordine ad triumphantis, & militantis Ecclesiæ gloriæ augmentum, orbem universum doctrinæ, & Sanctimonix radijs illustrantia. Fatiscet summorum eloquentia Oratorum, in laudando præclararum Virorum gesta, peritissimorum Scriptorum calami hebetabuntur copia meritum nunquam ulla sæculorum successione emetiendorum, felicissimæ æternitatis diptera volunt, cum faustissima in margine nota; Leonardus Portia, dignus est Vaticani culmine.

*Petrus Aloysius Caraffa Neapolitanus, Archiepiscopus Larissæ,
Sac. Cong. Episcoporum, et Regularium Secretarius S.
R. E. Presbyter Cardinalis creatus à SS.^{mo} D. N. BENEDICTO
PAPA XIII. in Consistorio secreto die 20. Septembris. 1728.*

Cum Grat. et Priv. Sac. Cæs. Maj.

Iohann Christoph Kolb. exc. A. V.

Conlin, Johann Rudolph / Fabri, August / Kolb, Johann Christoph, 1680-1743

Roma sancta sive Benedicti XIII. pontificis maximi et eminentissimorum &
Reverendissimorum S. R. E. cardinalium viva virtutum imago cum tab. 72 - 87

Bd.: [2]

Augustae Vindelicorum 1729

Augsburg, Staats- und Stadtbibliothek -- 2 Bio 33

urn:nbn:de:bvb:12-bsb11195663-6

VD18 15477622-001